

JOCUL ACESTA E CADOUL TĂU.
AI CURAJUL SĂ-L JOCI?

DISPĂRUT;

LEONA DEAKIN

LEONA DEAKIN

DISPĂRUȚI

— (Dr. Bloom #1) —

Original: *Gone* (2019)

Traducere din limba engleză:
CRISTIANA-MARIA TOMA
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2021 —

Leona Deakin și-a început cariera lucrând ca psiholog pentru poliția din West Yorkshire. În prezent este terapeut ocupațional și locuiește împreună cu familia în Leeds. Acesta este thrillerul cu care debutează ca autoare.

*Pentru surorile mele, Elizabeth și Joanne.
Vă mulțumesc pentru faptul că mă inspirați să scriu.*

Suntem cu toții viermi.
Dar cred că eu sunt un licurici.

Winston Churchill

Când seara forțează Natura să-și închidă ochiul,
Licuriciul își aprinde făclia mică
Cu care prinde musca mică
Și cu care încearcă, prin întuneric, să mișune.

James Montgomery

Șuvițe blonde îi cădeau pe umeri într-o cascadă aurie. Seraphine Walker, de 14 ani, purta un hanorac mulat, inscripționat cu emblema școlii și o fustă scurtă. Avea ceva ce îți lua ochii imediat. Dar, la fel ca un licurici care își folosește făcliile magice pentru a-și ademeni prada, Seraphine Walker nu era ceea ce părea.

Sună clopoțelul. Seraphine scăpă creionul din mână. Acesta căzu pe jos, producând un sunet înfundat și împrăștiind în jur picături de sânge care pătau parchetul lustruit. Îngrijitorul zăcea lângă creion cu mâinile în jurul gâtului. O baltă de sânge se forma în jurul corpului său contorsionat. Nu încăpea îndoială că era pe moarte.

Era o priveliște frumoasă. Era oare ceva imoral în asta? Probabil că da. Dar la fel de imoral era să stai să privești cum, cu fiecare respirație, picături de sânge i se prelingeau pe bărbie. Seraphine știa că nu ar fi trebuit să se uite. Dar nu se putea abține. Era fascinată de ceea ce vedea. Se simțea cuprinsă de dorința de a îngenunchea lângă el, de a se apropia și mai mult, ca să vadă dacă tăietura lăsată de creion era curată sau dacă obiectul îi sfâșiasse pielea, lăsând o rană mare. Logica îi spunea că probabil era vorba de prima variantă. Lovitura fusese rapidă și decisivă, așa că tăietura ar fi trebuit să fie curată. Voia să se asigure. Trebuia să se apropie încă puțin.

— Seraphine? Seraphine?

Doamna Brown o luase la fugă prin sala de sport. Posteriorul uriaș al profesoarei de artă se mișca sus, jos, sus, jos, în timp ce fusta de catifea îi atingeă ghetetele. În ochi i se citeau panica și teama. Seraphine era surprinsă. Se aștepta să fie furioasă. O privi pe Claudia, care plângea în hohote cu genunchii strânși la piept și cu capul sprijinit pe ei. Doamna Brown trecu pe lângă ele fără să le ia în seamă. Claudia își ridică ușor capul și începu să plângă și mai tare. Avea ochii roșii și obrajii scăldați în lacrimi. Avea însă o expresie ciudată pe chip. Nu părea deloc ușurată.

Seraphine se pricepea să citească oamenii. Era chiar foarte bună la asta. Dar nu reușea întotdeauna să-i înțeleagă. De ce plângeau? De ce țipau? De ce alergau?

Așa că îi privea. Îi studia. Le copia comportamentul. Și apoi îi păcălea.

Cu cana de cafea în mână și încă în pijamale, Lana stătea la masa mică de pe palier, ignorând priveliștea asupra părții de nord a Londrei care se vedea de la geamul ei. Avea privirea ațintită asupra ecranului laptopului. Terminase de răspuns la întrebarea zilei de pe Facebook, „Ce fel de cafea ești”, și aștepta cu cana în ambele mâini să se genereze răspunsul. Luminozitatea ecranului era prea mare și cursorul pulsa în ritmul tâmpelilor ei. O persoană cu mai multă răbdare ar fi intrat în setări și ar fi reglat luminozitatea. Dar Lana trase pur și simplu de cablul încărcătorului, așa că laptopul intră în modul de consum redus și ecranul deveni cu trei nuanțe mai închis la culoare. Rezultatul apărui pe ecran. „Ești un espresso dublu, prea fierbinte și prea puternic pentru cei mai mulți oameni.” Lanei îi plăcu rezultatul. Fiica ei folosea cuvinte care erau cu mult mai urâte: iresponsabilă, nebună, împrăștiată. Jane o judeca pentru sticla de vin pe care o găsea în coșul de gunoi sau pentru sticla de votcă de la capul patului. Când era de vârsta lui Jane, Lana fusese o consumatoare de droguri promiscuă, cu cel puțin trei mandate de arestare pentru infracțiuni minore la activ. Așa că, comparativ cu lucrurile prin care trecuse mama Lanei, o fiică destul de cicălitoare și plictisitoare nu era mare lucru. Puțin dezamăgitor, dar nu mare lucru.

Lana distribui rezultatul pe Facebook și pe Twitter. Marj postase un citat despre lucrurile bune care li se întâmplă oamenilor buni. Alte 17 persoane apreciaseră postarea. Lana scrisese un comentariu scurt: „Spune-le asta celor 39 de victime ale atacului din clubul de noapte din Istanbul”, apoi apăsă Enter. Oamenii erau uneori niște monumente de prostie optimistă.

Cineva bătu la ușă. Lana coborî scările desculță, întrebându-se ce fel de persoană ignoră o sonerie aflată în perfectă stare și alege să izbească o bucată de lemn cu pumnul. Echivalentul uman al unei cafele instant cu o tonă de lapte și două cuburi de zahăr, concluzionă ea deschizând ușa. Nu era nimeni acolo. Lana se uită după o înștiințare de la poștă sau vreun colet lăsat pe trepte, dar nu găsi nimic.

— Copii nesuferiți, mormăi în timp ce se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc.

Adăugă câteva lingurițe de cafea în cafetieră, o umplu cu apă și apoi își clăti cana în chiuvetă. În grădină, o mierlă se chinuia să-și scoată din

pământ micul dejun, dar victima se zbătea. Pentru o clipă părea că viermele va câștiga bătaia, dar apoi pasărea dădu de două ori din picioare, ca într-un dans aviar al morții și *poc...* viermele ieși din pământ. Lana se duse să ia laptele din frigider și atunci îl văzu.

Pe carpeta de la ușa din față, de la capătul holului, zări un plic alb. Cineva îl băgase pe lângă perete atunci când ea deschisese ușa. Lana îl luă de pe jos și îl întoarse pe toate părțile. Plicul strălucea în mâinile ei. Își văzu numele scris cu litere argintii.

Sună telefonul. Băgă mâna în buzunar după el și verifică numele de pe ecran.

— Bună, iubito, spuse ea, conștientă că vocea îi era încă răgușită de la mahmureală.

— Te-am sunat să-ți urez la mulți ani, răspunse Jane.

— Urează-mi, o îndemnă Lana.

Urmă o pauză scurtă:

— La mulți ani, mamă. Ce planuri ai pentru azi?

Prin asta voia să spună „Să nu stai toată ziua în pub”.

Lana îi ignoră întrebarea.

— Felicitarea asta e de la tine?

O altă pauză.

— Felicitarea pe care am primit-o acum, adăugă Lana. E de la tine?

— Ce felicitare?

— Nu-ți bate capul. Ajungi acasă la aceeași oră ca de obicei? Vrei să ieșim la ceai?

Jane acoperi receptorul cu mâna și vorbi cu cineva.

— Mamă, trebuie să te las. Ne vedem mai târziu. Să ai o zi frumoasă.

Un *latte* simplu cu lapte degresat, asta ar fi Jane. Fără prea multă cofeină sau grăsime. O cafea practică și plictisitoare.

Lana se uită la plic. Îl desfăcu și scoase un cartonaș alb. Pe prima pagină citi: „La mulți ani cu ocazia primei aniversări”.

Era o glumă? Nu înțelegea despre ce era vorba.

Mesajul se continua pe partea cealaltă:

Jocul acesta e cadoul tău.

Ai curajul să-l joci?

Lana zâmbi.

— Despre ce joc o fi vorba?

Pe o bucatică de hârtie lipită pe mijlocul cartonașului lucios era scrisă o adresă de internet și o parolă. Lana își scoase telefonul, accesă site-ul și urmă instrucțiunile. Pe ecran apăru o pagină albă cu același scris argintiu:

**Bună, Lana,
Te-am urmărit. Ești specială.
Dar știi asta deja, nu-i așa?
Întrebarea este dacă...**

Lana derulă mai jos:

Ești pregătită să demonstrezi că ești o persoană specială.

Sub aceste rânduri apăru un buton roșu pe care scria *Play*. Apoi o altă frază care se plimba pe ecran de la dreapta la stânga.

Te provoc.

La fel ca toți jucătorii care intraseră în joc și la fel ca jucătorii viitori, Lana apăsă pe buton. Nu-i era teamă. Nu se gândi nicio clipă la consecințe, cum nu-și bătuse capul nici cu cartonașul misterios. Voia doar să afle ce avea de făcut în continuare.

La secția de poliție, în cămăruța fără ferestre, Seraphine se întreba dacă răspunsurile pe care le dădea erau convingătoare, dacă erau normale. Nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care o persoană normală ar fi trebuit să vorbească despre astfel de lucruri. Se baza pe filmele cu polițiști, pe cărți și pe propria imaginație.

— Deci, Seraphine, povestește-ne din nou, ce făceați în sala de sport în dimineața aceasta?

Agentul de poliție Caroline Watkins mai pusese de două ori această întrebare. Vocea îi era subțire și copilăroasă. Își purta părul negru strâns într-un coc îngrijit la baza gâtului. Machiajul, deși aplicat din abundență, era perfect. De fiecare dată când repeta o întrebare i se zbătea ochiul stâng.

Seraphine ridică din umeri.

— Ne plictiseam, răspunse ea pentru a treia oară.

— Și ai spus că îngrijitorul, Darren Shaw, v-a urmărit pe tine și pe Claudia Freeman?

Seraphine încuviință.

Watkins îi făcu semn din cap spre reportofon.

— Da, spuse Seraphine.

— Și creionul?

— Aveam creionul în buzunar.

Privind-o fix în ochi, Watkins spuse:

— Așa e. Îți rămăsese în buzunar de la ora de artă.

O urmă de zâmbet îi apărură pe chip.

— Nu, răspunse Seraphine. Îl aveam la mine de la ora de desen tehnic.

— Așa e. Greșeala mea, spuse ofițer Watkins prefăcându-se că-și corectează notițele. Așadar, domnul Shaw o abordează pe Claudia în sala de sport. Ne-ai spus că era în pericol. Ce ai vrut să spui prin pericol?

Ochiul stâng i se zbătu din nou.

Seraphine repetă exact aceeași poveste:

— O apucase de ceafă și avea mâna sub tricoul ei.

— Și ești sigură că nu era vorba de ceva consensual?

Seraphine rămase tăcută pentru câteva momente încercând să-și aducă aminte ce-i spusese scorpia aia de Claudia. Erau prietene, dar Seraphine știa că îi purta pică pentru faptul că era populară. Cât de departe ar fi mers

Claudia pentru a o defăima?

— Ești sigură că abuzase de ea fără consimțământul ei?

— Are 15 ani, se apără Seraphine, simțindu-se insultată de aluzia cum că nu ar fi știut ce înseamnă consensual.

Watkins se aprinse la față.

Mama lui Seraphine nu scosese o vorbă, așa cum i se spusese să facă. Era atât de ușor de manipulat! Dar acum sări în apărarea fetei:

— Ce vreți să spuneți cu asta? vru să știe schimbându-și poziția pe scaun. Suntem o familie respectabilă. Fiica mea nu ar răni pe nimeni niciodată. S-a speriat de bărbatul acela și pur și simplu s-a apărat.

— Așa este, Seraphine? Îți era frică? încercă Watkins să o descoasă.

— Da.

— A eliberat-o pe Claudia din strânsoare și te-a atacat pe tine?

— Da.

— Și potrivit declarațiilor tale, l-ai lovit cu creionul crezând că-l vei zgâria?

— Da, răspunse simplu Seraphine fără să dea alte detalii.

Watkins o privea fix în ochi.

„Nu mă crede”, se gândi Seraphine. Lăsându-și privirea în pământ, se făcu mică în scaun și începu să tragă de pieluțele de la unghii. „Sunt o copilă de 14 ani speriată. Nu am vrut să fac rău nimănui. Încercam doar să-mi ajut prietena și acum sunt interogată de poliție.”

Preț de câteva clipe se temu că o dăduse în bară. Poate că postura ei nu era una adecvată, sau poate că era ceva în neregulă cu expresia de pe chipul ei. Polițiștii erau antrenați să demaște impostorii.

Dar apoi Watkins își strânse notițele.

— Prea bine, e de ajuns pentru moment. Vom lua o pauză, iar ofițerul Felix vă va arăta unde este cantina.

Întorcându-se spre mama lui Seraphine, Watkins adăugă:

— Pe stomacul plin, șocul nu se va resimți la fel.

Apoi i se adresă lui Seraphine cu un zâmbet cald:

— După care ne vom relua discuția.

Seraphine încuviință.

„Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un șoc. Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un șoc.” O ajuta să-și repete în minte această mantră.

Watkins se ridică și plecă. Seraphine se simți mai relaxată. Urma să fie

uşor.

Minutarul ceasului cu cadran mare din camera de consiliu înainta cu greu spre 9.00. Stând dreaptă în scaun, Augusta Bloom urmărea secunde cum trec, simțind cum, cu fiecare bătaie a ceasului, anxietatea și toate lucrurile care ar fi putut să o distragă din a se concentra pe o singură persoană timp de o oră dispăreau. Știa că acea consultație urma să fie o provocare. Citise notițele și știa la ce să se aștepte: o victimă în stare de șoc chemată în instanță să-și justifice faptele, acțiuni care nu fuseseră intenționate, ci instinctive.

Tic.

Tac.

14 ani. La 14 ani ești încă un copil. Inocența începe să dispară puțin câte puțin: întâi Moș Crăciun și Zâna Măseluță; apoi afli că uneori oamenii sunt egoiști; ca apoi să realizezi că lumea este crudă. Copiii trebuie să se lepede de copilărie treptat, pentru ca mintea lor să se poată adapta. Atunci când inocența le este smulsă cu brutalitate, în urmă rămân negare, furie și disperare. Bloom nu putea să dea timpul înapoi și să șteargă trauma cu buretele. Dar putea în schimb să facă lumină în mintea copilului și să-i reducă la tăcere demonii.

Seraphine se opri în prag și o studie pe doamna Bloom. Femeia era așezată pe un scaun cu spătar înalt și mânere de lemn. Avea părul scurt, de culoarea terciului și purta o pereche de pantaloni negri și un pulover verde cu decolteu în V. Era bine îmbrăcată și aranjată. În picioare avea o pereche de balerini negri, pantofi pe care mama ei i-ar fi descris ca fiind practici. Picioarele ei abia atingeau podeaua.

„E scundă, ca mine, își spuse Seraphine. Asta ar putea să fie în favoarea mea.”

— Bună, Seraphine, o salută doamna Bloom. Intră și ia un loc.

În poală avea o cărticică pe care o ținea cu ambele mâini. Așteptă până când Seraphine se așeză pe scaun și apoi continuă:

— Cum te simți astăzi?

Seraphine clipi de două ori înainte de a răspunde:

— Bine.

Un răspuns care nu putea să o pună în pericol.

— Bine, repetă doamna Bloom. Știi de ce mama ta m-a rugat să stau de

vorbă cu tine?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu îngrijitorul.

Doamna Bloom încuviință.

— Știi că eu sunt psiholog?

Bloom îi lăasă timp să rumege întrebarea și apoi continuă:

— Lucrez cu tineri care au fost acuzați de comiterea unei infracțiuni.

— Asta înseamnă că lucrați pentru poliție?

— Uneori da, lucrez pentru poliție. Deși de cele mai multe ori lucrez împreună cu avocații și clienții lor, sau cu Serviciul pentru Delincvenți Minori. Dar mama ta m-a rugat să stau de vorbă cu tine pentru că se teme că episodul prin care ai trecut te va afecta. Sunt aici să te ajut să înțelegi ce ți s-a întâmplat. Vom lua lucrurile ușor, tu dictezi ritmul discuției. Ți-am adus un pahar cu apă și un pachet de șervețele. Dacă la un moment dat simți nevoia să iei o pauză, trebuie doar să-mi spui.

„Se așteaptă să am nevoie de ele”, se gândi Seraphine privind pachetul de șervețele.

— Cum pot să vă spun?

— Spune-mi doamna Bloom. Am înțeles că ești o elevă silitoare și că profesorii tăi sunt toți de acord că ai foarte mult potențial. Îți place să mergi la școală?

Seraphine ridică din umeri.

— Mama ta mi-a spus că ești o sportivă talentată. Mi-a spus că faci parte din echipa de netball și că ai jucat badminton la echipa națională. Este adevărat?

Seraphine ridică din nou din umeri.

— Mi-a mai spus că anul trecut ai primit rolul principal în piesa pusă în scenă de clubul de teatru. Ești bună la toate.

Seraphine începu să se foiască. Trebuia să se stăpânească. Se purta ca prietenele ei stupide. O privi pe doamna Bloom care stătea dreaptă în scaun, cu picioarele apropiate și cu mâinile pe genunchi. Seraphine își îndreptă spatele și spuse:

— Mă pricep la științe și la matematică.

Doamna Bloom încuviință.

— Și îmi place să fac sport, spuse ea bălângănindu-și piciorul drept.

— Și ești singură la părinți, nu? Te înțelegi bine cu părinții tăi?

— Foarte bine.

— Asta e bine, zâmbi doamna Bloom ca și cum chiar ar fi fost mulțumită

de răspuns. Îmi poți spune la ce te referi când spui „bine”?

Seraphine își puse piciorul stâng în spatele dreptului.

— Îmi place și desenul tehnic. Domnul Richards este un profesor foarte bun. „Și își ascute creionul foarte bine.”

— Înțeleg.

— Sunteți medic? o întrebă Seraphine în timp ce își împreună mâinile în poală.

— Nu sunt, dar am doctoratul în psihologie. Știi ce înseamnă doctorat?

Seraphine încuviință.

— Ce facultate ați făcut? Nu știu dacă să-mi bat capul cu facultatea. Mi se pare o pierdere de timp. Poate ar fi mai bine să mă angajez și să-mi câștig existența. Dumneavoastră ce credeți?

— De cine crezi că ești mai apropiată: de mama sau de tatăl tău?

„De niciunul”, își spune ea în gând, dar răspunde:

— De amândoi. Sunt la fel de apropiată de amândoi.

— Și au fost alături de tine după atac?

„S-au ajutat reciproc. Ca și cum ei ar fi fost victimele.”

Seraphine zâmbi pentru a-și ascunde iritarea.

— Au fost fantastici!

— Fantastici?

Ochii căprui ai doamnei Bloom erau ațintiți asupra lui Seraphine și ea era conștientă de acest lucru.

— Ești foarte norocoasă atunci.

Ceva din felul în care fusese rostită această afirmație o făcea pe Seraphine să creadă ca doamna Bloom voia să spună exact opusul.

— Îmi poți povesti, cu propriile cuvinte, ce s-a întâmplat în sala de sport?

Seraphine trase aer în piept. Era pregătită pentru această întrebare.

— Claudia și cu mine am intrat în sala de sport și îngrijitorul a venit după noi. Se pare că de câteva luni aveau o relație. Nu că ea ar fi vrut asta. Nu. O viola. Ne-a văzut intrând în sala de sport și a decis să-și încerce norocul cu amândouă. Claudia a încercat să-l oprească, dar el s-a apropiat de mine și a încercat să mă pipăie. Mă înghesuise într-un colț și nu știam ce să fac. Așa că...

Seraphine se opri. Trebuia să formuleze bine continuarea.

— Aveam în buzunar un creion cu care l-am lovit. Am crezut că-l va zgâria sau că-l va răni ușor și, în felul ăsta, noi am avea timp să fugim. Dar

creionul i s-a înfipt în gât cu un sunet înfundat și apoi am văzut mult sânge. Era sânge peste tot. El a alunecat și a căzut pe podea. Apoi nu s-a mai ridicat. Asta a fost tot.

Doamna Bloom își deschise carnetelul și notă câteva cuvinte.

— Îți mulțumesc, a fost de mare ajutor ce mi-ai povestit. Atunci când îngrijitorul te ținea prizonieră, spuse ea continuând să scrie, înainte să scoți creionul, la ce te gândeai?

— Nu voiam să fiu violată de perversul ăla.

Doamna Bloom își ridică privirea din caiet:

— Ce simțeai în acele momente?

— Eram paralizată de frică.

— Cred și eu că erai speriată, încuviință doamna Bloom. Și în acele momente ce ai văzut?

— Ce am văzut?

— Ți se părea că ai toate simțurile ascuțite și vezi tot ce se întâmplă în jur, sau atenția ta era concentrată asupra unui singur lucru?

Seraphine își amintea cum se holbase la vena care pulsa în gâtul lui Dreary Darren.

— Nu cred... Nu îmi aduc aminte.

— Ai țipat după ajutor?

— Nu.

— Nici Claudia?

Seraphine scutură din cap.

— De ce nu ați țipat?

— Încuiase ușile. Nu ar fi avut niciun rost să strigăm.

— Erați deci într-o situație fără scăpare și nimeni nu ar fi putut să vă salveze?

Seraphine încuviință.

— Erai prinsă între el și perete și era clar ce urma să se întâmple?

— Da.

— Și erai absolut înfricoșată?

— Da, confirmă Seraphine încercând să-și înăbușe un zâmbet.

Lucrurile mergeau într-o direcție bună.

Doamna Bloom făcu o pauză și trase aer în piept:

— La ce te referi când spui „absolut înfricoșată”? Îmi poți descrie sentimentul pe care l-ai avut atunci?

— Ăăă...

Doamna Bloom nu mai adăugă nimic.

— Câte ședințe vom avea? se interesă Seraphine.

— Atâtea câte va fi necesar.

— Și în mod normal de câte ședințe e nevoie?

Doamna Bloom zâmbi:

— Crezi că experiența pe care ai trăit-o poate fi definită ca fiind ceva normal?

„La naiba. Trebuie să am grijă ce spun.”

— Scuze, nu. Doar credeam că există un număr standard de ședințe.

— Îți vei da seama pe parcurs, îi explică doamna Bloom închizându-și carnețelul. Ar fi de folos pentru amândouă dacă ai ține un jurnal în care să scrii despre cele întâmplate și despre întâlnirile noastre. Scrie orice îți aduci aminte, orice detaliu. Scrie despre cum te simți și cum te adaptezi situației.

Doamna Bloom luă de pe măsuta din spatele ei un carnețel identic celui pe care îl folosea ea și i-l înmână.

— Ai putea să folosești carnețelul ăsta.

Seraphine se întinse să ia carnețelul pe care-l așeză pe genunchi, apoi își sprijini ambele mâini deasupra lui. Se așteptase ca doamna Bloom să observe că îi imitase gestul, așa cum fac majoritatea oamenilor care ridică din sprâncene sau zâmbesc forțat. Dar femeia nu avu nicio reacție. Continuă să-i pună întrebări despre familie și despre școală, întrebări pe care Seraphine se strădui să le evite și să devieze de la subiect.

O oră mai târziu, Seraphine ieșea din biroul doamnei Bloom mândră de ea, gândindu-se că reușise să manipuleze un psiholog. Asta până când, ajunsă la jumătatea coridorului, își aminti de șervețele.

„Se presupune ca ar fi trebuit să am nevoie de șervețele.”

O greșeală ce nu avea să se mai repete.

Ajunsă la stația de metrou Angel, Bloom își caută prin buzunare cartela de călătorii. Dar când văzu cu coada ochiului valul de călători care se îndreptau spre turnichete, se hotărî să parcurgă pe jos distanța de doi kilometri și jumătate până la Russell Square. Întotdeauna prima ședință cu un pacient o lăsa cu multe semne de întrebare și aerul proaspăt avea să o ajute să reflecteze asupra discuției avute mai devreme.

În timp ce o lua pe Chadwell Street cu gândul de a evita Myddelton Square, ca mai apoi să se strecoare pe străduțele lăturalnice, îi sună telefonul.

— 'Neața, Sheila.

Marcus Jameson nu avea pic de sânge de australian, dar chiar și așa folosea salutul tradițional, folosind un puternic accent.

— 'Neața, Bruce, îi răspunse Bloom, fără ca măcar să încerce să-și ascundă accentul din Yorkshire.

— Ce mai e nou?

De data asta Bruce folosi accentul din Țara Galilor.

Bloom se întrebă dacă nu cumva un om cu reputația sa în Serviciile Secrete ar fi trebuit să fie mai atent cu discriminarea rasială. Credea însă că înclinația lui pentru diferite accente se datora doar afinității pentru umorul negru. Era modul prin care compensa atrocitățile la care era martor. Sau poate că gândea prea mult. Poate că lui doar îi plăcea să imite diferite accente.

— Sunt pe drum. Ar trebui să ajung în aproximativ 10 minute.

— Cum a fost întâlnirea cu nou-venita?

— Nu sunt foarte sigură.

— E un caz complicat?

— Cred mai degrabă că e o persoană complicată. Dar poate nu e corect să spun asta. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Augusta, e perfect normal să ai o bănuială. Nu poți trăi mereu într-o bulă a ta unde să fii mereu imparțială. Uneori trebuie să-ți asculți instinctul.

— Da, da. Poate că ai dreptate. Iar efortul pe care-l depun să fiu obiectivă nu e niciodată în van. Acum am nevoie de timp să mă gândesc. Ne vedem curând.

— De fapt... te-am sunat să-ți cer o favoare.

Bloom își apăsă telefonul mai aproape de ureche din pricina traficului zgomotos. Asta era ceva nou. În cei cinci ani de când lucrau împreună la firma de consultanță, Jameson nu îi ceruse niciodată vreo favoare. Era genul acela de persoană independentă care își rezolvă problemele singură. Era și motivul pentru care îi plăcea să lucreze cu el: după ce avea grijă de delincvenți juvenili nu se mai simțea în stare să se îngrijească și de mofturile partenerului de afaceri.

— Sunt numai urechi, spuse ea.

— Vreau să cunoști pe cineva când ajungi la birou. Are nevoie de ajutorul tău. Mama ei e dată dispărută și situația e destul de ciudată.

— Ne vom primi onorariul pentru ajutorul acordat? se interesă Bloom cotind pe strada Margery.

— Nu. Nu va fi vorba de niciun onorariu. De aia se numește „favoare”. Îți voi explica totul când ajungi. Voiam doar să știi dinainte, ca să nu te simți luată pe nepregătite.

Știa că Jameson mințea. Nu o sunase pentru că se gândise la cum avea să se simtă ea, ci o sunase ca să-i ațâțe curiozitatea. Știa că nu putea rezista în fața unui mister. „Mama ei e dată dispărută și situația e destul de ciudată.” Mereu era un mister la mijloc. Uneori erau contactați atunci când ancheta poliției ajungea într-un punct mort și familia voia să afle ce se întâmplase cu cei dragi. Alteori erau contactați de Serviciul de Procuratură al Coroanei sau de către un avocat al apărării, atunci când se știau foarte puține lucruri despre infracțiune.

Se cunoscuseră la o conferință. Augusta susținuse o prezentare despre principalele motive din spatele traficului de carne vie. Jameson o abordase ulterior, glumind că nu existau persoane mai potrivite pentru a rezolva mistere decât un fost spion și un psiholog specializat în criminalistică. Șase luni mai târziu aveau să lucreze împreună.

Făceau o echipă bună. Erau foarte diferiți. Augusta ajunsese la concluzia că, în copilărie, Jameson fusese acel tip de băiat: genul popular, amuzant, cel mai bun din clasă la învățătură și căpitan al echipei de rugby. Și, chiar dacă nu-i fusese dat să cunoască un om mai dezordonat, Jameson emana încredere și autoritate. În schimb, obsesia ei pentru ordine era dusă la extrem.

Închiriaseră un spațiu în Russel Square, la subsolul unei firme de PR. Acolo își aveau sediul. Un spațiu mic și întunecos, dar discret.

Când ajunse acolo, Jameson era la biroul său. Părul îi crescuse cam mult

și câteva șuvițe îi intrau în ochi. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă și, ca de obicei, nu purta cravată. Lângă el stătea o adolescentă îmbrăcată cu o pereche de blugi ruși, prespălați, mulați pe corp și cu un pulover simplu, gri. Părul castaniu îi era strâns într-o coadă de cal la baza gâtului.

— Jane, încep Jameson să facă prezentările, ea este Augusta.

Bloom își lăsa geanta pe jos și se așeză în spatele biroului ei.

— Deseori, când mama ei e plecată în străinătate, Jane stă cu sora mea Claire. Lana e înrolată în armată. O știu de când era de-o șchioapă. De-a lungul timpului am făcut multe grătare reușite, ca să nu mai vorbim de serile în care ne uitam la filme. Nu-i așa? Neoficial, ea e cea de-a treia nepoată a mea.

Fata îi zâmbi cald.

— Jane, îi povestești și Augustei ce mi-ai povestit mie?

În ciuda faptului că avea ochii roșii de plâns, vocea fetei era puternică.

— Polițiștii mi-au zis că a plecat pe cont propriu și că ei nu pot face nimic. Chiar dacă le-am spus că nu se leagă ceva.

— Polițiștilor, adăugă Jameson.

— E vorba de mama ta? întrebă Bloom.

Jane încuviință.

— Mi-au spus că se va întoarce acasă când se va simți pregătită, dar nu se simțea deloc bine, continuă Jane mutându-și privirea de la Jameson la Bloom. Suferă de tulburarea de stres posttraumatic. A fost într-o misiune în Afganistan și de atunci nu-i este deloc bine. A lipsit multe nopți de acasă, dar mereu se întorcea a doua zi.

— De cât timp lipsește? întrebă Jameson.

— Câți ani ai? întrebă Bloom în același timp.

— 16, răspunse Jane.

— Tatăl tău unde este? o întrebă în continuare Bloom.

— Nu am tată.

Bloom își îndreptă privirea spre Jameson.

— De cât timp lipsește? repetă Jameson întrebarea.

— De mai bine de o săptămână. A plecat cu toate economiile, nu mi-a lăsat bani nici de mâncare, nici de chirie. Am întrebat pe toată lumea, nimeni nu știe nimic de ea.

— Niciun telefon, niciun e-mail, nimic pe rețelele de socializare? se interesează Jameson.

Jane dădu din cap că nu.

— Nimeni nu vrea să mă ajute, oftă cu ochii pironiți asupra lui Jameson. Dar Claire a spus că tu m-ai putea ajuta.

Privindu-l pe Jameson încuviințând, Bloom simți o urmă de îngrijorare. Știa că pentru el cazul era important, având în vedere că până atunci nu-i mai ceruse niciodată o favoare. Dar știa foarte bine că anchetele în care era implicată familia sau prietenii presupuneau multe pericole.

— Spuneai că mama ta e înrolată în armată.

Jane încuviință.

— Asta înseamnă că te vor ajuta... în cele din urmă.

Bloom știa că armata ar fi procedat conform protocolului doar când Lana ar fi trebuit să se întoarcă la muncă.

— Dar dacă mama ta are obiceiul să dispară de acasă, poate nu s-a întâmplat nimic grav.

— Nu am ajuns încă la partea ciudată, continuă Jane cotrobăind prin geanta pe care o ținea în brațe.

Uitându-se la Jameson, Bloom ridică din sprâncene. Jane găsi ce căuta și îi întinse lui Bloom un teanc de hârtii.

— Sunt mai multe cazuri similare. Am întrebat online dacă a mai dispărut cineva în aceste circumstanțe și am fost contactată de patru persoane.

— Săptămânal sute de persoane sunt date dispărute, interveni Bloom cu voce caldă.

Jane o îndemnă să se uite peste hârtii. Bloom se întinse după ele și apoi le împrăștiă pe birou. Fiecare hârtie conținea o listă cu adrese de e-mail.

— O femeie însărcinată din Leeds al cărei soț și-a abandonat mașina pe marginea drumului și de atunci nu mai știe nimic de el. Un bărbat din Bristol care spune că soția lui...

— Ce au în comun toate aceste persoane? întrebă Bloom adresându-i-se lui Jameson.

Jane se încruntă.

— Vrea să spună că povestea e cu atât mai ciudată, cu cât persoanele dispărute nu aveau nimic în comun și toate au dispărut în circumstanțe stranii.

— Toți au dispărut de ziua lor, completă Jane, ca și cum asta ar fi fost cheia misterului.

— Bine, spuse Bloom accentuând ultima silabă a cuvântului.

Încerca să fie drăguță.

— Arată-i cartonașul, o îndemnă Jameson.

Ochii îi erau plini de încredere. Credea că asta era cheia care urma să îi conducă la rezolvarea cazului.

Jane îi întinse un plic alb.

— Înainte să dispară, toți au primit un astfel de plic. Uite, îi atrase atenția Jane în timp ce Bloom întoarse plicul și citi scrisul argintiu de pe spate, îi este adresat mamei. Și toate plicurile conțin același lucru.

— „La mulți ani cu ocazia primei tale aniversări. Jocul acesta e cadoul tău. Ai curajul să-l joci?” Întoarse cartonașul pe toate părțile, dar asta era tot. Plicul mai conținea și altceva?

Jane negă fără să scoată un cuvânt.

— Și spui că toți au primit un astfel de cartonaș? întrebă Bloom, apucându-se să răsfoiască hârtiile de la Jane.

— Tipul din Leeds avea cartonașul în mașină. Polițiștii i-au spus logodnicei lui că l-au găsit pe scaunul din dreapta.

— Ciudat, nu-i așa? interveni Jameson.

— Polițiștilor le-ai arătat cartonașul? continuă Bloom să-i pună întrebări.

Jane încuviință.

— Și mi-au spus că e o dovadă în plus că au plecat de bunăvoie și că sunt adulți în toată firea care pot face ce vor ei.

— Poate că văzând cuvântul „joc”, nu i-au dat importanță, analiză Bloom situația.

— Ai mai auzit vreodată așa ceva? o întrebă Jameson.

Era o întrebare de formă. Jameson cunoștea toate detaliile cazurilor la care lucraseră. Sub claia de păr zăcea o inteligență sclipitoare. Jameson era capabil să analizeze situația din toate unghiurile și reușea să descurce ștele cazurilor încurcate ca nimeni altul. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap să lucreze cu altcineva.

— Și ce o fi vrând să însemne „prima aniversare”?

Bloom puse cartonașul la loc în plic.

— Dacă am ști răspunsul la această întrebare, cazul ar fi elucidat.

După plecarea lui Jane, o invită pe Bloom la un *latte* la o cafenea Costa.

— Deci, ce părere ai? întrebă Jameson după ce o trimise pe Jane la o cafenea Costa după un *latte*. Lana a fost dintotdeauna o figură. Aeriană, genul de persoană oarecum absentă. Claire și-a făcut mereu griji pentru Jane. Războiul a afectat-o pe Lana și acum Jane este cea care plătește prețul

traumei. Așa cum se întâmplă cu toți copiii militarilor.

Jameson nu fusese deloc subtil și Bloom era conștientă de turnura pe care o luase discuția, de la povestea cu adolescența amărâtă la o discuție despre copiii militarilor care aveau nevoie de ajutor. Cu toate acestea, nu spusese nimic.

— Știu la ce te gândești. Avem prea multe de făcut acum. Nu ne permitem să luăm un caz pro bono. Dar e vorba de o prietenă. Știi foarte bine de ce am venit să lucrez cu tine. Am vrut să... să mă simt mai împăcat cu mine însumi... să-mi ajut semenii sau ceva de genul ăsta. Și ce rost mai au toate dacă nu pot să-mi ajut o prietenă?

Bloom oftă. Înainte de a lua o decizie voia să analizeze situația, să privească problema din toate unghiurile, să cântărească pericolele. De cele mai multe ori pentru a rezolva un caz trebuia să intre cu bocancii în viețile oamenilor, să le afle secretele, să le descifreze comportamentul și să le descopere intențiile. Cum avea să afecteze ancheta relația lui Jameson și a lui Claire cu această Lana?

— Ce vom face cu celelalte cazuri cât ne ocupăm de cazul prietenei tale?

— Ne vom descurca noi cumva.

— Ce vor spune clienții când nu vom respecta termenul-limită?

— Ne vom face treaba la timp. Vom găsi noi o soluție.

— Chiar crezi că e o idee bună să ne băgăm nasul în viața prietenei tale?

— Lana nu e prietena mea. Noi doar ajutăm o adolescentă vulnerabilă să-și găsească mama.

— O mamă iresponsabilă care poate foarte bine să-și ia tălpășița din nou.

Jameson își sprijini mâinile pe picioare și studiind-o atent pe Bloom adăugă:

— Povestea te-a intrigat, nu-i așa? Ți-am citit asta pe față. O provocare adus la dispariția a cinci oameni. Nu e vorba doar de capriciul unei mame neglijente. E vorba de ceva mai mult decât atât.

Jameson nu avea de gând să accepte un răspuns negativ. Și Augusta nu putea nega: toată povestea îi trezise interesul.

— Vorbește tu cu rudele celorlalți și află dacă nu cumva Jane a auzit doar ce a vrut ea, din ce i s-a spus. Eu voi vorbi cu Jane.

— Ca să-i spui că o vom ajuta?

— Nu.

— Augusta...

— Nu, Marcus, încă nu trebuie să știe asta. Nu până când nu suntem

siguri că într-adevăr o putem ajuta. Nu facem ceea ce facem pentru a da oamenilor iluzii deșarte.

„Cine naiba se cred? Cum au putut să o manipuleze așa? Pe ea! Ar face bine să aibă grijă! Idioți! Idioți ordinari!”

Seraphine mergea apăsător pe gresia rece din baia secției de poliție. Da, îl înjunghiasse pe îngrijitor în gât cu un creion. Da, îi nimerise o arteră. Dar individul era un pervers ordinar. Și-o meritase.

Dar acum javra aia de polițistă voia să știe dacă Seraphine intenționase să nimerească artera.

— „Știi unde se află artera carotidă?” imită ea în batjocură vocea pițigăiată a ofițerului Watkins. „Ai lovit cu intenția de a secționa artera carotidă? Ai vrut să-l omori pe domnul Shaw?”

— „Da, repetă ea în oglinda, am învățat la biologie unde se află artera carotidă.”

Încercau să o prindă pe picior greșit. O credeau proastă? De ce le-ar fi spus adevărul? Idioți. Erau complet idioți.

Seraphine strânse din ochi până ce în colțul ochilor apărură câteva lacrimi. Își privi reflexia în oglindă în timp ce repeta ce avea să spună.

— „Nu, nu am intenționat să-l ucid... Nu, bineînțeles că nu am vrut să-l ucid.”

Își amintea de vocea sugrumată a Claudiei din timpul atacului și încercă să folosească aceeași tonalitate.

„Nu, nu am intenționat să-l ucid...”

— „Mi-a ieșit perfect”, își spuse ea, întorcându-se în sala de interogatoriu ca să bată fierul cât era cald.

— Alo? spuse Bloom cu telefonul lipit de ureche.

Se întinse să dea radioul din bucătărie mai încet.

Fără obișnuita introducere, Jameson intră în pâine:

— Așadar, se pare că trei dintre cele patru cazuri de dispariție sunt veridice. În ultimele trei luni cu toții au primit de ziua lor un cartonaș cu acel joc. Faye Graham a fost prima victimă. Mamă a doi copii, Faye a împlinit 42 de ani pe data de 5 ianuarie. Apoi a urmat Grayson Taylor, student la științe politice care, pe 10 februarie, a împlinit 22 de ani. Ultimul a fost Stuart Rose-Butler, care urma să devină tată și care și-a abandonat mașina pe marginea drumului. El a împlinit 29 de ani pe 24 februarie.

— Aniversarea Lanei a fost acum o săptămână?

— Da, pe 29 martie.

— Care e numele ei de familie?

— Reid, scris cu „e” și cu „i”.

Bloom notă numele complet și data nașterii.

— Ce știi despre a cincea persoană?

— Se pare că a fost o pistă falsă. O fată pe nume Sara James a luat legătura cu Jane pe Facebook și i-a spus că și mama ei a dispărut. Dar nu a oferit alte detalii față de cele oferite de Jane în mesajul ei.

— Ce mesaj?

— Jane a întrebat dacă a mai dispărut ceva după ce a primit o felicitare albă cu un mesaj prin care erau invitați să participe la un joc.

— Splendid, oftă Bloom, trăgând un scaun și așezându-se.

— Știu, dar e tânără și asta fac tinerii din ziua de azi: își povestesc viața pe rețelele de socializare. M-am gândit că poate fi vorba de o înșelătorie, așa că am verificat, și într-adevăr e-mailul a fost trimis de pe un calculator dintr-o clădire de birouri din Swindon. Am verificat și nimeni de acolo nu cunoaște o Sara James.

— Să fie vorba de ceva avid de dramă sau de un pedofil care se folosește de situație ca să racoleze un minor?

— Ceva de genul ăsta. Voi cerceta mai îndeaproape. Dar deocamdată avem de-a face cu 4 cazuri de dispariție. Pentru Faye și Grayson care lipsesc deja de o lună, respectiv două, s-ar putea să fie deja prea târziu. Dar de la dispariția Lanei și a lui Stuart au trecut doar câteva săptămâni.

— Chiar și câteva săptămâni e mult. Polițiștii cu care ai vorbit au descoperit ceva?

— Nu, nimic.

— Au părut interesați când le-ai spus ca este posibil să existe mai multe victime?

— Mi-au spus să-i țin la curent.

— Cu siguranță.

— Ascultă, știu că ești îngrijorată că ne vom neglija clienții. Dar m-am uitat în agendă și suntem în grafic cu toate termenele-limită. Următoarea înfățișare în instanță este peste două săptămâni și am vorbit și cu avocații, și cu cei care au investigat cazul și termenul de judecată nu a fost urgentat.

— Și cu tinerii delincvenți cum rămâne?

— Întâlnirile sunt joi și vineri după-amiază, nu?

Bloom bolborosi un „da”. Pentru ea, ședințele cu minorii erau importante, și Jameson știa acest lucru.

— Vom găsi o soluție. O săptămână, atât îți cer. Cât să vedem dacă reușim să-i dăm de cap. Voi achita eu toate cheltuielile.

— Nu e nevoie să faci asta. Avem suficiente fonduri.

— Deci accepți? Pot să aranjez o întâlnire cu logodnica lui Stuart? E director financiar la aeroportul Leeds Bradford. De asemenea, e însărcinată în 38 de săptămâni.

Bloom zâmbea. Jameson știa mereu cum să o facă să cedeze.

— Bine, fie. Trebuie să stăm din nou de vorbă cu Jane și să aflăm tot ce e de aflat.

— E ca și rezolvat, spuse Jameson închizând telefonul.

Bloom porni din nou radioul pe postul Radio 4. Spera să-l prindă pe Ian Rankin vorbind despre moartea lui Colin Dexter, creatorul serialului *Inspector Morse*. În copilărie, îi plăcea să se uite la Morse împreună cu tatăl ei. Se luau la întrecere și încercau să ghicească făptașul, iar apoi tatăl ei intra în rolul avocatului și îi vorbea despre punctele slabe ale cazului. De la el moștenise fascinația pentru mințile criminale.

Puse la încălzit supa de broccoli și brânză Stilton pe care o preparase duminică și tăie câteva felii de pâine integrală făcută în casă. Se așeză la masă exact când genericul compus de Barrington Pheloung răsună în cameră. Odată cu primele note ale melodiei simți cum o cuprinde melancolia. Și-ar fi dorit să mai poată sta pe canapeaua tatălui ei măcar o dată. Încă o după-amiază împreună, atât își dorea.

Puzzle-uri pe jumătate făcute și jucării de pluș erau împrăștiate pe veranda lui Claire. Bloom le privea pe cele două fete cum alergau în jurul mesei de bucătărie, chiuind de fericire. Claire le spunea întruna să facă liniște. Avea unul dintre acele aparate la modă de făcut cafea și pregătea o cafea cu spumă de lapte în timp ce îi povestea lui Jameson despre noul loc de muncă al soțului ei. Bloom privea fascinată interacțiunea dintre cei doi. Era unicul copil al unui cuplu de intelectuali, așa că umorul și tachinarea nu făcuseră parte din copilăria ei, iar replicile sarcastice și chicotelile copiilor i se păreau pe cât de fascinante, pe atât de nefamiliare.

— Îmi pare rău, Augusta. O să le duc pe gălăgioasele astea în parc ca tu să ai parte de puțină liniște și pace, spuse Claire. Pe bune, dragelor! Nu puteți să faceți liniște nici măcar un minut? Îmi dați dureri de cap.

Pentru moment fetele tăcură, dar continuă să dea ture prin bucătărie.

— Jane nu a fost în apele ei în ultimul timp, îi spuse ea fratelui ei.

Jane încă nu apăruse, deși Claire o strigase de la parter atunci când Jameson și Bloom ajunseseră. Dar asta se întâmplase cu 15 minute în urmă.

Jameson își puse cana cu cappuccino vizavi de locul în care stătea Bloom, iar apoi se întoarse cu o cană cu ceai pentru ea.

— Cum adică?

Cu privirea ațintită asupra scărilor, Claire le spuse în șoaptă:

— Se culcă târziu, se trezește târziu, nu mănâncă.

— Îmi pare că te descrii pe tine în adolescență, o tachină Jameson luând o gură de cafea.

Spuma îi lăsa pe buză o mustață albă pe care o șterse cu limba.

— Da, pentru că tu ai fost copilul perfect, i-o întoarse Claire fratelui ei, înainte de a-i zâmbi lui Bloom. Ce crezi că se întâmplă? Oare Lana e în pericol sau are doar o rătăcire de moment?

Claire se răsuci în scaun:

— Fetelor!

— Ne pare rău, mamă! spuseră ele în cor.

— Surioară, avem de-a face cu ceva foarte ciudat, spuse Jameson luând o gură din cafeaua pe jumătate terminată. Celelalte persoane care au primit felicitarea sunt date dispărute de săptămâni bune, în timp ce prima persoană care a primit invitația la joc nu a mai venit acasă de două luni.

— Ce crezi că s-a întâmplat? o întrebă Bloom. E genul de lucru pe care l-ar face Lana?

Claire continuă să vorbească încet.

— Ultima perioadă a fost grea pentru Lana. După episodul Afganistan nu a mai fost la fel. De atunci a mai fost în câteva misiuni, de data asta cu mașina, dar nu e ușor. Nu știu ce s-a întâmplat acolo, dar a marcat-o.

— Crezi că poate a vrut să scape de aici? se interesă Bloom.

— Nu ar părăsi-o pe Jane. E o mamă bună.

Auzind asta, Jameson se înfurie:

— Ce tot spui acolo, Claire? Mereu te plângi că e o mamă execrabilă.

Claire scutură din cap, își îndreaptă privirea spre hol și, cu dinții încleștați, spuse:

— Nu și când cineva mă poate auzi.

Jameson își domoli tonul vocii înainte de a adăuga:

— Bine, dar nu ne va fi de niciun ajutor dacă nu ne spui ce s-a întâmplat. Trebuie să știm exact ce s-a întâmplat cu Lana.

— Bine, fie, cedă Claire.

Continuând să vorbească în șoaptă, se întoarce spre Bloom:

— E o plăcere să fii în preajma Lanei, dar e o persoană extrem de fragilă. Nu poți avea încredere în ea că va plăti facturile sau că va face cumpărăturile. Și asta nu e doar de când cu tulburarea de stres posttraumatic. E așa de când o știu eu.

— De cât timp vă cunoașteți?

— De aproape 10 ani. La puțin timp după ce eu și Dan ne-am mutat aici, ea și Jane s-au mutat la numărul 17. Casa e împărțită în apartamente.

Claire își îndreaptă privirea spre hol:

— Mititica a trecut prin multe. Cu atâtea episoade de beție și perioade de absență e un miracol că Jane nu a luat-o și ea pe căi greșite.

— E norocoasă să vă aibă pe tine și pe Sue, o încurajă Jameson.

Zâmbind, Claire continuă.

— Sue locuiește peste drum, îi explică ea lui Bloom. Avem amândouă grijă de Jane, dar în ultima vreme mai mult eu și Dan ne-am ocupat de ea. Sue și Mark trec printr-un divorț.

— S-a întâmplat recent ceva care să te facă să crezi că starea Lanei s-a înrăutățit?

Claire se încruntă, dar scutură din cap:

— Dacă stau bine să mă gândesc, am crezut chiar că se simte mai bine.

Bloom știa că, în general, cei care suferă de depresie par să se simtă mai bine cu câteva zile sau săptămâni înainte de a se sinucide.

— Povestește-i Augustei despre acel bărbat, își îndemnă Jameson sora.

Jane apăru în prag.

— Bună dimineața, somnoroaso, o întâmpină Claire. Vrei o cană cu ceai?

Jane încuviință. Depusese un minimum de efort și se îmbrăcase. Părul îi cădea neglijent în jurul feței, iar colanții și bluza cu mânecă lungă pe care le purta semănau izbitor cu o pijama.

— Ce faci, sportivo? o întrebă Jameson.

Îi răspunse cu un zâmbet timid.

— Marcus îți va spune restul poveștii, anunță Claire conducându-i pe copii în hol.

Îmbrăcați și încălțați, o luară spre parc.

Jameson își concentrează atenția asupra lui Jane:

— Vreau să ne spui tot ce știi despre mama ta. Trebuie să fii foarte sinceră și trebuie să ne dai toate detaliile. De acord?

Vocea lui era calmă și caldă. Se vedea cu ochiul liber cât de mult ținea la Jane.

Jane se așază pe scaun cu picioarele sub ea și încuviință.

— De unde să încep? întrebă cu voce somnoroasă.

— Povestește-ne cum e mama ta.

Privind în zare, Jane începu să vorbească:

— Mama a luat-o puțin razna, e chiar nebună uneori. Dar...

Jameson așteaptă să termine ce avea de spus. Jane se uita când la unul, când la altul.

— Își dă toată silința. Tata a lăsat-o fără nimic. A trebuit să se descurce singură de la 21 de ani. Mamă singură, fără niciun venit.

Majoritatea adolescenților de vârsta ei îi credeau moși pe cei de 21 de ani, de aceea Bloom credea că acelea ar fi putut fi cuvintele Lanei, și nu ceea ce gândea Jane.

— Și-a găsit un loc de muncă în cadrul armatei. O muncă de birou. Dar s-a descurcat atât de bine la teste și au plăcut-o atât de mult încât s-a înrolat, continuă Jane să povestească. De atunci a fost mai mult plecată și eu am rămas în grija lui Claire și a lui Sue. De fiecare dată când venea acasă eram atât de entuziasmată că o văd... dar ea era mereu cu gândul în altă parte. Nu făcea decât să doarmă sau să iasă în oraș.

— Pare complicat, interveni Jameson.

— Încerc să am grijă de ea și de casă, suspină Jane cu privirea la cana de ceai.

— Sunt sigur de asta, o liniști Jameson zâmbind. Tatăl tău a încercat vreodată să ia legătura cu tine sau cu mama ta?

Acest aspect urma să fie o pistă importantă într-o viitoare anchetă a poliției.

Jane scutură din cap:

— Mama s-a asigurat că el nu ne va găsi niciodată. Fura bani de la mama ca să-și cumpere droguri. Odată, când eram mică, mama m-a lăsat cu el acasă și când s-a întors m-a găsit cu o vânătaie pe față. Atunci a jurat că nu-l va mai lăsa niciodată să-mi facă rău.

— Așadar el a plecat? Sau ea l-a dat afară din casă? întrebă Bloom.

Jane se încruntă, apoi dădu din cap. Bloom luă pixul și notă în agendă: „Tatăl a plecat de acasă sau a fost dat afară?”

— Cum se simțea mama ta înainte de dispariție? Era în concediu medical? continuă Jameson să-i pună întrebări.

— Da, pentru că simptomele sindromului de stres posttraumatic se agravaseră.

— Lua vreun tratament pentru asta? încercă Bloom să afle.

— Nu cred, scutură ea din cap.

— Și totuși era în concediu medical? întrebă Jameson uimit.

Bloom își notă în agendă: „Concediu medical fără tratament?”

— Cum se simțea? insistă Jameson.

— Era bine. Bea mereu și era toată ziua la calculator, dar era într-o dispoziție bună. Voia să mergem la ceai de ziua ei. Ar fi fost frumos, dar apoi...

Jane vorbea ca un adult. Bloom se întreba cât va mai trece până când Jane avea să plece și ea de acasă. Copiii care trebuie să aibă grijă de un părinte alcoolic sau dependent de droguri pleacă de acasă cu prima ocazie, fără să privească în urmă.

— Știi să fii supărat pe cineva? întrebă Bloom.

— Nu mai mult decât de obicei. Știi cum e mama, se întoarce ea către Jameson.

Felul în care ridică din sprâncene și zâmbetul care îi apăru pe chip erau confirmarea că Jameson îi cunoștea prea bine ieșirile. Jane avea aceeași expresie pe chip. Aveau micul lor moment.

Întorcându-se spre Bloom, Jane continuă:

— Niciodată nu a dat înapoi când a fost vorba de un conflict.

— Niciodată, confirmă Jameson.

Bloom se întreba câte conflicte se iscaseră de-a lungul timpului între Claire, și implicit Jameson, și Lana.

— Părea îngrijorată de disputa cu cineva? insistă Bloom. Speriată?

— Nu cred că am văzut-o vreodată speriată. Dacă îi spuneam că sunt îngrijorată de ceva îmi spunea să termin cu prostiile. „Ce motiv ai avea să-ți fie frică?”

„Destule motive”, se gândi Bloom. Uneori cei care nu simt frica sunt cei mai înfricoșători.

Stimată doamnă Bloom,

În această dimineață, ofițer Watkins ne-a făcut o vizită și am primit vestea că Darren Shaw este în viață. Starea lui este gravă, dar stabilă. Ofițer Watkins mi-a spus că este o veste importantă pentru mine. Dar apoi am primit un telefon de la școală. Mi s-a spus că sunt exmatriculată și că nu voi mai putea merge în excursiile viitoare. I-am spus mamei cât de importantă este școala pentru mine și cât de mult iubesc orele de desen. Chiar acum îl sună pe director ca să-l convingă să mă lase să merg cu clasa. Claudia are voie, nu văd de ce n-aș avea și eu voie. Nu e ca și cum nu aș putea să recuperez. Aș reuși probabil să lipsesc un semestru întreg și tot să trec examenele.

Nu sunt sigură că directorul sau poliția cunosc înțelesul cuvântului „dreptate”. Sincer vorbind, vina îi aparține în totalitate îngrijitorului. Nu l-am pus eu să ne urmărească în sala de sport și să se comporte ca un pervers. De ce ar trebui să fiu eu pedepsită și de ce să sufere părinții mei, care nu au absolut nicio vină?

Cred că aș putea să încep o cercetare legată de erorile judiciare. O să vă anunț dacă găsesc ceva relevant pentru activitatea dumneavoastră.

Seraphine

Jameson puse pe masă două căni cu ceai. Se aflau în Peterborough în drumul lor spre întâlnirea cu Libby Goodman, în Leeds. Urmau să o întâlnească pe logodnica lui Stuart Rose-Butler peste aproximativ o oră.

Bloom scoase capacul căni ei.

— Ahh, spuse Jameson răsucindu-i cana. Cred că asta e cana mea.

Bloom se uită la cana pe care scria „Ce să fac? Sunt fierbinte”, apoi răsuci și cealaltă cană.

— Pe amândouă scrie același lucru.

— Ce dezamăgire, oftă Jameson.

Bloom gesticulă cu dispreț. Privind pe fereastră la peisajul pitoresc din Cambridgeshire, luă o gură de ceai și întrebă:

— Ce ar trebui să mai știu despre Lana?

— Așa cum ți-am povestit, nu o cunosc foarte bine, spuse Jameson în timp ce-și turnă trei capsule de lapte în ceai. Am petrecut destul timp cu Jane, pentru că, fiind mereu la Claire acasă, lua parte la mesele de duminică în familie și la câte și mai câte. Dar pe Lana am văzut-o doar de câteva ori. Din ce-mi povestește Claire...

Jameson oftă dând din cap.

— Din ce am auzit, face numai probleme. Claire a văzut cum Lana l-a sedus pe bărbatul lui Sue. E ca și cum ar fi încercat să-l prindă în mrejele ei pe Dan. Dar sunt sigur că nu ar încerca să facă asta, pentru că uneori Claire poate fi înfricoșătoare. Dar Sue e o femeie drăguță și blândă.

— Din cauza ei divorțează Sue și Mark?

— Evident. Și Mark nu a fost primul bărbat însurat cu care s-a încurcat Lana. Claire e de părere că Lana se hrănește cu puterea pe care i-o dă gândul că poate avea orice bărbat își dorește. Și după, îi părăsește repede. Pe Mark l-a vrăjit luni bune și după ce s-a culcat cu el i-a dat papucii.

— Cu tine nu și-a încercat norocul?

— De ce ar face asta? Eu nu reprezint o miză pentru că nu sunt însurat.

Bloom digera noile informații. Era clar că Lana era o persoană competitivă. Altfel nu i s-ar fi părut atât de palpitant să seducă bărbatul altei femei. Multora le place aventura, dar puțini sunt dispuși să renunțe la tot pentru un joc ciudat.

— Ce motiv ar avea Lana să intre în acest joc? Trebuie să descoperim ce

stă în spatele acestor dispariții. Trebuie să înțelegem de ce au dispărut victimele.

— Poate că nu a avut de ales.

Jameson își desfăcu pachetul de biscuiți și îi oferî unul și lui Bloom, dar ea îl refuză.

— Așa e. Oare au acceptat de bunăvoie, pentru că s-au simțit atrași de idee, sau...

— Sau au fost forțați să intre în joc. Poate au fost șantajați.

— Sau poate că au fost răpiți. Poate că felicitarea cu „la mulți ani” e doar o carte de vizită și de fapt nu a existat niciun joc.

— Vreun psihopat în căutare de atenție?

Bloom își notă ceva în agendă.

— Cu ce vom avea de-a face dacă au acceptat de bunăvoie să participe la joc? Toți participanții sunt probabil foarte competitivi și extrem de impulsivi. Jane ne-a spus că mama ei nu joacă jocuri video, dar poate că se înșală. E posibil ca totul să fi fost făcut special pentru împătimiții jocurilor pe calculator.

— Vrei să spui că e posibil să fi avut nevoie de o parolă pentru a se conecta?

— Sau poate că au accesat anumite site-uri. Ai auzit de jocul Balena Albastră din Rusia?

Privirea lui Jameson se întunecă brusc.

— Doar nu crezi că e ceva asemănător? Doar nu crezi că ademenesc copiii nefericiți pe care îi forțează apoi să comită suicid?

— Sper să nu fie vorba de așa ceva. Dar faptul că Lana suferea de tulburarea de stres posttraumatic o face să fie candidatul ideal pentru un astfel de joc. Rămâne să aflăm dacă și Stuart suferea de depresie și era la fel de vulnerabil. Trebuie de asemenea să aflăm dacă are obiceiul să dispară cu zilele de acasă, fără să dea vreun semn de viață. Sau dacă aceia care sunt în spatele jocului ar avea cu ce să-i forțeze mâna.

— Să fi intrat toți în conflict cu persoana nepotrivită?

— Trebuie să ne dăm seama ce au în comun victimele.

Telefonul lui Bloom începu să bâzâie pe masă, iar ea se ridică și se îndepărtă ca să răspundă. După cinci minute se întoarse la locul ei.

— M-a sunat ofițerul care s-a ocupat de accidentul rutier al lui Stuart Rose-Butler.

— Cum ai dat de el?

— Am contactele mele, zâmbi Bloom. Mi-a spus că inițial s-a crezut că e vorba de un caz de fugă de la locul accidentului. Dar două zile mai târziu au stat de vorbă cu Libby, cu câțiva colegi de la ASDA^{1}, unde Stuart se ocupa cu așezarea produselor la raft, și cu câțiva prieteni. Se pare că Stuart obișnuia să-și schimbe des locul de muncă. Părinții lui au murit când el era mic, iar Libby și prietenii cu care au vorbit au spus că nu se știu de mult timp. Ofițerul mi-a spus că au clasificat cazul ca fiind unul de dispariție și l-au trimis mai departe Serviciului pentru Investigații Criminale. Dar el este convins că Stuart a fugit speriat de gândul că avea să devină foarte curând tată.

— Pare un tip cu coloană vertebrală. Cum rămâne cu jocul?

— Aici lucrurile devin interesante. Unul dintre martori a declarat că l-a văzut pe celălalt șofer implicat în accident înmânându-i lui Stuart un cartonaș.

— Serios? Oare vreun martor l-ar putea recunoaște pe tip?

— Probabil. Dar ceilalți doi martori nu-și aduc aminte să fi văzut așa ceva. Până la sosirea echipajului de poliție cealaltă mașină nu mai era acolo, iar poliștii nu l-au căutat pe șofer.

— Au făcut o treabă impecabilă... spuse Jameson ironic, dând peste cap și ultimele guri de ceai.

Libby Goodman locuia într-o căsuță cochetă în Horsforth, la periferia orașului Leeds. În fața casei avea o grădiniță plină de pădăii. Bloom bătu în ușa de lemn și în prag apăru o femeie brunetă cu părul creț. Se vedea că sarcina era avansată.

— Libby Goodman? Sunt Bloom, cea cu care ai vorbit la telefon. El este Marcus Jameson.

— Bună! Intrați.

Libby traversă holul sprijinindu-și pântecul cu o mână. Bloom și Jameson se așezară pe două scaune și o lăsară pe ea să stea pe canapea. Preferau să o aibă între ei, astfel încât ea să îl poată privi doar pe cel cu care vorbește, în timp ce celălalt îi putea observa reacțiile.

— Libby, apreciem că ai vrut să stai de vorbă cu noi, spuse Jameson folosindu-și farmecul din dotare.

Apoi îi povesti despre Jane și despre Lana, despre legătura dintre el și cele două și despre motivul pentru care el împreună cu Bloom investigau dispariția lui Stuart. O rugă apoi pe Libby să-i povestească exact ce se

întâmplase în ziua dispariției lui Stuart.

Cei doi luaseră micul dejun, apoi Libby îi dăruise cadoul de ziua lui. După ce-l condusesse la ușă, se apucase să strângă prin bucătărie. Apoi începuse să se pregătească pentru ziua de muncă și plecase la serviciu. Era supărată pentru că Stuart uitase să-i ureze succes înainte de o prezentare importantă pe care urma să o aibă în acea zi. Poliția bătuse la ușă la scurt timp după ce ieșise din duș, la aproximativ jumătate de oră de la plecarea lui Stuart. Când îi văzuse coborând din mașină și punându-și șepcile pe cap, își dăduse seama că nu avea să primească vești bune.

Era convinsă că îi vor spune că Stuart murise. Așa s-a simțit ușurată când a aflat despre ce era vorba.

— De atunci nu a mai dat niciun semn? interveni Jameson.

Cu ochii la Bloom, Libby scutură din cap.

— Am lăsat o grămadă de mesaje, dar degeaba. Pur și simplu a dispărut de pe fața pământului. Nimeni nu mai știe nimic de el.

— E ceva neobișnuit pentru el să dispară așa?

— Foarte neobișnuit.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Libby, dar trebuie să te întreb. Totul era bine între tine și Stuart? întrebă Bloom dregându-și glasul.

— Da, eram bine.

— Stuart se simțea bine? Ai observat ceva neobișnuit sau diferit în comportamentul lui?

— Nu, nu m-ar fi părăsit, dacă asta vrei să afli. Le-am spus și polițiștilor și repet. Eram bine.

— Dar se schimbase ceva în comportamentul lui? insistă Jameson.

— Nu. Nu am observat nimic neobișnuit. Stuart se simțea bine, oftă Libby.

Jameson încuviință și continuă cu întrebările:

— Părea îngrijorat de ceva anume, sau se certase cu cineva?

— Nu.

— A mai plecat vreodată de acasă fără să spună nimic?

Libby scutură din cap.

— De cât timp sunteți împreună?

— De aproape doi ani. Am început să ieșim împreună la puțin timp după ce m-am angajat la aeroport ca director financiar. Trebuie să recunosc că mă simțeam destul de singură. Colegii mei nu erau încântați că reușise cineva atât de tânăr să obțină postul. Stuart lucra la cafenea și era singura persoană

care mă privea în ochi când vorbeam și îmi zâmbea. Era un bărbat fermecător. Apoi a fost concediat și am fost devastată. Dar trei zile mai târziu, când am ieșit de la serviciu, el mă aștepta la mașină cu un buchet de flori. De atunci am rămas împreună.

— Îți admir stilul, zâmbi Jameson. Cum l-ai descrie pe Stuart? Ce fel de persoană e?

— Stuart e... e perfect. Cel puțin pentru mine. Nu vreau să spun că e, nu știu cum să zic, bărbatul perfect. Cu siguranță nu e bărbatul perfect.

Un zâmbet îi apărui pe buze. Era prima dată când o vedeau zâmbind, iar zâmbetul o transforma dintr-o femeie banală într-o femeie frumoasă.

— Eu am tendința să iau lucrurile prea în serios, iar el e exact opusul. Ne potrivim. El mă face să râd și îmi arată că trebuie să mă mai relaxez din când în când. Își schimba des locul de muncă pentru că încă nu știa ce vrea să facă. Dar ar putea să aibă orice meserie. E un bărbat deștept și are foarte multă încredere în forțele proprii.

— Spuneai că a fost concediat de la cafeneaua din aeroport, rememora Bloom cele auzite.

— A fost doar o neînțelegere, spuse Libby, uitându-se în altă parte.

— Cum adică?

— L-au acuzat de ceva ce nu a făcut. Am clarificat totul, dar a spus că nu se poate întoarce acolo după felul în care s-au purtat. Și nu-l învinovățesc pentru asta.

— Ce fel de neînțelegere?

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. E irelevant pentru cazul de față.

Bloom și Jameson se uitară unul la altul. Hotărâra din priviri că nu era cazul acum să forțeze nota.

— Înțeleg că Stuart e o persoană extrovertită, schimbă Jameson subiectul. Genul de bărbat relaxat, fermecător, cu stimă de sine și inteligent.

— Sună de parcă îl laud, nu e așa? Cred că până la urmă chiar asta fac, spuse Libby mângâindu-și pântecul. Sper ca micuțul să-i semene și să nu-mi moștenească maniile.

— Era încântat că va deveni tată?

Cu ambele mâini în jurul pântecului bombat, Libby spuse:

— Da, își înghiți ea saliva. Cred că pentru voi, bărbații, e diferit. Nu sunteți pe deplin conștienți de ce vi se întâmplă până când nu țineți copilul în brațe. Dar era încântat de venirea pe lume a micuțului.

— E posibil să fi luat legătura cu niște vechi prieteni și să stea la ei? Încercă Jameson să meargă pe o altă pistă.

— Spre deosebire de mine, el nu e prea priceput la a ține legătura cu oamenii. Eu și două dintre cele mai bune prietene ale mele ne cunoaștem de la grădiniță. O altă dovadă a faptului că suntem poli opuși. Dar chiar și așa, i-am sunat pe toți cei la care m-am putut gândit. V-am spus deja că duc lucrurile la extrem.

— Nu văd nimic rău în asta, nu e așa, Bloom?

Jameson nu caută să-i vadă reacția, ci își concentrează atenția pe agenda pe care o avea în brațe.

— Ne-ai spus că Stuart *era* încântat de venirea pe lume a micuțului, interveni Bloom. Nu ai spus ca Stuart *este* încântat de venirea pe lume a micuțului.

Libby își dădu capul pe spate. Când privirile li se întâlneau din nou, Bloom văzu că avea lacrimi în colțul ochilor.

— Nu sunt proastă. Nu mai știu nimic de el de aproape o lună. De cât timp au polițiștii nevoie pentru a lua în calcul varianta unei crime? De trei zile?

Jameson interveni prompt:

— Asta se întâmplă în cazurile de răpire, în special când sunt implicați copii sau persoane vulnerabile.

— Nu a luat niciun ban din casă. Nici haine. Pașaportul și permisul de conducere sunt la locul lor. Nu și-a folosit telefonul, nu a intrat pe rețelele de socializare, nu a trimis nimănui nicio amărâtă de vedere. E mort. Și eu, și voi știm asta. Sunt mamă singură. Nici nu știu de ce mai stăm la povești. E prea târziu. Unde erați acum trei săptămâni?

Libby se ridică de pe canapea și Bloom crezu că-i va ruga să plece. Dar nu. Se duse la fereastră și privirea i se pierdu în zare.

— Așadar nu crezi o iotă din povestea cu jocul? o întreabă Jameson.

Libby se întoarse către el.

— I-ai povestit lui Jane Reid că Stuart a primit o felicitare similară celei primite de mama ei, Lana. O felicitare de „la mulți ani” prin care era provocat să intre într-un joc.

— Poliția mi-a spus de o astfel de felicitare, dar eu nu am văzut-o niciodată. Cred că e un soi de reclamă pentru un afurisit de joc video. Stuart era un mare împătimit al jocurilor.

— Îi plăceau jocurile pe calculator?

— Cu cât armele erau de calibru mai mare, cu atât îi plăceau mai mult. Până la urmă poate că e mai bine că nu o să fie prin preajmă să influențeze negativ copilul.

— Doar o ultimă întrebare, Libby, și apoi vom pleca și te vom lăsa în pace, spuse Bloom. E posibil să fi suferit de depresie?

— Nu. De ce mi-ai pune o asemenea întrebare? De ce toată lumea crede că a plecat de acasă pentru că nu era fericit? Nu era nefericit. Eram foarte bine.

Pe bancheta din spate a taxiului, Jameson analiza discuția pe care tocmai o avuseseră cu Libby.

— Ai crezut-o? Când a spus că erau fericiți.

— Tu nu crezi că a spus adevărul?

— Nu știu. Vreau să o cred. Pare a fi femeie de treabă și într-o poveste cu final fericit, ei doi ar fi fost fericiți, analiză Jameson situația, trecându-și o mână prin păr. Dar...

— Crezi că a înflorit puțin realitatea?

— Augusta, știu că nu-ți place intuiția mea, dar ceva nu se leagă.

Bloom îi spuse șoferului să-i ducă la stația de metrou din Leeds.

— Am ceva împotriva intuiției tale doar atunci când nu e fondată. Dar dacă ai cea mai mică bănuială, cred că merită să încercăm.

De partea cealaltă a munților Penini, Stuart Rose-Butler intra în holul proaspăt renovat al hotelului The Principal Hotel din Manchester. Hotelul de cinci stele devenise opțiunea favorită a oamenilor de afaceri care veneau în oraș. Se opri în mijlocul holului, în dreptul unei statui ce înfățișa un cal în mărime naturală. Cu mâinile în buzunare, noul tatuaj îi era acoperit de mâneca tricoului Ted Baker pe care îl purta. Ceasul Breitling primit cadou de la Libby de ziua lui abia se zărea de sub manșetă. Tatuajul reprezenta un ceas abstract ce părea că se topește și îi acoperea tot antebrațul. Tatuajul fusese cartea lui câștigătoare în runda precedentă. Acum ajunsese la nivelul 2. Era pe val.

Privea scările, așteptând. Nu-i plăcea să aștepte, dar știa că o alegere greșită l-ar fi putut costa jocul.

Douăzeci de minute mai târziu apărură o brunetă îmbrăcată într-un costum. Era slabă, nu tipul sportiv, ci uscățivă. Era machiată din abundență, dar machiajul nu era deranjant. Sacoul negru părea scump. Nu avea niciun inel

pe deget. După ce o analiză din priviri, Stuart ajunse la concluzia că femeia în jur de 40 de ani care cobora scările nu mai avusese parte de acțiune în dormitor de ceva timp.

Mergând spre recepție, tocul drept îi alunecă pe gresia lustruită și se împiedică. Reuși să se redreseze repede, prefăcându-se că nimic nu se întâmplase. Privi în stânga și în dreapta ca să se asigure că nu observase nimeni micul ei accident. Și atunci îl zări pe bărbatul care stătea perfect nemișcat și o privea cu mâinile în buzunare.

Stuart zâmbi. Nu-i trebuia mai mult de un zâmbet ca să atragă atenția unei femei. Totul depindea numai de el.

— Bună, Seraphine. Ce mai faci?

Ca de obicei, doamna Bloom stătea cu spatele drept, cu genunchii lipiți, iar mâinile i se odihneau în poală.

Seraphine luă loc pe scaun și încercă să adopte și ea aceeași postură: spatele drept, picioarele lipite, jurnalul în poală. În camera mică erau doar cele două scaune, o masă între ele pe care stăteau o carafă cu apă și un pachet cu șervețele, și un dulăpior mic cu două sertare.

— Am început să scriu în jurnal, așa cum m-ați sfătuit, se lăudă Seraphine cu cartea în mână.

— Nu vreau să văd ce ai scris, spuse Bloom. Îmi poți povesti ce ai scris acolo, dar jurnalul este doar al tău. În afară de tine, nimeni nu trebuie să-l citească.

— De ce?

— În felul ăsta vei fi complet onestă cu tot ce scrii acolo. Când ne gândim că altcineva va citi ce scriem avem tendința să nu ne dăm frâu liber gândurilor. Dacă vrem ca jurnalul să fie folositor, trebuie să fii foarte sinceră cu tot ce scrii.

Seraphine puse jurnalul la loc pe genunchi. Asta schimba datele problemei. Plănuse să folosească jurnalul ca să-i arate doamnei Bloom că era un copil absolut normal. Dar dacă femeia asta nu voia să-l citească... atunci nu mai avea niciun rost.

— Te-ai mai gândit la episodul cu domnul Shaw? Sau la discuția pe care ai avut-o cu polițistii?

Seraphine ridică din umeri. Era convinsă că poliția era de părere că fusese vorba de legitimă apărare. Nu avea rost să ia povestea de la capăt.

— Sunt sigură că ai auzit că starea domnului Shaw se îmbunătățește. Nu-i așa? Cum te-ai simțit la aflarea veștii?

— M-am simțit ușurată, evident.

Seraphine știa că trebuie să se arate ușurată.

— Nu am vrut să-i fac rău.

Doamna Bloom nu spuse nimic. O privea pe Seraphine cu o expresie care nu trăda nimic. Seraphine nu reușea să-și dea seama la ce se gândea Bloom.

— Polițistii spun că acest lucru îmi ușurează situația.

— Sigur că da. Dacă victima nu decedează, nu mai putem vorbi de crimă, ci de tentativă de omor, iar omuciderea devine vătămare corporală gravă.

— Dar eu doar am acționat în legitimă apărare. E un pervers care a vrut să ne facă rău.

— Și exact asta faci acum: te aperi.

— Nu mă credeți?

— Cred că ai acționat extrem de calm într-o situație-limită. Mi-am notat aici că ai descris incidentul într-un mod foarte clinic; fără drame sau urmă de emoție. Dar îmi dau seama că nu-ți place deloc când cineva insinuează că domnul Shaw ar fi victima.

— Asta pentru că eu sunt victima în toată povestea asta. Eu.

Seraphine se foi în scaun și privi în zare.

— Să zică mersi că nu s-a ales cu ceva mai grav.

— Foarte interesant ce spui.

Uneori oamenii se legau de anumite cuvinte sau de anumite propoziții pe care le spuneau. Nu înțelegea de ce făceau asta.

— Am auzit că profesoara care v-a ajutat în sala de sport ar fi povestit că păraai foarte calmă, continuă doamna Bloom. Poliția a pus asta pe seama șocului.

Nu era o întrebare, așa că Seraphine nu spuse nimic.

— Dar mai mult mă interesează declarația Claudiei. Ai auzit ce a declarat prietena ta?

— De unde știți toate astea? Credeam că nu lucrați pentru poliție.

— Seraphine, nu lucrez pentru poliție, ci pentru tine și familia ta. Mama ta mi-a povestit.

Bineînțeles că deșteaptă de maică-sa vorbise vrute și nevrute cu psihologul. Seraphine trase aer în piept pentru a-și liniști furia. Nu era locul potrivit să se lase acaparată de furie.

— Nu ai aflat că povestea Claudiei nu-ți susține declarația? Ea a spus că l-ai atacat pe domnul Shaw înainte ca el să te atace.

Seraphine zâmbi. Avusese aceeași discuție cu ofițerul Watkins.

— Cred că și Claudia suferă de chestia aia pe care o dezvoltă victimele față de agresori. Nu i-a plăcut ideea că el ar putea să mă vrea și pe mine.

— Te referi la sindromul Stockholm?

— E sindromul de care suferă victimele?

Doamna Bloom încuviință.

— Se atașează de agresor. Deci vrei să spui că declarația Claudiei este greșită?

— Da.

— De asemenea, își amintește că i-ai spus domnului Shaw, citez, „de ce nu te iei de cineva pe măsura ta?” Nici asta nu e adevărat?

— Ba da. Asta am spus.

— De ce?

— Asta spun toți. E un mod de a vorbi, spuse ea ridicând din umeri.

— Sugerai că tu ești pe măsura lui?

Seraphine își arboră cel mai dulce zâmbet al ei, pe care îl exersase îndelung în oglindă.

— Sigur că nu sunt. Sunt fată.

— Nu cred că te refereai la forța fizică.

Bloom turnă apă în cele două pahare.

— Te gândești des la incident?

— Uneori.

— Ce îți vine în minte când te gândești la cele întâmplare?

Seraphine nu înțelegea întrebarea.

— Spune-mi ce vezi când te gândești la cele întâmplare. Nu e o întrebare-capcană. Încerc doar să înțeleg ce te-a marcat.

„Sângele. Sângele vâcos, roșu, lucios.”

— Îl văd pe el căzut la pământ.

— După ce l-ai înjunghiat?

Seraphine încuviință.

— S-a zbatut pe parchetul lustruit. Își ținea mâinile în jurul gâtului. Cred că încerca să oprească sângerarea.

— Altceva?

— Apoi mâinile i-au căzut pe podea și a rămas nemișcat. Vedeam sângele de unde izvorăște. Curgea de undeva din lateralul gâtului. Dar nu vedeam rana propriu-zisă.

— Ai fi vrut să vezi rana?

„De ce să nu vreau să văd rana?”

— Voiam să văd dacă rana era fină sau îi sfâșiase pielea.

— De ce te interesa acest aspect?

Seraphine se încruntă. Sperase că doamna Bloom va înțelege, sperase să fie mai inteligentă decât ceilalți. Dar poate că nu era.

— Mi se părea un aspect interesant.

Doamna Bloom dădu din cap. Acum înțelesese.

— Cât de des te gândești la cele întâmplare?

„Mă gândesc mereu la asta. E cel mai fascinant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.”

— Nu foarte des.

— Ți-a trecut prin cap să-l ajuți?

— Nu merita niciun ajutor.

— De ce?

— Pentru că e un pervers. Un violator.

Seraphine nu era sigură că văzuse bine, dar preț de câteva clipe i se păru că vede pe chipul femeii un zâmbet.

Harry Graham avea un cabinet de optică medicală în cartierul Clifton din Bristol. Avea geamuri cu rame cenușii și cu scris alb și arăta mai degrabă ca studioul unui fotograf decât ca o clinică.

Puțin după ora 5.00 după-amiaza, Bloom și Jameson ajunseră la clinică. Înăuntru, în spatele măsuței de la recepție, o tânără brunetă cu ochelari marca FCUK^{2} își făcea ordine pe masă. Interiorul arăta la fel de bine ca exteriorul. Ochelarii erau expuși ca și cum ar fi fost bijuterii scumpe. Pereții erau împânziți cu vitrine. Tânăra îl strigă pe proprietar, care își făcu apariția dintr-un birou aflat în partea din spate a magazinului.

Harry Graham era un bărbat înalt, slab, cu păr blond și cu un ușor accent specific regiunii de vest.

— Intrați, îi întâmpină, privindu-și ceasul de la mână. Nu va dura mult, nu-i așa? Trebuie să iau copiii de la școală.

Îi conduse pe cei doi în biroul spațios din spatele magazinului. Chiar atunci îi sună telefonul. Își ceru scuze și răspunse. După o scurtă, dar aprinsă conversație despre o livrare de lentile puse brusc capăt conversației.

— Îmi cer scuze. Se pare că avem ceva probleme cu marfa. De trei zile aveam mereu aceeași problemă. Nu știu cum conduc oamenii ăștia o afacere, oftă el resemnat. Vi s-a întâmplat vreodată să aveți o săptămână în care nimic să nu meargă bine?

— Ni se întâmplă des, zâmbi Bloom. Nu vă vom reține mult. Sperăm să putem vorbi puțin despre soția dumneavoastră, Faye. Am descoperit că mai multe persoane au dispărut în circumstanțe asemănătoare și stăm de vorbă cu familiile lor, încercând să găsim vreo legătură care ne-ar putea conduce la făptaș.

— Ați spus că sunteți detectivi particulari?

— Un fel de detectivi particulari, clarifică Jameson. Dăm o mână de ajutor, pentru că o cunoștință de-a mea este una dintre victime.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu ei? întrebă Harry.

— Ca să fiu sinceră, nu știm încă nimic, răspunse Bloom. Credem că felicitarea nu a fost doar un mod de a face reclamă la joc. Nicio companie dezvoltatoare de jocuri nu a revendicat până acum cartonașele. Încercăm să găsim o legătură între victime. Astfel sperăm să elucidăm misterul.

— Știu că o să sune groaznic, dar o să fiu sincer. M-am simțit ușurat

când am auzit că Faye a dispărut. De ani buni nu mai eram fericiți împreună. Ar fi trebuit să o lăsăm baltă demult, dar copiii erau încă mici, știți cum e...

— Credeți că Faye a fugit de capul ei? întrebă Jameson.

— Da, asta cred că s-a întâmplat. De aceea nici nu am insistat să se facă o anchetă. După o săptămână am sunat la poliție să raportez dispariția, dar trăiam cu ideea că se va întoarce acasă când va fi pregătită, spuse Harry frecându-și ochiul drept. De mult nu mai era fericită cu mine. Am încercat să am eu grijă de copii și să stăm mai mult de vorbă, dar...

Rămase tăcut, mâinile îi căzură pe lângă corp. Privea când la unul, când la celălalt.

— Nu cred că se simțea bine în postura de mamă. Nu mă înțelegeți greșit, își iubea copiii, dar toate responsabilitățile pe care le avea și faptul că muncea zi-lumină... o făceau să se simtă... nu știu cum să zic...

— Frustrată? sugeră Jameson.

— Mai mult decât atât. Era mai mult de atât... un soi de...

Oftă, ridicându-și privirea în tavan:

— Prea bine, o să spun. Devenise o persoană rea. Nu-ți făcea nicio plăcere să te afli prin preajma ei. Era mereu nervoasă și izbucnea din orice. Orice lucru mărunț o făcea să-i sară țandăra. Și, aparent, eu o enervam cel mai tare. Îmi spunea mereu că viața ei ar fi mult mai bună fără mine. Făcea să pară că sunt cel mai rău soț din lume. Știu că puștilor le e dor de mama lor, dar cred că distanța e bună pentru toată lumea.

— Deci Faye s-a schimbat după ce s-au născut copiii, sugeră Bloom.

Harry încuviință:

— Înainte să-l avem pe Fred, lui Faye îi plăcea să călătorească și să încerce lucruri noi. Nu era prototipul contabilului... Era o persoană amuzantă, o prezență plăcută la toate petrecerile.

Zâmbea, în ciuda tristeții.

— Înainte era o cu totul altă persoană. Nici nu cred că și-a dorit vreodată o familie. Eu unul știu că îmi doream o familie, dar nu-mi aduc aminte ca ea să-și fi dorit.

— Crezi că a acceptat să aibă copii ca să te facă pe tine fericit? întrebă Jameson.

Bloom era mereu impresionată de abilitatea lui Jameson de a pune întrebări atât de personale fără să pară nepoliticos sau fără să pară că se bagă unde nu-i fierbe oala. Totul pornea de la tonul vocii pe care-l folosea.

După o pauză scurtă, Harry spuse:

— Chiar sper să nu fi fost cazul. Sper că nu eu am fost motivul principal.

— Încă mai crezi că a plecat de acasă de bunăvoie? Îi adresa Bloom o ultimă întrebare.

— Au trecut aproape trei luni. Cam mult, nu credeți? Nici nu a încercat să afle cum sunt copiii, dacă sunt bine.

Faye Graham clocotea de furie. Jucătorul nou, un idiot cu pseudonimul SRB, intrase în joc abia de trei săptămâni și ajunsese deja la nivelul 2. Ea se chinuia de aproape două luni să avanseze la nivelul 2 și din statisticile săptămânale știa că, până să-și facă apariția deșteptul de SRB, ea fusese jucătorul cu cea mai rapidă ascensiune. Acum măscăriciul ăsta încerca să-i fure tronul.

Deja se lăsase distrasă. În ianuarie se concentrase obsesiv la joc. Verifica frecvent pagina de internet, analizând statisticile și postările pe care le făceau ceilalți jucători despre diversele lor reușite.

Înainte de fiecare nouă provocare îți era repartizat un adversar. Dacă reușeai să câștigi, treceai la nivelul următor și te luptai cu un adversar mai bine clasat. Cel care pierdea trecea la un nivel inferior și îi era atribuit un jucător mai slab. Era competiția în forma ei cea mai pură. Și jocul nu se oprea niciodată. Imediat după ce terminai o misiune începea alta, și odată cu noua misiune, și teama că vei fi depășit de adversar. Jocul nu-ți lăsa timp de nimic altceva. Faye nu se mai simțise atât de vie de foarte mult timp.

Greșeala ei fusese să-l aleagă pe idiotul de bărbatu-său ca țintă pentru ultima misiune. Se distrase pe cinste anulându-i comenzile de la furnizori, sunându-i clienții și spunându-le că a fost pus sub cercetare pentru acuzația de comportament neadecvat și răspândind zvonuri pe forumurile de specialitate. Trebuia să fi făcut asta demult, din vremurile în care stătea acasă cu copiii, plictisindu-se de moarte, când ar fi putut să se distreze puțin pe seama lui.

Dar mersese prea departe. Îl ura cu patos și se lăsase atât de absorbită de ură, încât fusese distrasă de la joc. Era doar vina lui Harry. El o distrusese cu mult înainte ca ea să-l distrugă. Îi distrusese corpul convingând-o să aibă copii și apoi îi distrusese cariera, încurajând-o să stea acasă să aibă grijă de copii. Crezuse că va duce o viață îndestulată alături de el, dar Harry se dovedise a fi plicticos și lipsit de ambiție. Și cireașa de pe tort, era ca un ghimpe în coaste. Trebuia să se asigure că Harry nu va mai putea să o

distrugă niciodată.

Întorși la birou, Bloom și Jameson așteptau vești de la Geoff Taylor cu privire la dispariția fiului său, Grayson.

În timp ce așteptau telefonul de la Geoff, Bloom puse indiciile cap la cap și întocmi un sumar al cazului pe iPad-ul ei. Realiză o hartă virtuală a tuturor informațiilor pe care le aveau până la acel moment. Făceau asta pentru fiecare caz și pe măsură ce ancheta înainta, adăugau noi informații. Era modalitatea perfectă prin care puteau să pună cap la cap ideile și informațiile esențiale.

— Nu găsesc nici măcar un element comun între cazuri, spuse Jameson uitându-se peste umărul lui Bloom. Victimele nu au aceeași vârstă, nu sunt de același sex, activează în domenii diferite și au dispărut din regiuni diferite. Avem de-a face cu un soldat de 35 de ani diagnosticat cu tulburare de stres posttraumatic, un contabil liber profesionist, mamă a doi copii, un angajat la raft de 29 de ani și un student la științe politice în vârstă de 20 de ani. Cele două femei au copii, dar cei doi bărbați nu, în afară de Stuart care urmează să devină tată. Nu știm încă sigur dacă Grayson are sau nu copii. Dar chiar și așa, nu avem o pistă solidă. Femeile au o carieră, pe când bărbații nu.

— E un grup omogen, nu există diversitate din punct de vedere etnic. Nici măcar nu sunt din aceeași regiune, spuse Bloom analizând datele pe care le aveau.

— Atunci de ce tocmai ei?

— Și care e faza cu ziua lor de naștere? Până acum asta e singura conexiune dintre cei patru.

Jameson își țuguie buzele:

— Am căutat să văd unde s-au născut, dar nu figurează ca fiind înregistrați în aceeași regiune. O să verific din nou profilurile lor de pe rețelele de socializare. M-am uitat ce pasiuni au. Am sunat foștii angajatori și aștept să mă sune un vechi prieten care sper să mă poată ajuta.

Bloom știa că, atunci când Jameson pomenea despre vreun „vechi prieten”, se referea la un om de legătură care ocupa o funcție importantă în cadrul Serviciilor Secrete. O persoană care, dacă voia, putea să afle cele mai mici detalii despre oricine.

Telefonul de pe masă începu să sune.

— Trebuie să fie Geoff Taylor, spuse Bloom.

Jameson răspunse, comutând pe difuzor. După ce se prezentă, începu să-i detalieze cazul la care lucrau. Chiar atunci ecranul telefonului său se luminează. Bloom observă că era un apel cu număr ascuns, și intuind că este vorba de „vechiul prieten”, îi făcu semn să răspundă. Jameson ieși pe hol și o lăsă pe Bloom să preia convorbirea cu Geoff Taylor.

— Ați putea să ne dați mai multe detalii despre dispariția lui Grayson? Întrebă ea.

Domnul Taylor îi povesti că fiul său dispăruse de acasă după ce-și petrecuse noaptea în oraș cu o fată. Sperase că doar pierduse noțiunea timpului în camera ei de cămin, dar câțiva prieteni ai lui Grayson reușiseră să dea de fata respectivă. Ea le spusese că ultima dată când l-a văzut, Grayson se afla în fața unui club.

— Polițiștii au verificat camerele de supraveghere?

Bloom descoperi că îi era mai ușor să evalueze răspunsurile pe care le primea la telefon. Lipsa unui stimul vizual o ajuta să-și dea seama mai ușor când cineva mințea. Tertipurile erau ușor de detectat când le simțea ezitarea din voce, când nu intrau în prea multe detalii, când erau inconsistente în afirmații. Totul era mult mai ușor de interpretat decât atunci când persoana cu care vorbea bătea din picior sau îi evita privirea.

— Da, le-au verificat, dar doar pe cele din stradă. Mi-au spus că ar fi o risipă de bani și resurse. L-au văzut pe Grayson ieșind din club, dar nu au putut vedea încotro a plecat. Nu m-au lăsat să mă uit la înregistrare. Mi-au spus, citez, „Nu am găsit absolut nimic relevant”.

Bloom oftă... „absolut nimic relevant”. Lipsa de omenie a unor ofițeri de poliție o înfuria. Înțelegea prea bine că își pierduseră sensibilitatea, dar înregistrarea ar fi putut să conțină ultimele imagini cu Grayson. Și dacă se întâmplase ce e mai rău, ar fi fost singura șansă a lui Geoff de a-și mai vedea fiul.

— Și sunteți convins că fiul dumneavoastră a plecat singur din club?

— Așa mi-au spus.

— Domnule Taylor, povestiți-mi despre Grayson. Avem patru cazuri de dispariție și încercăm să ne dăm seama dacă există o legătură între ele.

— Ce vreți să știți?

— Ce fel de persoană e?

— E un băiat foarte inteligent care ia viața foarte în serios. Când era mai mic am avut câteva probleme cu el. Se întâmpla imediat după ce și-a pierdut

mama. Dar am reușit repede să trecem peste și a devenit un bărbat în toată regula.

— Ce fel de probleme ați avut cu el?

— Nimic ieșit din comun. Un adolescent care își plânge mama. Devenise mai recalcitrant, trântea lucruri prin casă. Dar în astfel de situații, oamenii se schimbă.

— Așa este, îl aprobă Bloom. E student la științe politice, nu-i așa?

— Da. E student în anul al doilea și se descurcă foarte bine. E pasionat de modul în care cei de la putere conduc lumea. Cred că aici îmi seamănă. Știți dumneavoastră, e o fire curioasă. Dar el vede aspecte care mie îmi scapă. Are o gândire critică și vede partea întunecată din spatele acțiunilor oamenilor.

Bloom îl vedea pe Jameson dând ture de-a lungul holului gesticulând. Îl simțea cum devine din ce în ce mai nervos.

— Îi plăcea la facultate?

— O, da. Se simțea foarte în largul lui. E un băiat foarte popular și și-a făcut niște prieteni extraordinari. M-au ajutat să o găsesc pe fata aceea. Nu a avut niciun motiv să dispară așa, absolut niciun motiv. Sigur e vorba de jocul ăsta nenorocit.

Jameson se întoarse în cameră aprins la față și îi făcu semn să încheie conversația.

— Domnule Taylor, ne-ați fost de mare ajutor. Cu siguranță va trebui să stăm din nou de vorbă, dar pentru moment este suficient.

După ce își mai notă câteva detalii, Bloom închise telefonul.

— Dă-i drumul, îl îndemnă pe Jameson. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că Lana Reid nu figurează ca fiind înrolată în niciun serviciu militar. Nu a făcut niciodată parte din armată. Nici măcar nu a fost angajată în calitate de civil. Ce naiba se întâmplă? Sora mea o cunoaște pe femeia asta de aproape 10 ani. A avut grijă de copilul ei cât ea era plecată în afara țării, răbufni Jameson continuând să dea ture prin cameră. Și înainte să întreb, nu, nu face parte din vreun program al Serviciilor Secrete.

— Înțeleg, încuviință Bloom.

— Nu are nicio logică. Cu o zi înainte să plece în ultima misiune am văzut-o îmbrăcată în uniformă. Avea și o raniță cu însemnele militare. Am văzut-o cu ochii mei.

— Ranița era în mașină, la vedere, sau în portbagaj? întrebă Bloom. Să fi făcut asta doar de ochii lumii? Și dacă nu era înrolată, atunci unde pleca

mereu? Asta schimbă datele problemei. Lana nu e la prima dispariție și ascunde un mare secret. Ar fi putut să fie șantajată.

Bloom își luă telefonul și tastă „Sheffield University” pe Google. Căută pagina de contact și formă numărul catedrei de care aparținea Grayson.

— Catedra de științe politice, Margaret la telefon, răspunse o voce blândă de femeie.

— Bună ziua. Sunt Augusta Bloom. Fac parte din echipa care anchetează dispariția unuia dintre studenții dumneavoastră. Grayson Taylor. Este student în anul al doilea la științe politice. Ați putea să mă ajutați cu datele de contact ale profesorului său îndrumător?

— Nu cred că...

— Echipa mea colaborează cu agenți de poliție din toate colțurile Angliei. Am colaborat chiar și cu South Yorkshire Force^{3}, o întrerupse Bloom alegându-și cu grijă cuvintele.

Și chiar spunea adevărul.

Bloom așteaptă câteva momente.

— Bine, spune femeia. Așteptați un moment...

Își notă pe o foaie de hârtie un nume și un număr de telefon.

— Mulțumesc pentru amabilitate, Margaret.

Închise, apoi formă numărul de telefon pe care tocmai îl primise și puse telefonul pe difuzor.

— Alo, se auzi o voce de bărbat de la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua. Îl caut pe profesorul îndrumător al lui Grayson Taylor, se recomandă Bloom. Dumneavoastră sunteți?

— Da, eu sunt. Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Bloom se prezintă și îi explică situația. În acest timp profesorul îndrumător al lui Grayson Taylor spunea politicos ici-colo câte un „îhî” sau câte un „aha”.

— Vedeți dumneavoastră, nu cred că îi era atât de bine la noi. Nu a reușit să promoveze primul an având în vedere că nu a obținut notă de trecere la trei examene. În momentul în care a dispărut tocmai își susținea restanțele. Dar din octombrie nu a mai dat pe la cursuri și nici pe la consultații. Chiar înainte de Crăciun l-am întrebat ce are de gând să facă. Dar...

— Continuăți, îl încurajă Bloom. Orice informație ne este de mare ajutor.

— Mi-a spus că, dacă îl voi obliga să vină la cursuri, va depune o plângere oficială la prodecan.

— În legătură cu ce?

— Cu competențele mele. Grayson spunea că nu sunt bine pregătit, răspunse profesorul după o clipă de ezitare.

Jameson clătină din cap.

— Minunat, murmură el pentru sine.

Mulțumindu-i pentru timpul acordat, Bloom încheie conversația.

— Exact așa cum am crezut, spuse ea. Oare ce vrea asta să însemne? Doi dintre ei au mințit. Lana a mințit cu privire la unde pleca și ce făcea acolo, iar Grayson a mințit cu privire la cât de bine se descurca la facultate. Soțul lui Faye Graham ne-a spus că era nefericită, așa că poate chiar avem de-a face cu un grup de oameni care vor să se facă nevăzuți.

— Libby ar fi putut să mintă când a spus că Stuart era fericit.

— Posibil. Dar nu cred că Geoff m-a mințit. El crede că fiului său îi merge extraordinar, pentru că așa se laudă Grayson mereu. Eu nu cred că Jane ne minte. Tu ce crezi despre asta? Nu ar avea de unde să știe că mama ei a jucat teatru și că de fapt nu există nicio misiune.

— Dumnezeule, nu, exclamă Jameson.

— Și nu cred că Faye Graham i-a spus soțului ei că urăște să fie mamă. Cred că asta a fost concluzia la care el a ajuns bazându-se pe comportamentul ei.

— Așadar, crezi că familiile habar nu au ce se întâmplă de fapt? sugeră Jameson.

Bloom zâmbi până ce Jameson încuviință și spuse:

— Familiile nu au niciodată habar de ce se întâmplă. Știi cu cine aș vrea să stăm de vorbă? întrebă Bloom. Cu angajatorul care acum doi ani l-a concediat pe Stuart Rose-Butler de la aeroportul Leeds Bradford.

Jameson era de aceeași părere.

— Așa e. Libby a evitat subiectul. Mă ocup eu de asta.

— Vezi dacă poți să aranjezi să stăm de vorbă cu ei mâine. Acum trebuie să ajung în Islington la ședința de terapie, spuse Bloom uitându-se la ceas.

Începu să-și strângă lucrurile, în timp ce stabilea ultimele detalii:

— Dacă se poate, fă o videoconferință. Aș vrea să pot să le văd reacțiile atunci când vom pomeni de concedierea lui Stuart. Asta ne va spune cu adevărat ce părere au despre el.

— Ai tu o teorie, nu-i așa? întrebă Jameson. Ți se citește în ochi.

În sala de consultații, Seraphine le asculta pe doamna Bloom și pe mama ei vorbind pe hol. Mama ei se comporta ca de obicei: „Totul este despre mine. Eu, eu!” Seraphine o auzise întrebând:

— Ce e în neregulă cu ea? De ce nu răspunde la terapie? Își reprimă sentimentele? Nu vreau să rămână cu sechele.

Seraphine zâmbi. „Sechele.”

— Vă rog să mă credeți că îmi dau toată silința să o ajut pe Seraphine, o asigură Bloom cu o voce autoritară.

Seraphine își spusese că trebuie să încerce și ea să folosească același ton.

— Dar ce vă spune? Vă spune la ce se gândește? Eu nu pot să scot o vorbă de la ea.

— Din păcate nu pot să vorbesc despre ce îmi spune în timpul ședințelor de terapie. Seraphine trebuie să știe că poate avea încredere în mine.

— Dar eu sunt mama ei, mie trebuie să-mi spuneți.

Vocea îi era gătită de emoție și Seraphine știa că nu va mai trece mult până când va vărsa niște lacrimi.

— Știu cât de mult vă doriți să vă ajut fiica. Dar pentru a putea să fac acest lucru, ea trebuie să știe că-mi poate spune orice și că nu voi dezvălui acele detalii nimănui.

Seraphine intuia că doamna Bloom știa că ea le asculta conversația.

— De obicei, Seraphine stătea de vorbă cu dumneavoastră? continuă Bloom.

Nu primi niciun răspuns.

— Deci faptul că nu comunică nu este ceva nou. Nu este cazul să vă panicați. Aș fi fost mult mai îngrijorată dacă Seraphine s-ar fi comportat altfel decât îi stă în fire.

Peste câteva momente doamna Bloom deschise ușa și intră în cameră. Se așeză pe scaunul ei picior peste picior, cu agenda deschisă pe genunchi.

Ca de fiecare dată, Seraphine stătea dreaptă, cu genunchii și cu picioarele apropiate și cu mâinile sprijinite de genunchi. Nu știa ce să creadă despre noua poziție a femeii, așa că deocamdată nu voia să o imite.

— Bună dimineața, doamna Bloom, îi zâmbi Seraphine călduros. Ce mai faceți?

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare. Dar tu?

— Astăzi am primit rezultatele simulării GESE^{4} la matematică. Am luat 10 plus.

— Felicitări. Trebuie să fii foarte mândră.

Seraphine era într-adevăr foarte mândră. Jubila.

— Ce se mai aude cu ancheta? se interesă doamna Bloom.

— Nimic. Încă așteaptă ca Dreary să-și revină și să le spună punctul lui de vedere.

Observând expresia întrebătoare a terapeutei, Seraphine adăugă:

— L-am poreclit pe îngrijitor Dreary Darren, pentru că el...

— Dreary Darren... cine a venit cu ideea?

— Noi.

— Tu și prietenii tăi?

Seraphine încuviință.

— Povestește-mi despre ei.

— Sunt... normali.

— Normali în sensul rău, sau în sensul bun?

„Există așa ceva? Normal în sensul bun?”

— Pur și simplu normali.

— Sunt drăguți?

— Da.

„De ce n-ar fi?”

— Claudia face și ea parte din grup?

— Da.

„Acritura aia.”

— Tu și Claudia sunteți apropiate?

— La școală stăm împreună.

— Petreceați timp împreună și în afara școlii?

— Uneori. Mie îmi place să-mi văd de treabă. Claudia și Ruby pun mereu la cale câte o petrecere în pijamale și se machiază una pe alta. E plictisitor.

— Ție ce-ți place să faci?

— Să mă distrez.

— Cum?

Seraphine ridică din umeri.

— Îmi place să am mereu ceva de făcut, să încerc lucruri noi, să-mi largesc orizontul.

— Cum ești tu în comparație cu prietenii tăi? Dacă ar fi să-ți dai o notă

de la 1 la 10, cât ți-ai da?

„10.”

— Probabil 7 sau 8.

— Și prietenilor tăi?

— 3.

„Acriturii ăleia mai puțin. Ea ar primi un -3.”

— De ce 8? Ce ai tu în plus?

— Ei bine, este evident că eu sunt mai deșteaptă. Doar eu am note mai bune decât ei. Și cred că sunt mai frumoasă. De exemplu, eu nu am nevoie de machiaj. Plus că ele se plâng mereu de lucruri stupide. Vorbesc numai prostii.

— Și tu nu?

Seraphine clătină din cap.

— Nu văd care e relevanța.

— Seraphine, te simți diferită?

— Diferită?

— Diferită față de prieteni și de rude. Te gândești vreodată că față de ceilalți tu înțelegi mai bine ce se întâmplă în jurul tău și că știi mai bine cum funcționează lucrurile?

Pentru prima dată, Seraphine nu se simțea confortabil. Făcuse oare vreo greșală? Oare nu era ceva obișnuit să te consideri superior prietenilor tăi? Poate că ar fi trebuit să le fi dat și lor tot 7 sau 8. Rămase tăcută.

— Teza mea de doctorat se concentrează asupra tinerilor, adolescenților ca tine, care, din multe puncte de vedere, sunt extraordinari. Și când spun extraordinari mă refer la ambele sensuri ale cuvântului: sunt copii cu abilități ieșite din comun, dar care se diferențiază de ceilalți, ca și cum ar fi o mlădiță care a început să crească în altă direcție.

De ceva vreme, Seraphine începuse să creadă că este superioară prietenilor ei. Își dăduse seama, de exemplu că dacă știai cum să tragi sforile, puteai foarte ușor să convingi pe cineva să-ți urmeze direcția. Dar se pare că prietenii ei nu știau acest lucru. Așa cum spusese și Augusta Bloom, se prea poate să nu fi fost atât de deștepti ca ea.

Privirea lui Bloom o sfredelea, ca și cum ar fi încercat să-i pătrundă în minte.

— Seraphine, ți se întâmplă des să rămâi rece în fața anumitor evenimente?

Seraphine nu-și putea da seama dacă era o întrebare-capcană sau nu, așa

că nu spuse nimic.

Bloom își împreună mâinile, ca într-un gest de rugăciune.

— Din experiența mea e semn al unui caracter puternic. E o trăsătură foarte căutată în domenii unde este nevoie de mult calm. Controlorii de trafic aerian, de exemplu, trebuie să-și păstreze calmul în orice situație. Ți-ar plăcea să faci asta pe viitor?

Lui Seraphine îi surâdea ideea de a fi singura persoană care ar rămâne calmă într-o situație de criză.

— Cred că da.

— Exceptând incidentul cu domnul Shaw, când a fost ultima dată când te-ai simțit cu adevărat supărată?

Nu-i venea în minte un exemplu concret.

— Nu știu. Nu prea plâng. Au încercat să mă împiedice să merg în excursia organizată de profesoara de artă. Atunci am fost supărată. Dar apoi mama a vorbit cu ei și totul s-a rezolvat.

— Deci poți să te duci în excursie.

— Nu. Mi-au spus că atâta timp cât sunt exmatriculată nu pot merge în excursii. Dar excursia a fost anulată.

Bloom ridică din sprâncene, apoi spuse:

— Excursia a fost anulată?

Seraphine încuviință.

— A vorbit mama cu ei și totul a fost anulat.

„Dacă ea nu putea merge, care mai era rostul excursiei? Doar ea era cea mai talentată din clasă.”

— La ce te referi când spui că nu prea plângi?

— Ei bine, când ne-a murit câinele, mama a plâns o săptămână întreagă. E o persoană care face o dramă din multe lucruri.

— Ai fost tristă când a murit câinele?

— A avut o viață bună, răspunse ea după ce se gândi câteva clipe.

— Nu ți-a fost dor de el?

— Nu duceam dorul dăților când trebuia să-l scot afară pe ploaie sau când trebuia să-i aduc mâncare în fiecare seară. Dar nefăcând toate astea, nu mai primeam atât de mulți bani de buzunar. Asta a fost cu adevărat enervant.

Pentru prima dată de la începutul ședinței, Bloom zâmbi.

— Seraphine, cred că s-ar putea să ai câteva calități specifice acelor adolescenți speciali. Dacă ești de acord, la următoarele ședințe mi-ar plăcea

să văd dacă într-adevăr este cazul. Până data viitoare ai putea, te rog, să te gândești la asta?

Seraphine ieși din biroul doamnei Bloom simțind că nu-și încapse în piele de bucurie.

„Știam eu că sunt specială, își spunea ea ieșind din clădire în lumina soarelui.

Știam eu.”

Începea să-i placă de Augusta Bloom. Ea era probabil prima persoană demnă de respectul ei.

În tren era liniște. Bloom își puse geanta pe scaunul de alături și încercă să-și dezmoștească umerii. Jameson avusese dreptate, trebuia să investigheze mai atent dispariția Lanei. Se întâmplau lucruri ciudate.

Dar cu toată munca în plus, Bloom se simțea extenuată. Putea foarte bine să stea într-o cameră plină de oameni fără să scoată un cuvânt, dar tumultul gândurilor nu se oprea niciodată. Era blestemul introverților de a se gândi, răzgândi și de a întoarce fiecare mic detaliu al existenței pe toate părțile. Un caz în plus nu făcea decât să-i accentueze tumultul interior.

Scoțându-și iPad-ul din geantă, Bloom adaugă o nouă secțiune hărții virtuale a cazului. Pe coloana din dreapta notă principalele trăsături de caracter ale Lanei:

Instabilă din punct de vedere emoțional, cu o posibilă tulburare de stres posttraumatic/depresie. Iese des în oraș, stă până târziu, bea peste măsură. Împătimită a rețelilor de socializare, a petrecerilor și a ieșirilor în oraș.

Ultimele două puncte o duceau pe Bloom cu gândul la un posibil diagnostic de alcoolism. Pe coloana din dreapta trecu în revistă datele pe care le avea despre situația Lanei:

A închiriat o casuță în Wembley, deci are sau ar fi trebuit să aibă un venit. Stă mult plecată de acasă, uneori și 6 luni, dar nu ia parte la nicio misiune militară. Are un copil de 16 ani aflat în întreținere pe care-l crește singură după ce tatăl lui Jane a plecat sau a fost dat afară din casă.

Bloom se opri din scris și reciti ultima propoziție. Ceva nu se lega. Jane le povestise cum Lana fusese părăsită și fusese nevoită să se descurce singură, ca apoi să le spună că mama ei era o eroină care-l dăduse afară în șuturi pe tatăl ei abuziv. Ambele scenarii o puneau într-o postură bună. Lucru care nu e neapărat neobișnuit. Cu toții avem tendința să plăsmuim scenarii în care noi să fim personajele pozitive. Dar toată lumea știa că Lana era haotică și impulsivă. Să fi avut oare mijloacele necesare să-și ia viața de la zero sau să scape de un iubit abuziv?

Bloom nu avea răspunsul la această întrebare, dar știa că nu trebuia să o ignore. I se întâmpla de multe ori să vadă că lipseau anumite piese importante din puzzle, cu mult înainte să-și dea seama cât de importante

erau detaliile respective. Șmecheria pe care o învățase era să-și noteze orice bănuială (cum le spunea Jameson) și apoi să o analizeze minuțios.

Când trenul ajunsese în stația la care trebuia să coboare, Bloom apucă să mai facă o ultimă însemnare:

„Găsește-l pe tatăl lui Jane.”

Parcurile din orașele de provincie și din sate erau pline de mame care împingeau cărucioare și de oameni care își plimbau câinii. Dar Russell Square avea un ritm propriu. Chiar și femeia care făcea yoga pe iarbă realiza mișcările cu o rapiditate ieșită din comun. De jur-împrejurul oazei de verdeață din mijloc, zgomotul traficului nu se oprea niciodată, ca un refren cântat la nesfârșit. În piațetă, valul de oameni părea fără sfârșit. Oameni care veneau și plecau, oameni care se izbeau de alți trecători pentru că erau atenți la ce mesaj primiseră sau pentru că stăteau la povești la telefon. Viața pulsa în ritmul traficului. Era un loc în care se întâmplau tot felul de lucruri, poate că nu în sensul fizic, dar în mintea și în lumea virtuală a fiecărui trecător, roțițele se învârtteau.

Ea privea în jurul ei. Doar două categorii de oameni petreceau mai mult timp în piațetă: angajații de la salubritate și chelnerii de la cafeneaua din partea de nord a parcului și cei care stăteau și priveau. Cei care făceau parte din ultima categorie stăteau așezați la puținele mese de pe trotuar, sorbind câte o ceașcă de *flat white* sau de ceai de plante în timp ce se gândeau la diverse lucruri sau pur și simplu priveau valul de trecători care li se perindau prin fața ochilor.

Ea era una dintre acele persoane care observau trecătorii. Se așezase lângă gard, la masa cea mai îndepărtată de cafenea. Era locul ei preferat. Mirosul răspândit de gardul viu de aproape doi metri îi aducea aminte de vară. Dar mai avea un motiv pentru care se așeza mereu la această masă: de acolo putea observa în voie piațeta și oamenii care o traversau. Îi plăcea să stea și să analizeze trecătorii. Nu era ciudat cum oamenii cu darul empatiei rar își făceau timp să-i privească pe ceilalți? Ea îi privea mereu. Așa învăța cum să se piardă în mulțime.

Dar astăzi nu doar privea: astăzi căuta ceva. Stătea așezată pe marginea scaunului, cu mâinile pe genunchi. Pe lângă ea treceau oameni îmbrăcați cu paltoane negre, albastre, roșii, mov și galbene. Un curcubeu de oameni normali care își vedeau de treburile lor normale. Își plimba privirea dintr-o parte în alta, temându-se că ar putea rata ce căuta. Dar apoi o văzu. O apariție ștearsă, de la părul castaniu-deschis până la pantofii comozi. Ea era femeia care o învățase cum să se facă nevăzută.

Cu pași egali și cu privirea în pământ, Bloom traversa Russell Square. Când ajunse la ieșire, se opri să se uite în stânga și în dreapta înainte să traverseze. La jumătatea intersecției văzu cu coada ochiului o femeie îmbrăcată într-o jachetă albastră din piele, blugi strâmți și o pereche de pantofi Converse. Femeia o aștepta în fața biroului.

— Doamna Bloom, strigă femeia. Aveți ceva de comentat cu privire la cazul Jamie Bolton?

Tânăra femeie ținea în mână un iPhone pe care se vedea clar că era pornită aplicația de înregistrare vocală.

— Nu, răspunse Bloom încercând să treacă pe lângă jurnalista care îi bloca drumul.

Verdictul în cazul Jamie Bolton fusese anunțat de dimineată. Avocatul apărării o sunase personal să-i mulțumească pentru contribuția pe care o avusese în calitate de martor expert.

— Familia a declarat că din cauza dumneavoastră un bărbat care a abuzat un copil se află în libertate. Ce aveți de spus despre acest lucru?

— Jamie Bolton a fost declarat nevinovat, spuse Bloom.

Jurnalista își îndreptă spatele și continuă cu o nouă serie de acuzații:

— Da, ca urmare a declarației dumneavoastră.

Bloom oftă în sinea ei.

— Nu am nimic de comentat.

Făcu un pas în lateral, încercând să treacă pe lângă jurnalistă și să ajungă la birou.

— Asta veți spune și când Jamie Bolton va ataca un alt copil?

Bloom se întoarse spre jurnalistă și o privi fix în ochi:

— Ai asistat la proces?

Judecând după expresia de pe chipul ei, răspunsul era nu.

— Te-ai deranjat să cercetezi cazul și să citești rezumatul de caz înainte să vii aici să faci acuzații nefondate? Pentru tine adevărul este important, sau vrei doar să obții un titlu senzationalist?

— Doamnă Bloom, de ce ați luat apărarea unui agresor care a abuzat de un copil?

— Tu trebuie să te gândești ce fel de jurnalist vrei să fii. Poate că e mai ușor să-ți câștigi pâinea lucrând pentru presa de scandal, dar nu vrei mai

mult de la viață? Dacă te pricepi câtuși de puțin la scris și la anchete, pentru Dumnezeu, folosește-ți cu folos talentul. Nu alege calea ușoară. Fă ca munca ta să conteze.

— Doamnă Bloom, de ce ați luat apărarea unui agresor care a abuzat de un copil?

Bloom clătină din cap. Se întoarce apoi și intră în clădire. Jameson era în toiul unei conferințe video cu administratorul de terminal de la aeroportul Leeds Bradford. Cu mișcări rapide își scoase jacheta și se așeză lângă el.

— Jerry, ți-o prezint pe doamna Bloom. Jerry Moore se ocupă de administrarea tuturor cafenelelor și a standurilor din zona comercială a aeroportului.

Bărbatul de cealaltă parte a ecranului avea peste 30 de ani. Era tras la față, iar barba pe care o purta nu-l avantaja. În timp ce părul îi era negru și neted, barba era ciufulită și dezordonată.

— Bună dimineața, o salută el cu o voce mai subțire decât s-ar fi așteptat.

— Jerry tocmai îmi spunea că-l ține bine minte pe Stuart Rose-Butler. Mi-a spus că au fost destul de șocați când au aflat că el și Libby formează un cuplu, o puse James la curent.

— Da, am avut un șoc de Crăciun, când am aflat. Ea e o femeie adorabilă.

— Cum l-ai descrie pe Stuart? îl întreabă Bloom.

Jerry se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ca să fiu sincer, nu-mi plăcea deloc de el. Nu eram administrator când Stuart s-a angajat la noi, ci îi eram coleg. Așa că am putut să-l observ din ambele ipostaze. Îi lingusea pe superiori, dar de restul își bătea joc.

Bloom își aducea aminte de fotografia cu Stuart pe care o văzuse la Libby pe șemineu: un bărbat arătos, bine făcut. De multe ori, bărbații de felul lui au tendința să-i trateze cu indiferență pe cei ca Jerry Moore.

— Cum adică își bătea joc?

— Nu făcea nimic flagrant. Dar își desconsidera mereu colegii, își asuma lucruri pe care nu le făcea el, se dădea mare. Cunoașteți genul acesta de persoană. Cred că era frustrat de faptul că nu ajunsese cineva în viață. A fost foarte furios când eu am fost promovat. Ohoo, exclamă Jerry cu ochii mari, scuturând din cap. A fost cu adevărat furios atunci.

— De ce a fost dat afară? întreabă Jameson.

— Era doar o chestiune de timp până ar fi fost dat afară. Nu făcea

aproape nimic. Se plimba de colo-colo, delegându-și responsabilitățile. Știam că așa face și l-am supravegheat atent. Dar apoi și-a dat foc la căruță. A furat bani dintr-o cutie cu bacșiș pe care o țineam într-un sertar. A spus apoi că doar lua cu împrumut ca să-și cumpere prânzul, dar angajații cafenelei primesc prânzul gratuit. Am știut că ne mințea. Așa că l-am dat afară. Furtul este o abatere gravă. Nu îl mai puteam ține la noi.

După discuția cu Jerry Moore, luăm legătura cu șeful lui Faye Graham de la firma Fisher & Wright Tax Accountants din Bristol pentru o discuție la fel de revelatoare.

— Faye a fost o contabilă excepțională, spuse John Fisher, asociatul principal al firmei.

John Fisher purta o cămașă albă imaculată, o cravată gri, lată și un sacou.

— A fost ca și cum am fi câștigat la loterie când s-a angajat la noi. Dar, ca să fiu sincer, s-a dovedit a fi un coșmar.

Fisher începu să le povestească despre cum primiseră multe plângeri atât colegii, cât și clienții. Oamenii se plâneau de cerințele ei exagerate și de comportamentul ei. După ce s-a aflat că ar fi umflat decontul unui client, respectivul a refuzat să mai lucreze cu ea. Nu furase propriu-zis, dar alesese să ia masa în locuri scumpe, să meargă cu taxiul, în loc de tren.

— Nu am fost niciodată martor la vreo ieșire neadecvată, dar Lisa, secretara mea, mi-a spus că uneori Faye era destul de intimidantă. Colegii de birou se temeau de ea. Toată lumea s-a simțit ușurată când a plecat să-și întemeieze o familie. Ne gândeam că rolul de mamă i se va potrivi mai mult. Mereu ne povestea ce familie fericită are.

Bloom observă expresia de uimire de pe chipul lui Jameson și încercă să-și păstreze expresia neutră.

După încheierea convorbirii, Bloom trase concluzia:

— Ceva e în neregulă cu oamenii aceștia. Lana era o mamă absentă și uneori iresponsabilă. Harry și-a descris soția ca fiind o persoană rea, iar șeful ei ne-a spus că era o adevărată pacoste. Profesorul îndrumător al lui Grayson ne-a spus că Grayson l-ar fi amenințat că îl va reclama pentru incompetență. Șeful lui Stuart și-a descris fostul angajat ca pe o persoană manipulatorie care se purta urât cu cei din jur.

Jameson se cutremură teatral.

— Da, dar asta se întâmplă când analizezi oamenii cu lupa.

— Da, ei bine, îmi închipui că, dacă ar fi să-ți investighez viața la

microscop... îl tachină Bloom zâmbind.

— Asta explică de ce ești atât de greu de citit. Nimeni nu-ți poate afla secretele, nu-i așa?

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Bineînțeles, bineînțeles, domnișoară îmi-țin-viața-privată-sub-lacăt.

Bloom îl țintui cu privirea, iar el chicoti cu mâinile ridicate într-un gest de capitulare:

— Înainte să lucrăm împreună a trebuit să fac niște săpături. Trebuia să mă asigur că nu era ceva dubios la mijloc. Nu te uita așa la mine, sigur și tu ai făcut la fel.

— Poți să fii sigur că eu nu am făcut asta.

Întorcându-se la biroul lui, Jameson tastă numele unui ziar de scandal.

— Ca să vezi. Tu și Jamie Bolton ați făcut valuri pe internet.

O așteptă să vină lângă el înainte să apese butonul *Play*.

— Tatăl fetei a acordat un interviu la ieșirea din tribunal.

Un bărbat roșu la față, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, privea fix în camera de luat vederi.

— Psihologul le-a spus că e perfect normal ca un bărbat de 25 de ani să o mângâie pe fiica mea care are 10 ani. Și ei i-au dat dreptate. Absolut dezgustător. Lumea se duce de râpă când sunt crezuți toți caraghioșii în loc să fie luate în considerare faptele.

— Așa se explică de ce era jurnalista în fața biroului, oftă Bloom.

— Poftim? A fost aici?

Bloom încuviință.

— E ca și cum nimeni nu ar fi fost acolo să audă ce s-a vorbit. Nu doar că Jamie are capacitatea mentală a unui copil de 10 ani, dar traumatismele de la nivelul creierului fac să nu aibă aproape deloc libido. Și nu am spus eu asta, ci un neurolog. Și micuța prințesă a lui tata a fost cea care i-a propus să joace poker pe dezbrăcate, pentru că părinții ei joacă asta „mereu”, cită Bloom din declarația presupusei victime.

— Bloom, nu trebuie să-ți justifici mărturia în fața mea, o liniști Jameson. Eu sunt de partea ta.

Îi sună telefonul și se grăbi să răspundă.

— Vă ascult, domnule. Rămase tăcut pentru câteva momente. La naiba.

Cu telefonul încă în mână, deschise pagina de știri a celor de la BBC. Pe ecran apărură o fotografie a lui Harry Graham, cu titlul:

OPTICIAN DIN BRISTOL, ÎNJUNGHIAȚ MORTAL ÎN CASĂ

Comisarul-șef Steve Barker luă mâna lui Bloom într-a lui. O strângere de mână solidă, fermă, menită să inspire încredere, dar, în același timp, superioritate.

— Doamnă Bloom, ce Dumnezeuului mai faci? Mereu sper că o să mai treci din când în când și pe la noi.

Cu doi ani în urmă, Barker ținuse un curs la aceeași academie de poliție la care Bloom ținea un curs despre psihologia crimei pentru liderii în devenire.

— Sunt foarte bine, Steve. Am auzit că ar trebui să te felicit.

Steve fusese promovat în rangul de comandant-adjunct al poliției din Avon & Somerset.

— Mulțumesc. Eu am fost cel mai surprins dintre toți când mi-au spus, zise el cu voce scăzută, trăgându-se mai aproape de ea.

Fericirea care i se citea în ochi făcea să pălească încercarea lui de a minimiza reușita.

— Îmi voi lua postul în primire peste câteva luni, după ce comandantul-adjunct Wilks va ieși la pensie, în mai.

Barker ocoli recepția secției de poliție, deschise ușa și îi făcu semn lui Bloom să-l urmeze.

— Eu nu sunt deloc surprinsă că ai fost promovat, îl laudă Bloom, adoptând și ea tonul scăzut. Îți merge ca pe roate, din câte îmi dau seama.

— Bloom, ești tu prea drăguță. Hai să-ți fac cunoștință cu Carly. Urâtă treabă. Urâtă de tot.

Detectivul Carly Mathers de la departamentul pentru protecția copilului îi aștepta într-un fotoliu capitonat, butonându-și telefonul. Prin geamul din spatele ei care despărțea cele două încăperi, Bloom vedea cum clasicul birou pătrat de alături fusese remobilat cu scaune confortabile și redecorat în tonuri de verde și galben-deschis. Un corp de bibliotecă de la Ikea plin cu cărți și jucării acoperea o parte dintr-un perete, iar la geam erau perdele într-o nuanță aprinsă de verde. Pe podea, o carpetă mare, rotundă, de aceeași culoare cu perdele acoperea jumătate din carpetă. O femeie îmbrăcată în civil era așezată pe unul dintre scaune, iar pe jos un băiețel de 8-9 ani și o fetiță construiau turnulețe din Lego.

— Carly, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Bloom.

Carly se ridică în picioare și își puse telefonul înapoi în buzunar dintr-o mișcare scurtă.

— Bună dimineata, domnule, își salută ea șeful, apoi se întoarse spre Bloom. Doamnă Bloom, eu sunt inspector Mathers.

Mathers era o femeie înaltă, cu părul ridicol de scurt tuns într-un bob până la nivelul bărbiei. Era îmbrăcată cu o cămașă elegantă și cu o pereche de pantaloni de costum cambrați, dar nu excesiv de mulați. Bloom cunoștea foarte bine stilul pentru că nu cu mulți ani în urmă îl adoptase și ea. Pe vremea aceea se străduia să câștige încrederea colegilor bărbați.

Bloom îi strânse mâna.

— Îți mulțumesc că mă lași să asist.

— Comisarul-șef a spus că ar fi o prostie să ratăm această oportunitate.

Lui Bloom nu îi scăpă umbra de iritare de pe chipul detectivei. Nu-i purta pică. Mathers era, fără doar și poate, foarte bine pregătită și nimic nu era mai enervant decât să-ți spună șeful cum să-ți faci treaba, sau, Doamne ferește, să-ți sugereze că poate ai avea nevoie de ajutorul cuiva.

— Îmi voi da silința să nu intervin câtuși de puțin în ancheta la care lucrezi. Mă aflu aici doar pentru că încercăm să dăm de urma lui Faye, soția lui Harry Graham.

— Da, am auzit că doamna Graham a fost dată dispărută. Crezi că există vreo legătură între cele două evenimente?

— Deocamdată nu știm nimic.

— Am auzit vorbindu-se de un joc. Despre ce e vorba? Un soi de Balena Albastră?

— Balena Albastră? Ce e aia? întrebă comisarul-șef.

— Balena Albastră este un joc online sinucigaș, lansat în Rusia. Jocul a dus la moartea a peste o sută de persoane, explică Mathers.

Nu era de mirare că departamentul pentru protecția copilului era la curent cu toate detaliile despre Balena Albastră.

— Doamne Dumnezeule, spuse speriat comisarul-șef Barker.

— Unii oameni sunt cu adevărat ticăloși.

Rotind din umeri, Mathers continuă să vorbească:

— Îi pun pe copii să îndeplinească anumite sarcini care nu-i lasă să se odihnească noaptea, apoi, când copiii sunt prinși de joc, îi pun să se sinucidă.

— E cu adevărat îngrijorător și sper să nu fie vorba de așa ceva. Dar ce s-a întâmplat cu Harry Graham... interveni Bloom.

— În cazul lui nu e vorba de suicid, completă Barker.

— Așa este, domnule, spuse Mathers. Harry Graham a fost găsit cu multiple plăgi prin înjunghiere. Nu ar fi putut face asta de unul singur. Și, în plus, cuțitul a fost găsit la etaj, în dormitorul băiețelului, în timp ce corpul domnului Graham se afla la parter.

Carly Mathers îl urmărește cu privirea pe șeful ei, care privea în camera de alături, unde erau cei doi copii care construiau turnulețe din Lego.

— Deci suntem aproape siguri că o altă persoană a fost implicată.

— Monstrul s-a dus la etaj după copii? Întrebă inspectorul-șef Barker.

Mathers ridică din umeri.

— Încă nu știm acest amănunt.

Steve își desfășoară nasturii de la cămașă și își bagă mâinile în buzunare.

— Așadar, Bloom, cu ce avem de-a face? Să fie vorba de vreun nebun care omoară familia jucătorilor care nu reușesc să ducă la bun sfârșit misiunile?

Bloom clătină din cap. Nu știa răspunsul la această întrebare.

— Copiii au spus ceva până acum?

Privind prin geam, Mathers spuse clătinând din cap:

— Comisarul-șef a cerut să nu începem fără tine.

— Să-i dăm drumul atunci.

După ce dădu din nou mâna cu Barker, Bloom o urmă pe Mathers în cameră.

— Uau, Fred, exclamă Mathers. E un turn grozav.

Se așează pe marginea scaunului pe care stătuse colega ei, care între timp plecase. Porni camera de înregistrare din telecomandă.

— Ce-ar fi să stăm puțin de vorbă cât voi construiți turnulețele?

Bloom își dădu imediat seama, din tonul cald pe care îl folosea și din expresia prietenoasă pe care o afișa, că Mathers știa foarte bine ce are de făcut.

— Ea e doamna Bloom.

— Bună, Fred, bună, Julia. Numele meu este Augusta.

Bloom luă și ea loc. Băiatul avea pielea mai măslinie decât sora lui blondă. Purta blugi și un tricou roșu cu un avion desenat pe el. Julia avea o pereche de colanți roz și o rochie mov cu unicorni.

— Te cheamă august, spuse Julia chicotind.

— Așa este. Și numele tău seamănă cu acela al lunii iulie, îi ținu Bloom izonul.

Fata se încruntă:

— Augusta seamănă cu august și Julia seamănă cu iulie, îi explică Bloom.

— Așa e! zâmbi micuța cu gura până la urechi.

— Ziua ei de naștere e în iulie, spuse Fred cu ochii mari de uimire.

— Poate de aceea mami și tati au decis să te boteze Julia.

Fred se uita când la una, când la cealaltă:

— Ziua ta când este?

— Poți să ghicești? întrebă Bloom zâmbind.

— August! spuseră ambii copii în același timp.

Mathers îi făcu cu ochiul lui Bloom, apoi cu mare grijă începu să le pună întrebări, sperând să obțină detalii cu privire la cele întâmplate. Începură prin a-i întreba ce au mâncat la micul dejun și cu cine au stat la masă.

— Am mâncat Weetabix^{5}. Eram doar cu tati, răspunse Fred.

Ușor-ușor ajunseră la momentul prânzului, când tatăl lor fusese atacat în timp ce pregătea sandviciuri cu brânză și felii de măr la desert. Bloom asculta cu atenție, rugându-se să nu se lovească de un zid de tăcere.

— Fred, unde erați tu și Julia când tati pregătea prânzul? întrebă Mathers.

Băiețelul se opri cu o piesă galbenă de Lego suspendată deasupra turnului.

— Îl ajutam, spuse el potrivit piesa la locul ei.

— Tu și Julia erați în bucătărie?

Băiatul încuviință, în timp ce Julia continua să construiască în liniște.

— Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat apoi? continuă Mathers, aplecându-se atât de aproape de el încât aproape îi atinge creștetul capului cu fruntea.

Continuând să lucreze la turnul lui, Fred spuse:

— Mami și tati au început să se certe.

Aruncându-i o privire lui Bloom, Mathers continuă:

— Mami era acolo?

Fred dădu din cap afirmativ.

Bloom se dădu mai pe marginea scaunului. Carevasăzică, cu o zi în urmă Faye era în viață, la trei luni de la dispariție. Erau vești bune, dar nu se așteptaseră la asta.

— Mai era cineva acolo în afară de mami și de tati?

Fred clătină din cap și se ridică în picioare să mai pună două piese de

Lego în vârful turnului.

— Eram doar eu și Julia.

Bloom simțea cum pulsul i se accelerează. Poate că veștile nu erau de bun augur până la urmă. Avea o presimțire rea.

— Fred, cum ți-ai dat seama că se certau? întrebă Mathers cu o voce și mai caldă decât până atunci.

Fred îngenunche lângă cutia cu piese și după ce dădu la o parte câteva piese, își alese două. Bloom observă că alesese doar piese roșii. Julia construia în continuare o structură oarecare din piese portocalii.

— Fred, cum ți-ai dat seama că se certau?

Fred avea privirea ațintită asupra turnului.

— E în regulă, Fred. Știu că îți este greu să vorbești despre asta. Ești un băiat foarte curajos.

Fred clătină cu putere din cap.

— Când vei fi tu pregătit să vorbești, dragule.

Fred clătină din nou din cap. Mathers se uită la Bloom și o întrebă din priviri: „Luăm o pauză?”

Când era pe punctul de a da din cap, Fred începu să vorbească, cuvintele tâșnindu-i într-un șuvoi de vorbe care se amestecau și erau greu de urmărit.

— Nu sunt curajos. Tati ne-a strigat să fugim. Am luat-o pe Julia. Nu știam unde să ne ducem. O țineam pe Julia de braț. Ea a căzut și am târât-o pe scări. M-am ascuns după pat și am ascuns-o pe Julia în spatele meu. Apoi a intrat mami.

Acela fu momentul în care băiatul se uită pentru prima dată la Mathers.

— E în regulă, Fred. Aici ești în siguranță. E în regulă, îl liniști Mathers.

Fred își concentrează atenția asupra turnului.

— Apoi a intrat mami... și... continuă Mathers cu voce blândă.

Pentru câteva clipe, Fred nu spuse nimic. O tăcere apăsătoare domina încăperea. În cele din urmă spuse:

— Îmi era frică.

— De ce-ți era frică, Fred?

— Mami îl rănise pe tati, spuse el cu ochii înotând în lacrimi.

Oh, nu. Era posibil ca ultima provocare a jocului să fie crima? Cine ar concepe un astfel de joc? Cine ar fi de acord să joace un astfel de joc? În acest caz, ea și Jameson erau total nepregătiți pentru acest caz. Investigau crima după comiterea ei, nu o rezolvau.

Mathers înghiți în sec și își puse mâna pe brațul băiatului.

— Erai acolo când mami l-a rănit pe tati?

Băiatul încuviință.

— Eram speriat.

Mathers privi spre Bloom, continuând să-l mângâie pe băiețel.

— Am plâns, spuse Fred.

— E normal. Dragule, mulți oameni plâng când sunt speriați. Ești un băiețel foarte curajos.

Fred se uită la sora lui. Julia se juca în continuare cu piesele Lego, ignorând complet discuția.

— Nu sunt curajos, spuse el din nou.

— Ești foarte curajos pentru că mi-ai povestit. Foarte curajos.

Privind-o pe sora lui, Fred începu să plângă cu sughițuri.

— Pot să-l întreb ceva? căută Bloom aprobarea lui Mathers. Fred, de ce spui că nu ai fost curajos?

Băiatul își întoarse privirea către ea.

— Ai protejat-o pe surioara ta. Nu e ăsta semn de curaj?

Fred clătină din cap.

— De ce nu?

— Pentru că... îngăimă el, mutându-și privirea spre sora lui. Pentru că am plâns.

Vocea îi tremura și cuvintele i se opreau în gât.

— E suficient pentru moment, spuse Mathers, adresându-i-se lui Bloom.

Dar Bloom o ignoră și îl urmări pe băiețel cum se întoarse din nou spre sora lui.

— Julia ce a făcut?

— L-a fluturat pe tigrul spre mami, spuse el cu ochi mari de uimire.

— Pe tigrul?

Fred încuviință. Bloom apucă de pe jos un tigrul de pluș îmbrăcat într-o rochiță.

— Poți să-mi arăți ce a făcut Julia?

Fred luă tigrul din mâna lui Bloom și întinzându-l spre ea, îl scutură și spuse „Grrrrr”.

— Și Julia a fost curajoasă pentru că a făcut asta?

— Da, răspunse el cu privirea în podea. Da, pentru că... pentru că mami s-a oprit.

Bloom avu o strângere de inimă.

— Din ce s-a oprit mami?

— Ne urmărea, spuse el ridicându-și privirea.
— Crezi că mami vă urmărea? întrebă Mathers.
— Și atunci când Julia a fluturat tigrul prin fața lui mami, ea s-a oprit?
continuă Bloom cu întrebările.

— Da.

Bloom o privi pe Julia care stătea pe un covoraș verde și lucra la turnul ei portocaliu. Era mică pentru vârsta ei, cu fața angelică și părul de culoarea mierii strâns în codițe. Bloom nu se putea abține să nu se gândească la Seraphine Walker, micul elf luptându-se cu cel care încerca să o violeze. Își concentră din nou atenția asupra lui Fred:

— Apoi ce a făcut mami?

Uitându-se spre Julia, Fred spuse:

— A spus: „Mult succes”.

Mathers se încruntă. Dar Bloom avea o presimțire oribilă legată de asta. Era aproape convinsă că știa la ce se referise Faye, dar pentru a fi sigură, trebuia întâi să verifice un amănunt.

— Fred?

Așteptă ca Fred să fie din nou atent la ea.

— Atunci când mami a spus ce a spus, vorbea cu amândoi sau doar cu Julia?

— Doar cu Julia, răspunse el fără să ezite.

— Ce părere ai? întrebă Mathers în timp ce așteptau ca apa să fiarbă.

— E puțin probabil ca un copil să inventeze o poveste atât de macabră, nu-i așa? Se pare că Faye Graham și-a înjunghiat soțul în fața copiilor.

Bloom își umplu cana cu apă fierbinte.

— E complet nebună. Nu poate fi vorba de un joc, adăugă Mathers.

„Sau poate că pur și simplu nu i-a părut că erau acolo cei mici”, își spuse Bloom, dar decise să-și țină ipotezele pentru sine. Voia să fie sigură că are dreptate înainte să spună ceva. Mai întâi, trebuia să se consulte cu Jameson și să analizeze toate aspectele problemei, pentru că, dacă avea dreptate, jocul era mai periculos decât și-ar fi imaginat.

— Totul începe cu o provocare, spuse ea. Trebuia să-i dea câteva informații lui Mathers. Pe felicitare scrie „Te provoc”, așa că e posibil să fie vorba de o serie de provocări, iar crima să fie provocarea supremă. Dacă provocările devin din ce în ce mai dure, este posibil ca jucătorii să devină insensibili la acțiunile pe care le fac.

— Dar oamenii nu pot fi incitați să comită o crimă doar primind o serie de provocări. Oamenii au rațiune.

— Depinde de persoană.

— Deci așa cum Balena Albastră îi atrage pe copiii care aveau deja gânduri sinucigașe, acest joc îi atrage pe oamenii care vor să omoare pe cineva?

Pe măsură ce teoria ei prindea contur, inspectoarea își schimba postura.

— Dacă tu nu ai resursele sau curajul să-ți omori soțul, trebuie doar să te înscrii în joc și rezolvăm noi.

— Mariajul dintre cei doi scârțâia. Dacă studiezi cazul, vei observa acest detaliu, spuse Bloom.

— Dar chiar și așa, ți-ai omorî bărbatul în fața copiilor? întrebă Mathers, rezemându-se de scaun. Eu asta nu înțeleg.

— Dacă a avut nevoie de o provocare ca să-și adune curajul să facă așa ceva, înseamnă că avea totuși unele dubii. Asta nu se pupă cu faptul că și-a ucis soțul în fața copiilor.

— Exact. Așa cum am spus, tipa e nebună de legat.

Bloom duse cana la gură.

— Sau a intenționat să-i omoare și pe ei.

Bloom știa că probabil și Mathers se gândise la același lucru. Se vedea că are experiență și că știe ce are de făcut în timpul unui interogatoriu. Detectase imediat frica din privirea lui Fred.

— Probabil știi asta deja, dar Faye nu ducea lipsă de motive. Avem cinci posibile mobile ale crimei. Necesitatea: a fost nevoită să o facă pentru a supraviețui. Nevoia: avea nevoie de bani sau de droguri. Obiceiul. Pasiunea, dar nu cred că a fost vorba de o crimă pasională. Ar mai putea fi vorba de personalitate, și aici am putea încadra orice, de la nebunie la sentimentul pe care i-l genera un anume act.

— Sau e complet țăcănită? concluzionează Mathers. Să fie oare vorba de droguri? Dacă îi administra ceva ce îi dădea halucinații?

— Cred că a fost nevoie și de un declanșator. Să spunem că a luat într-adevăr ceva. Dar de ce s-ar duce acasă când a plecat de mai bine de trei luni?

Inspector Mathers încuviință.

— Uite, sunt doar presupuneri. O să analizez cazul îndeaproape. Tot ce spun e că oamenii sunt niște animale care sunt motivate de anumiți stimuli. De cele mai multe ori în spatele acțiunilor noastre există un motiv bine

întemeiat. Dacă reușim să stabilim care a fost mobilul crimei, poate vom reuși să oprim acest joc.

— Asta dacă omorul are de-a face cu jocul în vreun fel.

— Într-adevăr, încuviință Bloom în timp ce-și spunea în minte: „Oh, sunt absolut sigură că are de-a face cu jocul”.

— Deci, care-i treaba?

Jameson mâncase deja jumătate de baghetă cu șuncă și cașcaval. Pe masă, lângă el, avea și un pahar cu sirop.

— Ceva noroc cu tatăl lui Jane? întrebă Bloom.

Pe drumul spre Londra încercase în zadar să găsească puncte slabe în teoriile pe care le elaborase. Dar fără succes. Deși nu o spusese cu voce tare încă, în adâncul sufletului știa că e adevărat.

— Nu. Jane nu e foarte sigură că știe cum îl cheamă. E ca și cum aş căuta acul în carul cu fân, spuse el fără să intre în prea multe detalii.

Bloom oftă, se dezbracă de palton și se așează la birou. Jameson nu mai comentă nimic. Știa cum să o facă să vorbească.

Trăgând adânc aer în piept, Bloom începu să povestească:

— Faye Graham s-a întors acasă să-și omoare soțul și copiii. Nu aveam dovezi care să ateste că a încercat să le facă și lor rău, dar sunt convinsă că asta a fost intenția cu care a mers acolo. Le-a înjunghiat tatăl, apoi i-a urmărit la etaj cu un cuțit. S-a oprit doar atunci când fiica ei i-a fluturat un tigru prin fața ochilor și a mârâit.

— Într-adevăr, pare metoda ideală de a opri un psihopat, spuse Jameson ironic.

Bloom rămase tăcută. Jameson o privea cu ochii măriți de uimire.

— Glumești? Doar nu crezi ca Faye Graham e psihopată?

— Patru oameni sunt dați dispăruți. Nu au nimic în comun și aparent toți sunt implicați în același joc. Dar de ce? Cine ar face așa ceva? Cu siguranță nu un logodnic iubitor care urmează să devină tată, sau o mamă iubitoare a doi copii mici. Poate că un student ar fi destul de nesăbuit încât să facă așa ceva. Dar ceilalți? Ar fi nevoie de anumite circumstanțe ieșite din comun. Sau de un anumit soi de persoane...

— Nu. Doar nu vrei să spui că toți sunt...

— Stuart era partenerul perfect. Grayson era fiul de succes. Lana era fragilă, dar mamă eroină. Faye era contabilă talentată. Dar atunci când cercetăm mai îndeaproape vedem că totul era doar de fațadă. Stuart se purta urât cu cei din jur. Grayson se lăsase de școală, Lana mințea compulsiv, iar Faye era o fire violentă.

— Și nu se întâmplă așa în cazul tuturor oamenilor? Tu ești un psiholog

de succes, dar un dezastru pe plan social. Eu sunt o companie încântătoare, dar am renunțat la carieră. Oamenii sunt și răi, și buni în același timp, nu asta îmi spui tu mereu? Poate că Faye a intenționat să-și omoare toată familia, și acest lucru poate că o face psihopată, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i băgăm pe toți în aceeași oală.

— Te referi la Lana?

— Da, mă refer la Lana.

Sprijinindu-și mâinile pe masă, Bloom spuse cu voce domoală:

— Din câte o cunoști, n-ai spune că este într-o oarecare măsură o persoană iresponsabilă?

— Știi că asta aș spune, dar...

— Ce ai spune dacă aș zice că e o persoană care încearcă să profite de cei din jur. Se bazează pe fiica ei să aibă grijă de casă sau pe prieteni să-i crească fata.

— Bine, dar...

— Ai putea să spui despre ea că e impulsivă sau că se plictisește cu ușurință?

— Uneori, se gândi Jameson. Claire ar fi de acord cu tine.

— Sau genul de persoană care nu-și asumă responsabilitatea acțiunilor sale și minte întruna?

Jameson nu spuse nimic.

— Și vi s-a părut, ție și lui Claire, că ar avea vreo remușcare pentru modul în care a tratat-o pe Jane?

— Augusta, e o nebunie. Să fim serioși. Cu siguranță exagerezi.

— Ai detectat vreodată la ea un farmec superficial, o stimă de sine peste medie, emoții lipsite de profunzime, sau...

— Știu, știu. Lipsa empatiei. Înțeleg unde bați. Bifează multe simptome de pe listă.

Bloom așteptă câteva momente ca să-i dea timp să proceseze informația. Apoi spuse:

— La mulți ani cu ocazia primei tale aniversări.

Jameson se lăsă pe spătarul scaunului.

— Este evident! spuse ea.

Jameson începu să clatine din cap șovăind, apoi se încruntă și o privi în ochi.

— Pe felicitările pentru aniversările de un an se repetă două fraze: „La mulți ani” și...

— „Primul”, continuă Jameson.

— „Primul”... repetă Bloom. Primul din ce? Primul dintre noi? Primul dintre ei? Mă gândesc că oamenii ăștia au fost selectați în baza unor criterii. Se estimează că 1% din populație are tulburări psihotice. Dacă am dreptate, avem de-a face cu mai mulți jucători.

Jameson lăasă în urmă stația de metrou Russell Square și intră în pubul Marquis Cornwallis. Simțea nevoia să bea ceva. Ipoteza lui Bloom era descurajantă. Ea nu era adepta teoriilor dubioase și nu se dedica unei idei decât după îndelungi analize. Dar părea că nu se leagă ceva. Era o teorie la care ar fi strâmbat din nas și pe care ar fi luat-o în derâdere. O gașcă de psihopați care s-au strâns să joace un joc? Ce scop ar fi avut? Care ar fi fost finalitatea jocului? Jameson se gândea la atacurile teroriste la care lucrase în cadrul MI6⁽⁶⁾ și tremură involuntar. Aceia erau oameni normali care ajunseseră să aibă convingeri extreme și făceau lucruri nebunești. Până unde ar merge un om fără conștiință?

Interiorul pubului era luminos și aerisit, în ciuda podelelor din lemn închis la culoare, a șemineului din epoca victoriană și a meselor masive. Locurile de la geam erau ocupate de grupuri de oameni îmbrăcați la costum care ieșiseră în oraș să bea. Jameson o zări pe Steph la bar și o salută. Steph lucra la British Medical Association⁽⁷⁾ și avea biroul peste drum. În serile din timpul săptămânii era o obișnuită a locului. Era o roșcată scundă, plină de viață și cu un râs obraznic. Au avut câteva escapade, nimic serios, doar distracție, exact ce avea el nevoie. După ce-și petrecuse tinerețea încercând să-și ascundă meseria de femeile cu care ieșea, devenise un împătimit al legăturilor informale, fără atașamente. Spera ca Steph să-i facă ziua mai bună.

— Care-i treaba? îl întâmpină Steph cu un accent foarte nereușit din Țara Galilor.

Jameson zâmbi. Îi plăcea că se străduia.

— Vrei ceva de băut? Am avut o zi de rahat.

— Exact de asta am și eu nevoie. Contează pe mine, spuse Steph făcându-i semn barmanului.

— Un Peroni, te rog.

Apoi se întoarse spre Jameson:

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Bine.

Barmanul le puse berile în față și ei ciocniră. Jameson se opri cu sticla la gură. O femeie veni spre ei, se strecură pe lângă Steph și, cu o mână pe umărul ei, spuse:

— Steph, eu plec. Mulțumesc pentru invitație.

Jameson voia să se uite mai bine la femeie, dar nu voia să fie prins holbându-se. Steph se răsuci cu scaunul de la bar spre ea:

— Ești sigură? Abia ne încălzeam. Voiam să mergem să mâncăm ceva mai târziu.

Întorcându-se spre Jameson, întrebă:

— Te bagi și tu, Marcus?

Dar înainte ca el să poată răspunde, femeia se grăbi să adauge:

— E foarte drăguț din partea ta, dar poate altă dată.

Nu se putu abține să nu se holbeze la ochii ei albaștri.

— Mi-a părut bine de cunoștință, spuse ea cu o urmă de zâmbet pe buze.

Cuvintele îi erau clar adresate lui.

Jameson o privea pe femeie cum se îndepărtează, în timp ce Steph începuse să-i povestească despre un actor pe care-l văzuse în tren.

— Cine era? o întrerupse el.

— Una dintre doctorițele detașate la BMA. Sarah nu știu cum. Nu-mi aduc aminte acum numele de familie. E simpatică. Un pic plictisitoare, dar drăguță.

Jameson continuă să-și bea berea și să stea la povești cu Steph, dar nu își mai dorea să-l invite la ea. Zâmbetul acela atrăgător și „Mi-a părut bine de cunoștință” îi captaseră atenția. Și se gândea ce frumos ar fi fost să se mai întâlnească din întâmplare cu domnișoara doctor Sarah nu știu cum. Ar fi fost cu adevărat frumos.

Comisarul-șef Steve Barker sună la 7.30, chiar când Bloom se întorcea de la alergat. Cu o seară înainte, îi trimisese un e-mail ca să-l pună la curent cu ce mai aflate. Așa că telefonul de la el nu o luă prin surprindere.

— Am alcătuit un grup de lucru pentru cazul morții lui Harry Graham, îi explică el. M-am uitat peste ce mi-ai trimis legat de jocul ăsta și-ți pot pune la dispoziție mai multe resurse pentru a da de urma altor eventuali jucători. Nu vreau să mai aud de alți morți.

Bloom se duse la chiuvetă, dădu drumul la apă și își umplu un pahar din care luă o gură zdravănă.

— Îți mulțumesc, Steve. Grupul de lucru va fi alcătuit la sediul central?

— Pentru început, da. Am discutat cu omologul meu de la MET^{8} și dacă vom putea să le demonstrăm că ancheta noastră este de interes național, vor fi mai mult decât fericiți să ne îndrume. Dar deocamdată trebuie să te mulțumești cu mine.

— Nicio problemă. Dacă vrei, pot să trec pe acolo cu Marcus mai târziu, pentru un raport preliminar. Putem să începem de acolo.

— Mi-ai scris în e-mail că aveți o ipoteză.

Bloom formulase o teorie, dar nu făcuse referire direct la psihopați.

— Așa este, dar prefer să-ți spun mai multe când ne vedem. E un subiect destul de sensibil și controversat.

— Nu mă așteptam la nimic altceva de la tine, Bloom. Putem stabili întâlnirea pentru mai târziu?

Trei ore mai târziu, Bloom și Jameson ajunseră la secția de poliție Avon and Somerset din Portishead. Pe drum, Bloom trecuse să-l ia pe Jameson din Wembley, unde locuia. El se oferise să conducă, dar Bloom nu vruse să-l lase să vină să o ia de acasă. În cei cinci ani de când lucrau împreună, Jameson nu fusese niciodată la ea acasă și ea știa cât de mult îl sâcăia acest lucru.

Au fost întâmpinați la recepție de detectivul Carly Mathers. Bloom făcu prezentările și apoi merse în biroul în care aveau să lucreze. Comisarul-șef Barker îi aștepta împreună cu o echipă formată din șase ofițeri îmbrăcați în uniformă. Pe o tablă de pe peretele îndepărtat fuseseră lipite poze ale lui Faye și ale lui Harry Graham, Lana Reid, Grayson Taylor și Stuart Rose-

Butler. Sub o fotografie care îi înfățișa pe Faye și pe Harry zâmbind, erau două poze grotești cu corpul mutilat al lui Harry. Dedesubt, Fred și Julia le zâmbeau inocent dintr-o poză luată din albumul școlii, fără să știe ce atrocități aveau să se întâmple.

— Cum se simt Fred și Julia? o întreabă Bloom pe Mathers.

— Protecția Copilului i-a plasat într-o familie adoptivă. Mama lui Faye a murit cu ani în urmă, iar tatăl este la azil. Părinții lui Harry locuiesc în Spania și vor ajunge aici în cursul acestei după-amiezi, așa că e posibil să-i ia acasă cu ei.

— Bună ziua, spuse Barker cu un ton care-i reduce pe toți la tăcere. Bun venit, doamnă Bloom. El trebuie să fie domnul Jameson.

Barker strânse mâna lui Jameson.

— E o onoare să lucrez cu voi la acest caz.

Evident că acum cazul trecuse în mâinile poliției. Ofițerii cu grad înalt își asumau mereu răspunderea când cazul devenea interesant.

— Dați-mi voie să vă prezint echipa cu care veți lucra. O cunoașteți deja pe inspector Mathers. De asemenea, îl avem pe sergent Phil Green, spuse Barker gesticulând spre un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-un costum de aceeași culoare cu părul său scurt.

Sergent Green îi salută din cap.

— Inspector Craig Logan, care este magicianul nostru pe probleme tehnice. Orice are de-a face cu infracțiunile pe internet, el rezolvă. Tocmai s-a întors la noi după o stagiu la Agenția Națională pentru lupta împotriva Criminalității, la departamentul de infracțiuni online.

— Bună dimineața, îi salută Logan, de departe cel mai tânăr membru al echipei. Nu avea mai mult de 25 de ani și urmele de pe fața lui sugerau că a suferit de acnee severă în adolescență.

Apoi Barker gesticulă spre alți doi ofițeri, un bărbat și o femeie, care stăteau la biroul din spatele lui.

— Și în sfârșit îi avem pe inspector Raj Akhtar și pe inspector Kaye Willis, unii dintre cei mai experimentați agenți ai noștri de la Serviciul de Investigații Criminale.

Cei doi agenți mai în vârstă le zâmbiră.

— Așa cum vă spuneam, doamna Bloom predă unul dintre cele mai populare cursuri din cadrul centrului național pentru studierea psihologiei crimelor. Acum trei ani, am asistat la curs și a fost o experiență fascinantă și care mi-a dat mult de gândit. De asemenea, este martor expert pentru CPS^{9}

și, împreună cu domnul Jameson, aici de față, a lucrat la diferite cazuri în calitate de consultant. Am dreptate? căută el aprobarea lui Bloom.

— O descriere completă. Mulțumesc, Steve.

În mod intenționat i se adresa comisarului-șef pe numele mic în fața subalternilor. Civili nu trebuiau să se adreseze cu titlul oficial.

Era un mod prin care le arăta celor din echipă că ea și Jameson nu făceau parte din ierarhie.

— Domnule Jameson, nu am putut găsi mai multe despre dumneata.

— Sunt fost membru al MI6, spuse Jameson zâmbind.

Ca de obicei, când Jameson pomenea de trecutul lui, Bloom simțea cum atmosfera devenea mai tensionată. Polițiștii, în general, priveau trecutul lui Jameson cu suspiciune.

După ce asistenta lui Barker le servi ceai, cafele și biscuiți, Bloom luă cuvântul.

— Până acum știm că Faye Graham a fost prima care a primit felicitarea. Asta se întâmpla pe 5 ianuarie. Probabil ați văzut fotografia pe care v-am trimis-o pe e-mail aseară, dar ca să ne îmborsăvim memoria, pe felicitare era scris „La mulți ani cu ocazia primei zile de naștere”, iar pe verso, „Jocul acesta e cadoul tău. Ai curajul să-l joci?” Fără vreo altă informație, cu excepția unei bucăți lipicioase în partea de jos a cartonașului. Toate felicitările au zona aceea lipicioasă, deci credem că a fost ceva lipit acolo.

— Dar de ce „La mulți ani cu ocazia primei zile de naștere”? întrebă Barker, care stătea cocoțat pe marginea unei mese, cu picioarele proptite pe un scaun.

— O să ajungă și acolo, interveni Jameson.

Bloom știa că Jameson avea rezerve în ceea ce privea teoria ei, așa că voia să vadă cum vor reacționa cei din echipă.

— Faye Graham a dispărut chiar în acea zi și nu a mai luat legătura cu nimeni până în ziua în care s-a întors acasă. Am aflat de la fiul ei, Fred, că l-a înjunghiat mortal pe Harry Graham.

Era evident că membrii echipei erau la curent cu cele întâmplate.

— De când a dispărut și-a folosit telefonul? întrebă inspector Kaye Willis.

— Nu a luat legătura cu nimeni din familie și nici cu angajatorul ei. Vom avea nevoie de un mandat de percheziție pentru a putea avea acces la desfășurătorul telefonului, spuse Bloom.

— Mă voi ocupa eu de asta, spuse Willis.

— Să verificăm desfășurătoarele tuturor celor dispăruți, spuse Jameson. M-am uitat pe profilurile de pe rețelele de socializare ale celor patru și nu s-a înregistrat niciun fel de activitate din ziua dispariției. Este însă nevoie de o verificare mai amănunțită, care să cuprindă ultimii câțiva ani. Vreau să știu dacă au accesat anumite pagini web sau dacă fac parte din anumite grupuri.

— Mă voi ocupa, spuse inspector Craig Logan, notând ceva pe o agendă.

— Mulțumesc, spuse Bloom. Grayson Taylor, 20 de ani, student la științe politice la Universitatea Sheffield, a primit aceeași felicitare și apoi a dispărut după o noapte petrecută în club, unde sărbătorea ziua de naștere, pe data de 10 februarie. Stuart Rose-Butler, 29 de ani, angajat la raft într-un supermarket din Leeds, a dispărut de la locul accidentului în dimineața zilei sale de naștere, pe 24 februarie.

— Un martor ocular a declarat că l-a văzut pe celălalt șofer implicat în accident înmânându-i un plic alb înainte de a demara în trombă, completă Jameson lista.

— Am făcut o solicitare către West Yorkshire Police să ne trimită datele de contact ale celor trei martori ai accidentului. Dacă ați putea urgenta lucrurile, ar fi de mare ajutor.

— Voi vorbi eu cu ei, spuse inspector Raj Akhtar.

Bloom încuviință.

— Apoi mai este și dispariția Lanei Reid, despre care nu se mai știe nimic tot de la ziua ei, pe 9 martie. Aici intervenim noi. Fiica Lanei a fost cea care ne-a cerut ajutorul.

— O cunosc pe Jane de când era mică, spuse Jameson. Sora mea a avut de multe ori grijă de ea cât Lana Reid era plecată în misiune în străinătate. Lana spunea că este înrolată în armată. Doar că recent am descoperit că Lana nu lucrează și nu a lucrat niciodată pentru armată.

— Și atunci cu ce se ocupa? întrebă Barker.

— Nu avem nici cea mai vagă idee, spuse Jameson jucându-se cu un creion pe care-l găsisese pe masă. Este un mister.

— Care sunt teoriile voastre?

Jameson privi spre Bloom. Era clar că nu voia să ia parte la raport.

— Din câte ne dăm seama până acum, începu Bloom să vorbească, nu există nicio legătură evidentă între cei patru. Au vârste diferite, sexe diferite și meserii diferite. Unii dintre ei au copii, alții nu. S-au născut în regiuni diferite și nu se cunoșteau. Există informații conform cărora nu erau fericiți, dar nu avem dovezi în legătură cu posibile datorii, stări de depresie sau

probleme de sănătate. Tot ce știm e că toți trăiau într-o minciună. Așa cum a spus și Marcus, Lana nu era într-adevăr înrolată în armată, Grayson repeta anul la universitate, despre viața lui Stuart nu există nimic care să dateze de acum doi ani, de dinainte să o cunoască pe actuala lui logodnică. Faye le-a spus șefilor că e fericită cu familia pe care o avea, dar soțul ei ne-a spus că era o persoană foarte rea.

— Clasic, spuse inspector Green.

Jameson zâmbi, iar Bloom continuă:

— Ce nu înțeleg este de ce ar accepta cineva o provocare doar pentru că așa scrie pe o felicitare. De ce ar renunța la viețile pe care le duc pentru a juca un joc? Și cred că există trei posibile explicații. Prima ar fi șantajul – cineva le-a descoperit secretele și amenință că le va dezvălui. Poate că, omorându-și soțul, Faye Graham a încercat să zădărnicească planurile celui care o șantaja.

— Dur, dar am văzut lucruri și mai nebunești, spuse inspector Mathers. Ar trebui să le investigăm mai amănunțit trecutul, să vedem ce vom găsi.

Bloom încuviință.

— A doua teorie este aceea conform căreia toți cei patru au intrat în joc pentru că li s-a promis ceva în schimb. Dacă ne concentrăm asupra lui Faye, poate fi vorba de faptul că voia să-și omoare soțul și jocul a pregătit-o din punct de vedere fizic și mental pentru această provocare.

— În cazul acesta s-ar putea să mai apară o victimă cât de curând. Care este a treia teorie? Întrebă comisarul-șef Barker.

— Aici lucrurile devin mai îngrijorătoare, continuă Bloom.

— Urmează teoria ta controversată, interveni comisarul-șef Barker, asigurându-se că toți cei prezenți erau atenți.

— Am observat că toți participanții la joc prezintă anumite trăsături. Trăsături care mă îngrijorează, spuse Bloom luând un pix de lângă tablă și începând să scrie o listă de cuvinte-cheie. Stuart, Faye și Grayson au fost descriși ca fiind persoane sociabile și fermecătoare. Știm de asemenea că toți patru mințeau cu ușurință. Fostul angajator al lui Stuart l-a descris ca pe o persoană manipuloare care își jignea colegii. Știm de asemenea că de mult timp Lana își dezamăgise fiica și înșelase așteptările surorii lui Jameson. Când am stat de vorbă cu Harry Graham, ne-a spus că soția lui se enerva des și devenea agresivă. Și profesorul coordonator al lui Grayson ne-a spus că tânărul l-a amenințat că-i va face viața un chin dacă îl va obliga să participe la cursuri. Mai putem vorbi de asemenea și de un stil de viață

parazitar și de faptul că nu-și asumau responsabilitatea pentru nimic. Lana se baza pe cei din jur să-i crească fiica, în timp ce Stuart ducea un trai tihnit și fericit alături de logodnica lui mai bogată, în timp ce se străduia să-și păstreze locul de muncă. La toate acestea se adaugă și o doză de iresponsabilitate și impulsivitate care i-a făcut să plece de acasă, să renunțe la familie, la locul de muncă, la viața lor pentru a lua parte la o provocare. Avem așadar o listă pe care găsim elemente extrem de cunoscute, spuse Bloom începând să citească lista cu voce tare: fermecător, mincinos, manipulator, se poartă urât cu cei din jur, stil de viață parazitar, iresponsabil, impulsiv. Putem adăuga fără nicio problemă și se plictisește ușor, și nu își stabilește scopuri palpabile, pentru că la toți cei patru putem intui și astfel de trăsături.

— Pare descrierea standard a unui infractor, spuse inspector Green.

Bloom dădu din cap:

— Așa este.

Întinse mâna după un alt pix, de data aceasta roșu și începu să scrie o a doua coloană, pe care notă: orgoliu prea mare, instabil emoțional, lipsa remușcărilor, lipsa empatiei.

Îi privi pe cei din cameră. Carly Mathers se încrunta, iar inspector Green privea încurcat.

— Ați auzit de tulburarea de personalitate asocială? întrebă Bloom arătând spre a doua coloană. Dacă adăugăm aceste ultime patru trăsături listei noastre, obținem o descriere completă.

— Doar nu... începu inspector Mathers.

— Ba da, o întrerupse Jameson cu voce inflexibilă și o expresie neutră pe chip. Psihopați.

— Se estimează că una din 100 de persoane prezintă trăsăturile specifice tulburării de personalitate asocială. Oamenii aceștia trăiesc în perfectă comuniune cu noi, spuse Bloom.

— Unul din 100? se miră inspector Green.

El părea să fie scepticul grupului. Era întotdeauna sănătos să existe cel puțin unul.

— E un spectru. Probabil cu toții prezentăm una dintre aceste trăsături, iar în cazul unora dintre noi, de exemplu, impulsivitatea se va manifesta mai accentuat decât la alții. Dar unii au toate aceste trăsături extrem de pronunțate. La fel ca în cazul altor diferențe dintre oameni. Asta nu înseamnă că toți sunt criminali în serie și mulți dintre ei nu vor comite

niciodată o crimă.

— Deci... pur și simplu nu fac nimic? întrebă cinic inspector Green.

— Fac ce facem și noi, spuse Bloom punând pixul roșu înapoi în suport. Își trăiesc viața cât de bine pot. Unii dintre ei știu că sunt diferiți și ascund acest lucru, iar unii pur și simplu cred că sunt oameni obișnuiți și cred că toți oamenii gândesc și simt ca ei.

— Aș spune că adevăratele trăsături ale psihopaților sunt cele scrise cu roșu. Și nu ai găsit dovezi care să ne arate că ei patru ar prezenta acele trăsături, adăugă inspector Carly Mathers.

— Pentru că sunt mult mai greu de observat, răspunse comisarul Barker în locul lui Bloom. Ultimele trăsături țin de ce simte persoana respectivă: lipsa remușcărilor, lipsa empatiei, orgoliu prea mare.

— Exact, validă Bloom răspunsul. Nu putem să ne dăm seama de ele fără să stăm de vorbă cu ei.

Inspector Green încuviință, dar era în continuare încruntat.

— Să spunem că toți patru sunt psihopați. De ce naiba ar juca un joc stupid?

— Persoanele care prezintă trăsături asociale tind să nu simtă la fel de acut ca noi emoțiile. Ei rar se simt speriați, constrânși sau motivați să se integreze în societate și de aceea deciziile pe care le iau se bazează pe principiul: ce voi avea de câștigat dacă fac asta? Pentru ei viața este un joc. De cele mai multe ori sunt competitivi, se simt superiori celor din jur și iau decizii dintr-o perspectivă complet egoistă.

— Carevasăzică, jocul li s-ar potrivi mai bine lor decât unei persoane obișnuite? întrebă inspector Kaye Willis.

Bloom alege să nu dezbată subiectul persoanelor normale, concept care nu exista.

— Mai mult decât atât. Dacă am dreptate, jocul a fost special făcut pentru ei. Cred că au fost aleși de cineva pe baza acestor caracteristici și invitați să ia parte la joc.

— Cum au fost selectați? vru Barker să știe.

— Asta nu știu. Aici am nevoie de ajutorul vostru.

Uitându-se la inspector Logan, Bloom continuă:

— Ar putea fi vorba de ceva pe internet? Poate așa le-au studiat deciziile și comportamentul. Sau poate chiar au fost puși să completeze un chestionar.

— Cum naiba faci asta fără ca oamenii să înceapă să-și pună întrebări?

se miră inspector Green.

— Oamenii completează chestionare tot timpul, răspunse inspector Logan. Strategie de publicitate. Toate acele joculețe cu întrebări. „Ce fel de animal ți se potrivește?” Astfel de lucruri sunt la modă pe rețelele de socializare și sunt făcute special pentru a colecta date personale.

— Ar putea deci cineva să vină cu propriul chestionar menit să identifice persoane psihopate?

Ușor, ușor, Jameson începea să se lase prins de teorie.

— Este posibil. Mă pot uita la activitatea online a celor patru și să văd dacă au completat vreun chestionar sau vreun set de întrebări, spuse Logan.

— Perfect, îi mulțumi Bloom.

— De ce ești atât de sigură de teoria asta? interveni comisarul-șef Barker. Cât efort ar trebui să investim în ea față de restul teoriilor?

— Cred că ar fi înțelept să mergem pe toate firele și să investigăm toate cele trei teorii ca să rămânem deschiși la toate posibilitățile. Dar cred că mai este un element care cântărește greu în favoarea celei de-a treia teorii, spuse Bloom scoțând din geantă o felicitare pe care o cumpăraseră de la benzinărie. Pe copertă avea un iepuraș care conducea un tren roșu, iar deasupra scria: „Ai împlinit un an”. Cred că „La mulți ani cu ocazia primei aniversări” este un joc de cuvinte, sau poate chiar o glumă. Cred că transmite un mesaj: „Te-am urmărit și mi-am dat seama că tu ești unul”. Astfel, pentru o persoană egoistă, extrem de competitivă și care își asumă riscuri cu ușurință, faptul că a fost ales ar face jocul și mai irezistibil.

Inspector Kaye Willis se aplecă în față.

— Vrei să spui că patru psihopați joacă un joc bolnav fără să aibă habar de ce?

Jameson îi zâmbi și apoi se uită la Bloom.

— Nu. Ce vrea să spună Bloom este că există cineva care selectează psihopați să intre în joc și se estimează ca 1% din populație prezintă caracteristicile specifice. Așa că avem de a face cu mult mai mulți jucători. Asta, evident, dacă are dreptate.

Apoi se lăsă liniștea.

Acum că fetele erau la școală, bucătăria lui Claire era mult mai aerisită: fără jucării pe podea și fără creioane împrăștiate pe masă.

— Unde a plecat Jane? întrebă Jameson.

— A plecat în oraș la cumpărături cu prietenii ei. Nu că ar avea bani, săraca. I-am dat eu 20 de lire, dar abia îi vor ajunge pentru prânz. Spune-mi ce e cu toată secretomania asta? De ce ai vrut să vorbim „între patru ochi”? întrebă ea încercând să imite vocea fratelui ei.

Jameson încerca să-și înăbușe teama. Nu-i plăcea că Jane era singură și nesupravegheată. Faye își omorâse soțul. Ar fi fost oare în stare Lana să-i facă rău propriei sale fiice?

— Vreau să vorbim despre ultima teorie la care am ajuns. Se prea poate ca Lana să fi fost aleasă să participe la joc datorită tipului ei de personalitate.

— Ce vrei să spui?

— Îți aduci aminte ce-mi spuneai mereu? Că e o mamă iresponsabilă, că bea prea mult și că are multe aventuri de o noapte. S-ar putea să fie mai mult de atât.

— Continuă, îl îndemnă Claire, sorbind zgomotos din ceai, așa cum obișnuia mama lor să facă.

— N-o să-ți placă asta, surioară, dar Lana te-a mințit în toți acești ani. Nu a avut niciodată misiuni în străinătate, pentru că nu a fost niciodată înrolată în armată, flotă, Forțele Aeriene Regale sau orice altă organizație militară.

Claire rămase cu cana în mână.

— Poftim?

— Nu este și nu a fost niciodată angajată în cadrul armatei, guvernului, nici în secret, nici pe față. Un fost coleg cu care am colaborat la River House a căutat în fiecare bază de date. A introdus semnalmentele ei în toate sistemele: detalii personale, fotografii, biometrii, precum amprenta și ADN-ul. Și degeaba.

— Dar mi-a trimis poze din Afganistan.

Claire se ridică și își luă iPad-ul. A fost în cinci misiuni. Pe durata a trei dintre ele eu am avut grijă de Jane.

Îi întinse fratelui ei iPad-ul. Fotografia de pe ecran o înfățișa pe Lana

stând pe vine, îmbrăcată în pantaloni de camuflaj și un tricou nisipiu. Lângă ea erau doi colegi care zâmbeau cu țigara în mână.

— Poți să-mi trimiți asta?

Claire luă iPad-ul înapoi și apăsă câteva butoane pe ecran.

— Gata.

— Asta va suna ciudat, și nu vreau să intri în panică. Ți s-a părut vreodată că Lana are ceva sinistru în ea?

— Sinistru?

— Știi la ce mă refer. Ceva întunecat, ciudat. Ceva anormal. Genul acela.

— Cu siguranță are ceva întunecat și ciudat. E o persoană puțin anormală – băutura excesivă, drogurile. Dar am crezut mereu că suferă de tulburarea de stres posttraumatic. Credeam că a trecut prin lucruri nasoale și că asta a schimbat-o ca persoană.

— Dar nu a trecut prin nimic nasol. Ți s-a părut vreodată că se simte vinovată de ceva?

Claire ridică din umeri.

— Sunt sigură că avea remușcări.

— Dar a arătat asta vreodată?

— Unde vrei să ajungi cu asta, Marcus? Încetează să mai vorbești codat și spune tot ce ai de spus.

— Nu pot să fac asta, surioară, clătină el din cap. Nu ar fi drept față de Lana sau față de Jane. Nu până când nu aflăm mai multe. Cu toate astea, o ultimă întrebare: ce știi despre trecutul Lanei de dinainte să se mute aici? Am încercat să dau de tatăl lui Jane, dar nu știu nici măcar cum îl cheamă.

— Mi-am notat numele lui pe aici pe undeva. Acum câțiva ani, Lana mi-a dat certificatul de naștere al lui Jane pentru că trebuia să-i facem pașaport.

Jameson o privi întrebător.

— Urma să stea cu noi peste vară și plănuisem o vacanță. Mă întorc imediat, cred îl am pe undeva pe sus.

Claire se ridică de pe scaun și ieși din cameră. Jameson rămase să o aștepte sperând să nu fi dezvăluit prea multe. Încă exista posibilitatea ca Bloom să se fi înșelat. Poate că până la urmă nu era nevoie să-i spună lui Jane că mama ei era o psihopată. Claire se întoarse în cameră cu o bucată de hârtie roz.

— Poftim. Știam eu că-l am pe undeva.

Jameson luă certificatul de naștere dorindu-și să fi fost la fel de ordonat ca sora lui. Tot așa fusese și mama lor. Cercetă cu atenție hârtia și în dreptul

cuvântului „tatăl” scria Thomas Lake.

Când Jameson deschise portiera, văzu o figură familiară sprijinită de zidul casei de vizavi.

— Claire mi-a spus că ești în oraș cu prietenii tăi.

Jane îl privi cu ochii roșii. Se așeză lângă ea și o luă pe după umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit-o pe Claire vorbind cu tine la telefon mai devreme. Voi ai să stai de vorbă cu ea fără să fii și eu de față. Mama e moartă, nu e așa?

— O, Jane.

O strânse și mai tare în brațe.

— Mă tem că încă nu avem vești despre mama ta. Nici bune, nici rele.

— Atunci de ce ai vrut să vorbești între patru ochi cu Claire?

— Iubito, știi că Dan și Claire te consideră parte din familie, și la fel și eu, așa că orice s-ar întâmpla, tu ai deja o familie.

— Răspunde-mi la întrebare. Vreau să știu ce se întâmplă. E mama mea.

Jameson trase adânc aer în piept. Jane avea dreptul să știe ce aflaseră până în acel moment, dar avea de gând să se rezume la date concrete.

— Am descoperit că mama ta nu făcea parte din armată și nu a făcut niciodată, spuse el, apoi făcu o pauză pentru a-i da timp să rumege informația.

După câteva clipe, Jane spuse:

— Și atunci de unde avem bani?

Jane avea o gândire rațională. Se așteptase ca ea să refuze să creadă ce îi spusese.

— Nu știm asta, îi răspunse el.

— De ce ne-ar minți?

„Întrebarea de un milion de dolari.”

— Nu știm.

— Dar ce știți?

— Știm că...

Jameson ezita. Își alese cu grijă cuvintele.

— Știm că Faye Graham este în viață la trei luni de la dispariție. Deci este foarte probabil ca și mama ta și ceilalți să fie în viață.

— Dar cineva i-a ucis soțul. Am auzit la știri. De unde știți că nu au omorât-o și pe Faye?

— Suntem aproape siguri că Faye trăiește.

— Cum așa? S-a întors acasă?

— Îmi pare rău, Jane. Lucrăm din greu la caz și avem o echipă de agenți care ne ajută. Facem tot ce ne stă în puteri să o găsim pe mama ta. Între timp încerc să dau de tatăl tău.

Jane sări ca arsă.

— Nu! Nu vreau să faci asta! Nu vreau să se apropie de mine. Ai spus că voi avea mereu o familie aici. Nu-l vreau în viața mea. O vreau pe mama.

— Bine, bine, o liniști Jameson. Nu-ți face griji. Trebuie să dau de el și să-i pun câteva întrebări despre trecutul mamei tale.

Jane își duse mâinile la gură și cu ochi măriți spuse:

— Crezi că el e de vină, nu? Crezi că el a răpit-o!

— Nu, Jane, nu credem asta. Chiar nu e cazul.

Jane îl privi atentă.

— Nu te cred! Mă minți.

Jameson păstra multe detalii pentru el. O apucă pe Jane de umeri.

— Jane, mi-ai cerut ajutorul și facem tot ce ne stă în putință. Dar trebuie să ai încredere în mine. Poți face asta?

27 martie

Dragă jurnalule,

Acritura de Claudia va regreta că s-a pus cu mine. Nu va ști ce a lovit-o, sunt prea deșteaptă să-și dea seama. Dar își va dori să fi stat în banca ei.

A crezut că poate întoarce asta în favoarea ei. A crezut că poate să-i întoarcă împotriva mea. A spus tuturor că sunt o ciudată, un monstru, chiar dacă eu am salvat-o din ghearele celui care ar fi violat-o din nou. Nu m-aș fi așteptat la așa o mulțumire.

Dar asta e chestia. Trebuie să învețe să fie mai atentă. Dreary Darren Shaw a simțit asta pe pielea lui. Creionul înfipt în gât i-a provocat un atac cerebral și acum e o legumă. E rândul Claudiei să-și primească lecția.

Nu a fost nevoie de prea mult efort. Doar de câteva telefoane către fete. Le-am spus cât de mult m-au rănit minciunile Claudiei. Fiecăreia i-am spus că doar pe ea am sunat-o, că ea e prietena mea cea mai bună și toate au mușcat momeala pentru că mă iubesc. Apoi le-am povestit câteva dintre lucrurile pe care mi le spusese Claudia despre Dreary Darren: cât de mult îl iubește și cât de mult îl dorește. Minciuni, evident, dar o scânteie a fost de ajuns... și biata Claudia s-a transformat într-o ciudată.

Și crede-mă pe cuvânt, mai am multe surprize pentru trădătoarea asta mică.

Seraphine reciti pagina din jurnal. Doamna Bloom avea dreptate. Se simțea eliberată atunci când scria doar pentru ea. Putea să-și adune toate victoriile într-o mică agendă și astfel putea să le retrăiască și să se bucure de ele de câte ori simțea nevoia.

Bloom stătea cu picioarele sub ea pe fotoliul mare din dormitor citind *Du-te și pune un străjer* când îi sună telefonul. N-o deranja să fie întreruptă din citit. Nici măcar nu-și dădea seama dacă îi plăcea cartea. Nu se compara cu *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

— Bloom, răspunse ea pe post de salut.

— Augusta, Steve Barker la telefon. Iartă-mă că te sun atât de târziu, dar

am primit un telefon de la șeful poliției, care mă întreba de ce investigăm aceste dispariții legate de felicitări.

— Cum au aflat despre asta?

— Când inspector Logan a început să caute pe internet indicii care să aibă legătură cu cazul, și-au pus ceva semne de întrebare.

— Deci sunt la curent cu cazul deja?

— Da și nu. Se pare că și unul de-al nostru e dat dispărut. E vorba de un inspector-șef de la secția din Merseyside. Nu a venit la lucru în trei zile în care era așteptat, așa că șeful lui a trimis doi agenți la el acasă. Acolo au găsit felicitarea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Miercurea trecută. Se pare ca inspectorul-șef nu avea un cazier prea strălucit. A fost cercetat de trei ori. La începutul carierei a fost implicat în mușamalizarea cazului Hillsborough, iar acum zece ani a existat suspiciunea de tentativă de viol. Atunci a fost vorba de un martor dintr-un caz de-al lui, dar și-a retras plângerea. Acum era pus sub acuzare din nou. A existat suspiciunea că ar fi luat mită de la o grupare mafiotă din zonă pentru a închide un ochi.

— Înțeleg, spuse Bloom. Poți să-mi spui cum îl cheamă?

— Inspector-șef Warren Beardsley.

— Șeful poliției ți-a mai spus ceva?

— Că trebuie să avem grijă ce vorbim și cu cine. Prioritatea lui este imaginea pe care o are poliția.

Pentru câteva secunde nu se mai auzi nimic de la capătul firului, apoi Barker spuse:

— Am o presimțire urâtă că s-ar putea să ai dreptate, Augusta.

În timp ce Bloom vorbea la telefon cu comisarul-șef Barker, Lana încerca să se așeze comod lângă ușa unui supermarket pe o pătură pe care o furase și care mirosea a bere rancedă și a urină. Dăduse greș. Un bancher și un avocat. Țintise prea sus. Aveau ceva împotriva obiceiului ei de a bea – mergeau la culcare devreme pentru că se trezeau dimineața să meargă la lucru. Fuseseră nemiloși cu ea. Avocatul o dăduse afară cu două ore în urmă și refuzase să-i dea înapoi lucrurile pe care le acumulase în ultimele două săptămâni. Îi spusese să le considere despăgubire pentru neplăcerile prin care fusese nevoit să treacă în ultimele săptămâni. Ar fi trebuit să-l jefuiască. Să-i fure banii, să-l manipuleze.

Băutura era de vină. Trebuia să înceteze. Putea mai mult de atât. Ar fi trebuit să zbârnâie la jocul ăsta.

Se plictisise de moarte să fie mamă singură într-un oraș de provincie. Așa că plecase, doar pentru câteva luni, și-și crease o viață paralelă. Găsise un bărbat pe lângă care se dăduse bine, îl manipulasă, îl făcuse să o întrețină. Se pricepea să găsească bărbați cu bani care aveau nevoie de atenție și care se dădeau în vânt după un anume gen de femeie, atrăgătoare și vulnerabilă. Îi plăcea acest rol. Dar nu putea să o părăsească de tot pe Jane. Jane era copilul ei, responsabilitatea ei. Așa că în cele din urmă se întorcea mereu acasă.

Jameson se gândi să o ia pe drumul principal spre birou, drum care trecea pe lângă clădirea unde funcționa British Medical Association. Dar până la urmă alese ruta pe care venea Bloom de obicei: la stânga pe Euston Road și apoi pe străduțele liniștite din spate. Luase decizia corectă. La câteva minute de birou dădu peste o cafenea mică numită Fork. Înghesuită între pereți despărțitori, cu lambriurile ei de lemn deschis la culoare și ferestrele arcuite, îi aducea aminte de cafenelele din Europa continentală. Și acolo, la coadă, o zări: doctor Sarah nu știu cum. Purta o rochie neagră, simplă și pantofi negri cu toc ce îi puneau în evidență gambele tonifiate. Avea părul strâns într-un coc îngrijit.

— Bună din nou, spuse Jameson așezându-se la rând.

— Oh, spuse ea uimită întorcându-se spre el. Bună.

— Marcus Jameson. Ne-am cunoscut ieri-seară la Marquis. Erai cu Steph Chambers, spuse el puțin dezamăgit că nu-și aducea aminte de el.

— Îmi pare rău, spuse ea zâmbind. În ultimul timp am cunoscut atât de mulți oameni noi încât toate figurile mi se amestecă în minte.

Se întoarse și comandă un *flat white*.

„Auci”, își spuse el în gând.

— Cu ce vă pot servi? întrebă fata de la teighea.

— Un *latte* mare la pachet, te rog, ceru el.

— Avem o singură mărime, spuse ea arătând spre panoul din spatele ei.

Fata avea un puternic accent din estul Europei. Sarah își luase cafeaua și era pe picior de plecare. Jameson îi dădu fetei o hârtie de cinci lire și strigă spre Sarah:

— E bună?

— Scuză-mă? spuse ea întorcându-se spre el.

— E bună? Cafeaua. E prima dată când vin aici.

— Da, răspunse ea deschizând ușa.

— Poate o să ne mai vedem pe aici, spuse.

Plecă încuviințând ușor. Jameson luă o gură de cafea. Avusese dreptate. Un alt motiv să devină de-al casei.

— 'Neața, Sheila, salută Jameson intrând în biroul micuț.

— 'Neața, Bruce, răspunse Bloom. Ia loc. Trebuie să auzi asta.

Jameson se cocoță pe marginea biroului.

— Se pare că mai există un jucător. Un inspector-șef de la secția din Merseyside. A dispărut săptămâna trecută și colegii au găsit felicitarea în apartamentul lui.

— Un copoi?

— Și încă unul dubios. A fost anchetat pentru diverse lucruri, de la corupție la tentativă de viol.

Jameson fluieră.

— Cu cât urci în grad, cu atât vei găsi mai multe trăsături specifice psihopaților. Așa că mă aștept ca el să nu fie singurul jucător care să dețină o funcție importantă.

— Cred că am lucrat pentru câțiva de-a lungul carierei, spuse Jameson deschizându-și laptopul. Am descoperit cum îl cheamă pe tatăl lui Jane. Thomas Lake. Se pare că sora mea a știut în tot acest timp.

— Cum a primit vestea?

— Despre Lana? Nu i-a venit să creadă. Mi-a arătat o fotografie pe care Lana i-o trimisese din Afganistan. Ar fi trebuit să primesc un e-mail de la... Da. Potrivit omului meu, poza e făcută în Photoshop. A găsit și originalul.

Jameson se apropie de ecranul laptopului.

— A trucat poza să pară că este fața ei și a făcut o treabă destul de bună.

— E inventivă, nu pot contesta asta.

— Deci unde naiba pleca în tot acest timp?

— Nu e ceva ieșit din comun ca psihopații să ducă o viață dublă. Sau chiar triplă. Poate chiar să mai aibă o familie. Unii bărbați au duzine de copii rezultați din mai multe mariaje, uneori împânziți pe tot globul. Sunt o speță aparte. Își acoperă urmele.

— Chiar îți plac psihopații, nu-i așa?

Bloom plescăi din buze.

— E un interes sănătos și până la urmă asta e munca mea. Și, adăugă ea, are logică să-i înțelegem pe cei care poate au probleme în a gândi și a raționa ca noi.

Jameson își concentrează atenția din nou pe ecranul laptopului.

— Așa cum spuneam, îți place de ei. În timp ce eu o iau razna gândindu-mă că oameniiăștia lipsiți de conștiință sunt undeva în libertate omorându-i pe cei apropiați.

— Nu știm asta. Mi-e greu să cred că Faye a fost prima care să fi intrat în joc și prima care să fi ieșit. Trebuie să mai fie și alții.

— Poate. Dar crime se întâmplă tot timpul. Se poate ca poliția să nu fi observat vreo legătură. Ar trebui să aranjăm ca Jane și celelalte familii să beneficieze de protecție. Dacă nu reușim să-i convingem pe cei din poliție să facă asta, am câțiva prieteni vechi care lucrează pe cont propriu.

— Cred că le faci un deserviciu justițiarilor noștri. Sunt sigură că și-ar fi dat seama dacă ar mai fi existat crime asemănătoare.

— Să-i dăm o șansă și pistei ăsteia. Să mergem pe premisa că și ceilalți jucători vor face ca Faye.

— Bine atunci. Vorbește cu poliția.

— Și ce te-a făcut să crezi că Faye e psihopată? Doar nu a fost vorba de povestea cu copilul care a fluturat tigrul?

— Ba chiar da. Am observat câteva trăsături comune în timpul discuțiilor, dar nimic alarmant. Dar când Fred a spus că sora lui nu era speriată, am pus bucățile cap la cap. M-am întrebat de ce faptul că Julia nu era speriată a oprit-o pe Faye. Faye probabil că a văzut că Freddie era speriat. Poate că a recunoscut frica, dar nu a fost capabilă să empatizeze cu acest sentiment. Dar atunci când Julia a înaintat spre ea și a mârâit, ei bine, cu asta putea să empatizeze.

— S-a văzut pe sine în Julia.

— Cred că majoritatea copiilor de șase ani știu instinctiv când ceva e în neregulă. Poate că Julia nu a asistat la moartea tatălui ei, dar mama ei trebuie să fi fost acoperită cu sânge și avea un cuțit.

— Dar nu îi era frică.

— Exact.

Jameson era îngrozit.

— E posibil ca un copil să fie psihopat?

Bloom expiră zgomotos.

— Unii așa ar spune. Eu personal cred că ne naștem cu anumite tendințe care sunt fie exagerate, fie negate de experiențele pe care le trăim. Dar câteva trăsături sunt înnăscute.

Se gândea la Seraphine. Fata își descrisese în repetate rânduri părinții ca fabuloși. Dar mereu descrierea părea prea exagerată pentru a fi adevărată și niciodată nu venea cu exemple concrete prin care să arate ce-i făcea să fie fabuloși. Adevărata față a familiei lui Seraphine rămânea un mister.

— Așadar, anumite tendințe psihopate ar putea, în circumstanțele potrivite, să fie inhibitate?

— Nu am spus asta. Există studii care arată că mintea unui psihopat

funcționează foarte diferit față de creierul altor adulți, dar este imposibil de spus dacă acele diferențe sunt sau nu înnăscute. Unii îți împărtășesc teama și spun că psihopații sunt adevărații prădători ai speciei noastre. Dar ei sunt de asemenea și oamenii cei mai aventuroși, cei care-și asumă riscuri, cei care sunt dispuși să traverseze oceanul fără să știe ce-i așteaptă pe celălalt mal.

— Vrei să spui că au un impact benefic asupra societății? Că sunt o parte esențială?

— Devin chirurghi, soldați, pompieri, oameni de afaceri. Unii aduc o contribuție benefică societății. Este adevărat însă că unii fură, omoară, dar majoritatea nu fac asta. Cred că problema cu acest joc e că încurajează alegerile asociale.

— Trebuie să încetăm să ne mai gândim la joc.

— Scuză-mă?

— Ai spus că jocul încurajează alegerile asociale. Dar nu e vorba de joc, nu e așa? Este vorba de persoana din spatele jocului.

— Corect.

— Pentru că și cei care dirijează acest joc tot psihopați sunt. Nu la asta te-ai gândit și tu?

Bloom îl privi pe Jameson. Îi plăcea că se prindea repede; asta era una dintre cele mai atractive calități ale lui.

— Mă aștept să fie așa. Ca să recrutezi psihopați în stare latentă...

— Și să-i corupi?

Bloom încuviință.

— Trebuie să ai cunoștințe solide despre ce-i stimulează.

— Și care ar fi scopul jocului? Crezi că-i pregătește pentru ceva?

— De asta mă tem.

— Dumnezeuule, Bloom.

— Să-i trimită pe toți acasă să-și omoare soții și soțiile este prea... plictisitor. Ce are de câștigat păpușarul?

— Putere?

— Poate, spuse Bloom. Dar cred că este mai mult de atât. Jocul este ambițios, este bizar. Miza este mai mare de atât.

— Doamna Bloom are dreptate, spuse inspector Craig Logan.

Jameson își dădu ochii peste cap. Bloom ridică din umeri. Nu se putea abține. Erau în mijlocul unei conferințe video cu comisarul-șef Barker, agent Logan, inspector Carly Mathers și agent Kaye Willis. Logan săpase peste tot după chestionare prin care s-ar fi putut face profilul unui psihopat și găsise câteva relevante: unul pe pagina Psych Central, „Testul Psihopatului”, și alte câteva pe diferite rețele de socializare: „Ce film din anii '80 te reprezintă” sau „Ești un geniu?”

— Mă tem că am mai dat de urma altor 40 de persoane care au dispărut după ce au primit o felicitare, adăugă Logan. Și numărul este în creștere.

— 40? exclamă Barker cu voce scăzută. Adică 4 și 0?

— Da, domnule. 4 și 0. Am urmat abordarea lui Jane Reid și am început să pun întrebări. Voiam să aflu dacă unul dintre apropiații cuiva fusese dat dispărut după ce primise o felicitare ciudată de „la mulți ani”. Am postat aceeași întrebare de pe mai multe conturi, pe mai multe platforme. Și am primit confirmarea de la cel puțin 40 de persoane.

— Sper că nu ai făcut acest lucru în calitate de ofițer de poliție, întrebă Barker.

— Nu. De pe un cont fals. Un tânăr care își caută sora. Nu am dat prea multe detalii legate de cum arată felicitarea, cuvintele exacte sau faptul că are o zonă adezivă. Am încercat astfel să exclud impostorii.

— Când a fost primită prima felicitare? întrebă Jameson.

— Asta e ciudat. Prima felicitare a fost trimisă acum mai bine de un an.

— Deci care va fi următorul pas? se grăbi Barker.

— Craig și cu mine vom continua să monitorizăm răspunsurile, spuse inspector Mathers. Și oare doamna Bloom și domnul Jameson ar putea să arunce o privire pe chestionar?

— Vom face asta cât de curând, o asigură Bloom. Chestionarele au fost completate și de cei patru dispăruți?

— Da, răspuse Logan. Vă voi trimite o listă cu cine a completat ce, dar toți au completat cel puțin unul.

— Craig, ai încercat și pe Dark Web? întrebă Jameson.

— Da. Până acum nu am găsit nicio referire la felicitările de „la mulți ani”. Și dacă ar fi fost vorba de o pagină de internet sau de un forum, l-aș fi

găsit până acum.

— Ca să rămânem în aceeași notă, interveni inspector Kaye Willis, am primit un raport cu privire la telefonul lui Faye Graham. Nici aici nu ar fi prea multe de spus. Se pare că imediat după ce a dispărut ar fi folosit 315 *megabytes* de date mobile, dar de atunci nu s-a mai înregistrat nicio activitate.

— Probabil că se descotorosesc de propriul telefon și primesc unul care nu este înregistrat, spuse agent Logan. Astfel pot să acceseze sistemul sau ce-o fi ăla de care au nevoie pentru a continua jocul.

— Putem afla ce a făcut cu cei 315 *megabytes*! se interesă Jameson.

— Am cerut mai multe detalii de la compania de telefonie. Mâine sau poimâine ar trebui să le primesc, spuse Willis.

— Foarte bine, îl laudă Barker. Haideți să ne auzim iar mâine.

— Se pare că i-au dat un nume: jocul cu aniversarea. Ți rămâne în minte, spuse Jameson după ce terminară convorbirea.

— Sau nu.

— 40 de jucători.

— Și numărul e în creștere, spuse Bloom.

Își petrecură următoarele ore analizând chestionarele trimise de agent Logan. Cele menite să identifice trăsăturile specifice erau prea evidente și deci ușor de manipulat. Cel care se afla în spatele jocului ar fi trebuit să se bazeze pe răspunsuri sincere, astfel încât scopul chestionarului să nu fie prea evident. Dar cele de pe rețelele de socializare erau mai promițătoare. Chestionare precum: „Cât de persuasiv ești?”, „Testul de personalitate de cinci minute” și preferatul lui Bloom, „Ce zeu din Grecia antică ai fi fost?” În ultimul descoperiră întrebări ingenioase, menite să detecteze înclinația spre răzbunare sau cruzime. Cei patru jucători pe care Bloom și Jameson îi investigaseră completaseră cu toții mai multe chestionare asemănătoare și postaseră rezultatele online. Bloom marcă acele chestionare și i le trimise înapoi lui Logan, cu mesajul să caute mai multe de acel gen. Pentru a putea face un profil precis, ar fi fost nevoie de mai multă informație.

În cursul următoarelor zile Jameson se împrietenise cu Alina, fata din Letonia de la cafenea. Dar nici urmă de doctorița Sarah nu știu cum. Stătea răsfoind ziarul *Metro*, în speranța că ea își va face apariția, dar trebuia să ajungă la birou pentru o discuție cu martorii accidentului în care fusese implicat Stuart. La discuție urma să participe și inspector Akhtar. Cu puțin noroc, până la sfârșitul zilei puteau avea o descriere completă a celui care se afla în spatele jocului.

— Mulțumesc, Alina, o salută el îndreptându-se spre ieșire.

În capătul străzii, mergând spre el, o văzu pe doctorița Sarah nu știu cum.

— Bună, spuse ea.

Vocea îi era politicoasă, dar în ochi i se citea cuvântul „obsedat”.

— Ai avut dreptate când ai spus că este bună cafeaua, spuse Jameson. Păcat de nume, adăugă el zâmbind, ridicându-și privirea spre plăcuța pe care era scris numele cafenelei.

Sarah îi urmări privirea și se încruntă.

— Proprietarii nu sunt englezi, completă. Nu-și dau seama cât de ușor poate Fork să sune ca... știi la ce mă refer.

— Înțeleg, spuse Sarah privind din nou la plăcuță.

— În fine. Să ai o zi frumoasă!

Jameson se întoarse pe călcâie și plecă repede.

Discuțiile telefonice nu avură rezultatul așteptat. Primul martor era convins că un bărbat înalt, slab, cu tenul măsliniu și îmbrăcat într-un costum scump se dăduse jos din cealaltă mașină și îi înmânase lui Stuart un plic alb în timp ce acesta se afla încă în mașina avariată. El mai spuse că ei doi nu schimbaseră niciun cuvânt și că apoi bărbatul înalt se întorsese în mașina Land Rover Discovery pe care o conducea și apoi plecase la treburile lui. Se gândise că totul avea de a face cu drogurile. Declarația celui de-al doilea martor contrazicea multe dintre detaliile date de primul martor. El se afla la volanul dubitei de serviciu și fusese nevoit să frâneze pentru a evita impactul cu mașina lui Stuart, care era oprită în drum. Își amintea că văzuse cum un om cu tenul deschis la culoare, de înălțime medie, iese dintr-un Land Rover Discovery și schimbă câteva cuvinte cu Stuart. Își aducea aminte de o bucată de hârtie care trecea de la unul la altul. Crezuse că era

vorba de o carte de vizită. Al treilea martor spusese că a văzut accidentul, apoi s-a oprit să sune la poliție. Până să se dea el jos din mașină, Land Rover-ul dispăruse deja. Se apropiase de Stuart să-i spună că poliția era pe drum. Nu văzuse când plecase Stuart.

— Toți spun că au văzut altceva. E bine totuși că nu se contrazic direct, spuse inspector Akhtar.

— Ba chiar asta au făcut, spuse Jameson frustrat. Singurul lucru cu care toți sunt de acord este că au văzut cum un Land Rover a lovit mașina condusă de Stuart și că amândoi șoferii au plecat de la locul accidentului până la sosirea poliției. Cum dăm de tipul ăsta?

— Nimeni nu și-a notat numărul de înmatriculare al mașinii. Poliția din West Yorkshire cercetează camerele de supraveghere, dar nu mi-aș face prea multe speranțe.

— Înainte să pleci, spuse Jameson, poți să cauți pe cineva în baza voastră de date? Numele lui e Thomas Lake. Probabil are în jur de 35–45 de ani. Este posibil ca acum aproximativ 15 ani să fi fost arestat în Londra pentru consum de alcool sau infracțiuni legate de consumul de droguri.

— Thomas Lake. Notat.

— Poți să te uiți și după abuz în familie sau alte infracțiuni de violență. Se pare că era o persoană temperamentală.

— Cine e? Un alt jucător?

— Sper să nu fie vorba de așa ceva. E tatăl lui Jane Reid. Am căutat în registrul electoral al regiunii Londra și nu mai figurează acolo, așa că probabil s-a mutat.

— O să văd ce pot face.

În timp ce Jameson și inspector Akhtar stăteau de vorbă cu martorii accidentului, la volanul unui BMW, Stuart Rose-Butler stătea în parcare maternității spitalului Airedale din Yorkshire. Era la curent cu ce făcea Libby pentru că îi verifica pagina de Facebook, și în după-amiaza zilei anterioare începuseră să apară mesaje de felicitare. Se pare că avea un băiețel.

Plănuise să intre, dar pe drum se răzgândise. Făcea progrese frumoase în clasament și totul era roz pentru el. Locuia în apartamentul elegant deținut de Harriet Goodway, femeie pe care o alesese din holul hotelului The Principal și treptat începuse să-i sustragă bani din cont. Se infiltrasese în micul ei grup de prieteni și presăra cât mai multe conflicte și haos. Era

aproape convins că putea să o bage în pat pe prietena ei cea mai bună.

Era o senzație eliberatoare să poată să trăiască așa cum voia și să-și folosească în sfârșit talentele. Ar fi fost o prostie să se întoarcă la fosta lui viață alături de Libby. Ar fi însemnat să renunțe la libere, ar fi pierdut toată adrenalina pe care i-o aducea viața lui actuală. Iar ceilalți jucători ar fi crezut că se dă bătut. Și nu voia să se mai dea bătut vreodată.

Așa că stătea în mașină cu șapca trasă pe ochi și aștepta. Voia doar să-și vadă băiatul o dată și apoi putea pleca.

„Și l-am prins cu rața în gură”, spunea mereu bunica ei, dar până atunci nu înțelesese la ce se referea.

— Acum știu la ce vă refereați prin „extraordinară”, spuse Seraphine. V-am găsit teza de doctorat.

Se așteptase să audă scuze. Asta se întâmpla de obicei când prindea pe cineva pe picior greșit. Dar Bloom zâmbi și atât.

— Am spus că știu la ce v-ați referit. Mi-am dat seama ce ați încercat să faceți.

— Și ce am încercat să fac, Seraphine? întrebă doamna Bloom cu zâmbetul pe buze.

— Ați încercat să mă prindeți. Ați încercat să mă păcăliți.

— Și de ce aș face așa ceva? întrebă Bloom înclinându-și capul ușor spre stânga.

Era atât de calmă! De ce era atât de calmă? Seraphine simțea cum furia îi clocotea din ce în ce mai tare în vene.

— Ca să puteți să mă pârați părinților, profesorilor și probabil și poliției.

— Înțeleg, răspunse Bloom. Dă-mi voie să te asigur că nu aș face așa ceva.

Seraphine se holba la ea, dar doamna Bloom nu avu nicio reacție. Din nou, acest lucru era neobișnuit. De obicei, când Seraphine se holba la cineva, acel cineva își întorcea privirea.

Bloom se îndreptă în scaun.

— La ce crezi că m-am referit când am spus „extraordinară”?

— La faptul că sunt un soi de monstru.

— Și de ce ai crede așa ceva?

— Pentru că teza dumneavoastră despre asta este... despre psihopați criminali în serie.

Bloom se rezemă de spătarul scaunului și apoi se încruntă.

— Nu, nu e adevărat. Am analizat adolescenți și tineri care au anumite trăsături specifice. Nu erau criminali în serie; niciunul dintre ei nu a comis vreo crimă.

— De ce?

— Mă interesează să văd ce ne face să fim oameni. Și am vrut să studiez o latură extremă a comportamentului uman, un aspect care mi se pare

extrem de revelator.

— Nu, nu la asta mă refeream. De ce nu au omorât pe nimeni?

— Pentru că au ales să nu o facă.

— Sau poate pentru că nimeni nu i-a supărat suficient de tare.

— Sau așa, spuse Bloom cu un zâmbet abia văzut.

— Și dumneavoastră credeți că și eu sunt psihopată, doar pentru că mă apăr?

— Ce cred eu e total lipsit de relevanță. Ce contează e ce crezi tu, sau ce știi tu despre tine și despre cât de diferită ești față de ceilalți. Ai spus că te-am păcălit, dar nu ți-am spus nimic nou. Tu deja știai că ești diferită. Încerci din greu să ascunzi asta și, dă-mi voie să spun, o faci cu o stăpânire de sine impresionantă pentru vârsta ta.

— Și de ce mă aflu aici dacă îmi spuneți doar ceva ce știu deja?

— Ca să ai o persoană care e de partea ta și care vrea să te ajute.

— Să mă ajute cu ce?

— Să te ajute să alegi, Seraphine, spuse Bloom uitându-se la ea.

Comisarul-șef Steve Barker programase conferințe telefonice zilnice. Bloom formă numărul și ascultă muzica pe care o auzea de la celălalt capăt al firului. Plănuse să se întoarcă repede de la ședință și să participe la conferință împreună cu Jameson, dar nu se așteptase să dureze atât de mult. Își puse căștile în urechi, și cât aștepta, se apucă să-și citească e-mailurile. Deschise unul primit de la avocatul din partea CPS. O acuzau pe clienta ei de vătămare corporală gravă. Nu existau dovezi care să sugereze că ar fi fost vorba de intenție.

Îl auzi pe Barker prezentându-se și atunci închise fereastra de e-mail.

Cu un ton oficial, agent Logan dezvălui faptul că jocul cu „la mulți ani” număra cel puțin 109 jucători. Reușise în cele din urmă să descopere pagina de internet a jocului, ascunsă bine pe Dark Web, dar nu avea încă acces la ea. Agent Kaye Willis aștepta încă vești de la mai multe companii de telefonie în ceea ce privea folosirea datelor mobile, dar descoperise că atât Stuart, cât și Grayson și Lana descărcaseră toți ceva asemănător în primele câteva ore de la dispariție. În timp ce Barker stabilea care erau prioritățile lor în următoarele zile, Bloom văzu că avea trei apeluri nepreluate de la același număr cu prefix de Londra. Cineva voia neapărat să stea de vorbă cu ea. Ascultă mesajul vocal. Un anume doctor Claude Fallon de la Health and Care Professions Council^{10} o ruga să o sune înapoi cât de repede putea pentru că era o urgență. Organismul de reglementare sub tutela căruia se aflau psihologii profesioniști era un organism de reglementare pasiv. Bloom nu mai fusese niciodată contactată de ei de când preluaseră ștafeta de la Asociația Psihologilor din Marea Britanie.

— Doctor Claude Fallon la telefon.

Bărbatul de la capătul firului avea o voce groasă și fermă. Bloom intuia că avea undeva la 50 de ani sau poate mai mult.

— Bloom la telefon. Am văzut apelurile dumneavoastră.

— Ah, doamna Bloom. Mă tem că avem o problemă. Am primit o sesizare destul de gravă cu privire la practicile dumneavoastră ca psiholog.

— Pardon?

— Da. Am înaintat reclamația la HCPTS^{11}.

— Ați făcut asta fără să vorbiți întâi cu mine?

— Este o chestiune delicată, și am considerat că este mai bine să lăsăm

profesioniștii să se ocupe de asta. Sfatul meu este să vorbiți cu un specialist. Un specialist pe probleme legale, vreau să spun.

Șocul inițial lăsa loc furiei.

— Cine a depus această plângere? Și, mai precis, despre ce e vorba?

— Mă tem că nu pot spune mai mult la telefon.

— Puteți să mă chemați în instanță, dar nu puteți să-mi spuneți de ce? Este ridicol. Cer să fiu informată.

— HCPTS vă va contacta pe durata procesului și vă va da detaliile necesare. Acest apel este doar unul de formă.

— Un apel de formă?

— Așa cum v-am spus, HCPTS va lua legătura cu dumneavoastră, încheie doctor Claude Fallon.

Nu avea nicio logică. Cu cine lucrase în ultimul timp? Cine ar fi putut să aibă o problemă cu sfaturile pe care le dădea? Cine i-ar fi purtat pică?

Toate pistezele duceau spre Dave Jones, individul care îl acuzase pe Jamie Bolton, bărbatul asexuat, că ar fi agresat-o pe fiica lui de 12 ani, Amy. Asta îi mai lipsea.

Chiar dacă Lanei nu-i plăcea să recunoască, oponentul era mult mai bun decât ea. PV postase deja dovada ultimului triumf, o fotografie în care apărea o bătrână care dormea și care avea ochiul vânăt. O jefuise, apoi postase de asemenea și dovada plății pentru vreo treabă pe care îi promisese că o va face, dar și un extras de cont cu un transfer de 42.300 de lire din contul ei către un cont-fantomă. Lana nici măcar nu avea o țintă. Avea să cadă în clasament și să primească un oponent mai slab cotate, cineva care, la fel ca PV, urma să o calce în picioare. De ce nu putea să lase băutura? Din ultimele 24 de ore, 13 și le petrecuse în compania unei sticle.

Răspunsul îi apărură tare și răspicat în minte. Nu putea face asta singură. Nu putea să rămână trează singură. Avea nevoie de ajutor.

Jameson stătea în fața cafenelei Fork încercând să intre pe pagina jocului.

„109 jucători până acum”, își spuse în gând în timp ce urmărea instrucțiunile trimise de agentul Logan.

Descărcase sistemul de căutare Tor de care avea nevoie pentru a intra de pe telefon pe pagini de internet criptate. Ecranul se făcu alb și apărură trei căsuțe în care trebuia să-și scrie numele complet, data nașterii și numele de utilizator. În afară de aceste trei căsuțe, în josul paginii mai erau doar trei rânduri scrise cu un font argintiu.

**LA MULȚI ANI CU OCAZIA PRIMEI ANIVERSĂRI
JOCUL ACESTA E CADOUL TĂU.
AI CURAJ SĂ-L JOCI?
AI O SINGURĂ ȘANSĂ.
JOCUL TREBUIE SĂ ÎNCEAPĂ ASTĂZI.**

— Bună dimineața.

Jameson își ridică privirea din telefon și o văzu pe doctorița Sarah nu știu cum stând în fața lui.

— Doctorița Sarah nu știu cum.

Râsul ei era gros și răgușit. Lui Jameson îi plăcea. Îi plăcea mult.

— Așa mi te-a prezentat Steph, spuse el ridicând din umeri.

— Înțeleg.

— Te face să pari tovarășul unui erou din benzile desenate.

Se întrebă de ce debita numai tâmpenii.

— Păraai complet absorbit, spuse ea arătând spre telefonul lui.

— Da. Muncă. E o nebunie totală în perioada asta.

Era eufemismul secolului.

— Ce lucrezi?

Trecuseră secunde de când aveau prima lor conversație reală, și el deja spunea prima minciună:

— Fac cercetare.

— Pentru universitate?

— Sunt liber profesionist.

Ea se uită la el. Ochii ei albaștri erau fascinanți.

— Te invit la o cafea? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, veni răspunsul lui. Trebuie să... trebuie să termin asta, adăugă ținându-și telefonul în mână.

— Nicio problemă. O să-ți comand la pachet. Ce vrei?

— Doar un *latte*.

— Doar un *latte* să fie, James.

— Jameson. Marcus Jameson.

Întinzând o mână spuse:

— Nu știu cum. Sarah nu știu cum.

Jameson izbucni în râs și dădu mâna cu ea. Simți acest prim contact fizic dintre ei până în stomac. Se întreba dacă simțise și ea același lucru.

Deschise ușa cafenelei, iar el strigă după ea:

— În cazul în care te întrebai, nu, nu te urmăresc. Doar îmi place cafeaua de aici.

Înainte să închidă ușa în urma ei o auzi spunând:

— Ce dezamăgire.

— De ce zâmbești? întrebă Bloom când Jameson intră în birou cu o cană de cafea și cu o pungă maro.

— Pentru că e o zi bună, Sheila, spuse el. Am adus croasante.

— Ai citit e-mailul de la Logan?

— Da.

Jameson se așează la birou și-i întinse o *pain au chocolat*.

— Nu putem avansa fără un cod de acces. Site-ul e foarte bine securizat.

— Nu-mi place numele, spuse Jameson cu gura plină după ce luase o mușcătură din croasant. Jocul cu „la mulți ani” sună a ceva pentru copii

mici. Votiez pentru redenumirea jocului. „Colecționarul de psihopați”? Poate numele ăsta va atrage mai multă atenție.

— De ce am vrea să atragem mai multă atenție?

— Nu vorbesc de atenție din partea publicului, ci din partea poliției.

Jameson își șterse firimiturile de la gură cu un șervețel, apoi continuă:

— Inspector Akhtar nu a putut obține nicio înregistrare de la camerele de supraveghere de la locul accidentului lui Stuart. Poliția din West Yorkshire a spus că ele nu reprezintă o prioritate. Poate că ne-ar băga mai mult în seamă dacă ar ști că avem de-a face cu sute de psihopați.

Bloom încuviință luând o mușcătură din croasant.

— Mulțumesc pentru asta.

Jameson îi făcu cu ochiul.

— Ce se întâmplă cu tine astăzi? Te porți... ciudat.

— Am o întâlnire.

— Oh, înțeleg. Ei bine, atâta timp cât viața ta socială e splendidă...

Nu avea de ce să se simtă atât de iritată. Până la urmă avea voie să aibă întâlniri. Dar prin prisma a ceea ce se întâmpla, romantismul era ceva destul de nesemnificativ.

— Hei, nu te rățoi la mine pentru că tu ești singură și nefericită. Bucură-te că eu am parte de lucruri bune care să încline balanța.

— Nu sunt singură și nefericită.

— Dar ești singură.

— Da și mă simt foarte bine așa, mulțumesc mult pentru grijă.

— Chiar ești sigură de asta? Întrebă Jameson după ce termină de mâncat croasantul și aruncă firimiturile la gunoi. Când ai avut ultima dată o relație?

Bloom se întoarse înapoi la ce avea de făcut. Nu voia să poarte această conversație.

— Trebuie să-ți spun ceva, schimbă ea subiectul. Ieri am primit un telefon de la Colegiul Medicilor. Au primit o plângere cu privire la modul meu de lucru și acum sunt sub investigație. Azi-dimineață am primit înștiințarea oficială.

— Măi să fie! Și eu care credeam că vrei să-mi spui că ești lesbiană.

Bloom se uită la el. De data asta chiar o scosese din sărite.

— Și care ar fi problema dacă așa fi?

Jameson își ridică mâinile într-un gest de apărare și-și arboră zâmbetul de nu-te-supăra-pe-mine.

— N-ar fi nicio problemă. Multe dintre femeile mele preferate sunt

lesbiene, se apără el.

— Marcus, poți mai mult decât atât.

— Scuze, mamă, spuse el zâmbind, apoi luă o gură de cafea. Îți faci griji din cauza asta? E ceva de capul reclamației ăsteia?

Bloom îi întinse scrisoarea.

— Dave Jones crede că am întreținut relații nepotrivite cu fiica lui. Susține că aș fi avut întâlniri informale cu ea în afara ședințelor de terapie și chiar că aș fi chemat-o la mine acasă.

— Uau.

— Nu am făcut asta.

— Ei bine, nu, evident că nu ai făcut asta. Tu ești... Bloom.

— Nu e nevoie să faci pe deșteptul.

— Nu fac pe deșteptul. Ce vreau să spun e că ești una dintre cele mai etice persoane pe care le cunosc. Nici vicarul din orașul meu nu cred să fie la fel de curat din punct de vedere moral.

Bloom ridică din sprâncene.

— Am cântat în corul bisericii când eram mic. Nu știai? Tata era foarte credincios.

Bloom nu-și putu stăpâni un zâmbet. El era cea mai bună terapie după o zi oribilă.

— Nu vor găsi nicio dovadă, pentru că nu există așa ceva, dar mă vor târî printr-o anchetă.

Jameson îi înapoie scrisoarea.

— O să o rezolvăm. Am o dilemă care mă sâcăie. Pagina de internet a jocului e o fortăreață, corect? Și în cele din urmă jucătorii noștri psihopați dispar. Așa că de ce și-au bătut capul cu acele felicitări? De ce nu au trimis e-mailuri? Sau mesaje text? Sau chiar mai bine, de ce nu au folosit WhatsApp? Chestia aia folosește criptare *end-to-end*, nu am fi reușit niciodată să aflăm ce se întâmplă.

— Și eu m-am gândit la asta. Probabil că au vrut ca noi să aflăm de ei. Fără felicitări nu am fi știut că disparițiile sunt legate între ele și nu am fi aflat de câți jucători este vorba. Celor care au primit scrisoarea li s-a spus să dezlipească acea bucată de hârtie lipită. Cred că pe hârtia aceea era scrisă adresa paginii de internet și numele de utilizator pe care trebuiau să-l folosească. Dar oare de ce nu le-au spus să distrugă felicitarea apoi? La ultima numărătoare erau 109 oameni care pur și simplu au lăsat felicitarea sub nasul nostru.

— Până la urmă e o carte de vizită.

— E un soi de „uită-te la mine cât sunt de deștept”. Asta e.

— Se dau mari. S-ar putea la un moment dat să o dea în bară.

— Avem de-a face cu psihopați funcționali, deci tind să cred că nu o vor da în bară. Majoritatea oamenilor fac greșeli atunci când se lasă acaparați de emoții și uită să-și urmeze propriile reguli...

— Dar psihopații nu se lasă acaparați de emoții.

— Nu, nu la fel de des. Pentru ei tot ce contează e orgoliul. S-ar putea ca, dacă sunt îmbătați de propriul succes, să se lase pe tânjală. Întrebarea este cum putem face ca asta să se întâmple?

Jameson se gândi pentru câteva momente, apoi spuse:

— Îi facem să creadă că ei câștigă. Trebuie să creadă că nu avem dovezi pentru că pur și simplu sunt mai deștepți decât noi. Operațiunea Romanova.

— Romanova?

— Așa am denumit o operațiune MI6 care presupunea manipulare psihologică. E din Văduva Neagră. Știi benzile desenate Marvel? Natasha Romanova? Ai văzut scena aia din *Răzbunătorii*⁽¹²⁾ în care este legată de un scaun în timpul unui interogatoriu, dar de fapt ea conduce interogatoriul? Văd pe fața ta că nu ai văzut scena, dar ai prins ideea.

Bloom prinsese ideea, dar deocamdată nu știau cine se afla în spatele jocului, și până nu aflau, toate tacticile erau inutile.

În Yorkshire, Stuart Rose-Butler, sau Stuart Lord, cum prefera să i se spună, ieșea din gara din Leeds și se îndrepta spre Park Square, aflat în districtul financiar.

Străzile din jurul parcului erau pustii. Doar câteva mașini treceau din când în când pe stradă. Când ajunse în parc, nu era nimeni prin jur. De o parte și de alta a parcului erau clădiri în stil georgian, cu ferestre mari și intrări grandioase. Multe dintre case erau ocupate de birouri de avocatură. Stuart verifică din nou mesajul:

**Suntem foarte impresionați. Vino mâine la ora 13.30
În Park Square, Leeds.**

Asta era tot. Fără vreun nume sau descriere. Stuart se uită la ceas: 13.28. Se așează pe o bancă și așteaptă. După exact două minute, un bărbat înalt, slab și cu tenul măsliniu intră în parc. Stuart îl recunoscuse imediat. Se ridică în picioare și se apropie de el.

— Bună ziua, domnule.

Bărbatul îi întinse mâna și strânsoarea lui era atât de puternică încât pe Stuart îl duru mâna:

— Sebastian Forbes.

Sebastian purta o jachetă din tuid și o cravată albastră decorată cu ceea ce părea a fi un ac de cravată încrustat cu un diamant. Stuart se felicita în gând că alesese să-și poarte costumul Armani.

— Bună ziua, răspunse Stuart, încercând să-și folosească accentul cel mai rafinat.

Fără doar și poate că Sebastian îi cunoștea povestea, dar lucrurile se schimbaseră și voia ca el să vadă acest lucru.

— Ce nume preferi să folosesc?

Cu câteva provocări în urmă Stuart fusese instruit să-și schimbe identitatea. Se gândise îndelung la noul său nume.

— Stuart Lord.

— Ca de la valet la lord. Foarte bine. Vă rog, domnule Lord, veniți cu mine. E cineva care abia așteaptă să vă cunoască.

Sebastian Forbes îl conduse pe Stuart la o clădire ce se afla la câteva străzi distanță. Nu exista nicio sonerie, doar o ușă de un negru strălucitor.

Forbes bătut o singură dată cu putere în ușa și apoi așteptă. O secundă sau două mai târziu ușa se deschise, acționată de un sistem automat. Cei doi intrară într-un hol alambicat. Dalele de gresie duceau la o scară lată și, pe măsură ce ușa se închidea, Stuart începea să distingă voci venind de la etaj.

— Ce e locul ăsta? întrebă Stuart în timp ce urcau scările.

— E un loc care nu există. E un loc unde nu ai mai fost niciodată și unde vei întâlni oameni pe care nu i-ai mai întâlnit.

Sebastian Forbes se opri la capătul scărilor și se întoarse către Stuart, care se afla cu două trepte mai jos.

— Înțelegi ce vreau să zic?

— Sigur. Nu am fost niciodată aici.

Stuart mai avusese tangențe cu lumea infractorilor. Uitase deja o grămadă de locuri ca acesta.

Camera luminoasă din față emana bogăție, în ciuda decorului subtil. Scaune din piele grupate două câte două sau în grupuri de câte trei erau așezate în fața unor mese de lemn, iar în capătul îndepărtat al camerei un bar ocupa tot peretele. Un bărbat cu cravată roșie și cu cămașă albă stătea în spatele barului pregătind o băutură într-un pahar de cristal. La bar erau așezați trei bărbați și două femei care atunci când îl văzură pe Stuart se opriră din discuție.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Stuart Lord, spuse Sebastian Forbes acceptând băutura de la barman.

Stuart dădu mâna cu ei. Fiecare în parte îi ură:

— Bine ai venit, bine ai venit.

Dar niciunul nu se prezintă. Cea mai tânără dintre femei îi dădu un pahar rece de bere.

— Genul tău de băutură, nu-i așa?

Stuart acceptă băutura, apoi ea spuse:

— Încă nu ești unul dintre noi, domnule Lord, dar ai dat dovadă de mult potențial și acționezi cu un soi de clasă.

Pentru o clipă Stuart se simți prost. Fusese atât de absorbit de noua lui viață și de plăcerea pură și nealterată pe care o simțea cu fiecare nouă provocare, că nu se gândise nicio secundă de ce fusese invitat să participe la joc. Își îndreptă postura, profitând de înălțimea de un metru optzeci. Totul făcea parte din procesul de recrutare. Evident. Acesta era ultimul interviu.

Era aproape miezul nopții când Bloom bătu la ușa.

— Jane a dispărut, spuse Jameson deschizând ușa.

— Știu, spuse Bloom pășind în holul lui Claire. De când?

— La prânz a plecat de la școală și s-a dus la magazin să-și ia un sandvici, dar nu s-a mai întors. Cei de la școală au crezut că a plecat acasă și cretinii de profesori nu au verificat, pentru că știau că trece printr-o perioadă dificilă.

— A plecat de la școală singură?

— Așa se pare. Dan și cu mine ne pregăteam să plecăm să o căutăm pe străzi. Claire a vorbit cu toți prietenii ei, dar vom bate la toate ușile oricum. Am sunat și la spitale.

— Ai vorbit cu poliția?

— Claire i-a sunat, dar au spus că au trecut doar câteva ore și că majoritatea adolescenților care pleacă de acasă se întorc.

— Le-a povestit de Lana?

— Da, dar Claire nu știe nimic, nu-i așa?

— Bine. Tu du-te. Îl voi suna pe Barker și apoi voi sta cu Claire.

— Mulțumesc.

Bloom își scoase telefonul și formă numărul lui Steve Barker. Știa că-l va trezi, dar era ceva urgent.

— Alo, răspunse el cu voce adormită.

— Steve, sunt eu, Augusta. Fiica Lanei Reid a dispărut de aproape 12 ore.

— Ce?

— Jane Reid a dispărut.

După o scurtă pauză, Barker spuse:

— Cu ce pot să te ajut?

— Poliția locală trebuie să ia cazul în serios. Trebuie să afle cine e Lana și de ce ar fi în stare să facă. Voi vorbi și cu comisarul Briggs de la Met, dar va trebui să-i spun tot ce știu.

Briggs era și ea unul dintre agenții de la cursul predat de Bloom și în același timp unul dintre cei mai competenți polițiști din câți cunoscuse ea.

— O cunosc pe Briggs. E o femeie cu capul pe umeri. Povestește-i tot ce e nevoie să știe și voi discuta și eu cu ea mâine să nu vorbească despre asta

în dreapta și-n stânga.

După ce-i mulțumi și închise, Bloom formă numărul lui Grace Briggs, și pentru că norocul era de partea ei, aceasta era trează și se ocupa de un incident cu arme de foc. Bloom îi povesti situația pe scurt: colecționarul de psihopați, familia Graham, dispariția lui Jane Reid. Briggs îi promise că va face un apel oficial către toți agenții să trateze cazul ca fiind unul prioritar.

Bloom se îndreptă spre bucătărie. Claire dădea ture în jurul hiatului de bucătărie.

— Claire, spuse Bloom încet ca să nu o sperie.

— Augusta, îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

— Nicio problemă. Cu ce pot să te ajut? Ai mâncat ceva? o întreabă Bloom pornind fierbătorul.

Claire clătină din cap.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur. Orice vrei tu.

— Când ai vorbit ultima dată cu Jane?

— Azi de dimineață la micul dejun. Mereu mă ajută cu fetele.

— Și cum ți s-a părut că era?

Bloom luă două pliculețe de ceai și le scufundă în căni.

— Era normală. M-am gândit de o mie de ori dacă nu cumva mi-a scăpat ceva. Știam că se simțise copleșită săptămâna trecută, dar e o fată puternică.

— Ar pleca undeva fără să-ți spună?

— Jane e una dintre cele mai mature adolescente din câte am cunoscut. Mereu îmi spune unde și cu cine se duce. Nu vine niciodată mai târziu de ora 8.30, și mai important decât atât, comunicăm. Mi-a spus când era supărată că tu și Marcus ați început să-l căutați pe tatăl ei.

— Ți-a spus de ce o deranja acest lucru? întreabă Bloom.

— E un ratat, nu-i așa? Nu vrea să aibă nimic de a face cu el, și presupun că se teme că dacă mama ei nu se va întoarce, el ar putea să ceară custodia ei.

— Ar putea fi acesta motivul pentru care a fugit de acasă?

Claire oftă:

— Am discutat despre asta și totul părea în regulă. I-am spus că nimeni nu o va putea forța să-l vadă și că eu și Dan ne vom asigura că va avea un cuvânt de spus dacă se va întâmpla ce e mai rău. Credeam că s-a liniștit.

Claire începu iar să se plimbe prin bucătărie.

— Știi, nu am nici cea mai vagă idee ce să fac. Ce să fac să o ajut? Dacă

am spus ceva greșit?

— O vom găsi, spuse Bloom. Te-ai gândit unde ar fi putut Lana să o ducă pe Jane, dacă asta e ce s-a întâmplat?

Claire se opri.

— Asta crezi că s-a întâmplat? Ieri Marcus mi-a pus tot felul de întrebări ciudate, dacă eu cred că Lana are anumite manifestări sinistre de comportament. Dar nu a vrut să-mi dea mai multe detalii.

— Înțeleg, spuse Bloom.

— Nu crezi că ar trebui să știu toată povestea?

— Hai să ne așezăm, spuse Bloom întinzându-i cana cu ceai. Promit că o să-ți povestesc totul, dar hai să-l așteptăm pe Marcus să se întoarcă.

Așteptară în liniște, ținându-și cănila de ceai cu ambele mâini și aruncând din când în când câte un ochi la ceas. O oră mai târziu ușa din față se deschise și Jameson și Dan intrară. Claire sări ca arsă:

— Ați găsit-o?

Dan clătină din cap, șuvițele blonde intrându-i în ochi.

— Îmi pare rău, iubire. Ne-am întors să vedem dacă voi aveți vreo noutate.

Claire se așeză înapoi pe scaun.

— Nu. Dar Augusta mi-a promis că-mi va spune adevărul despre ce se petrece.

Jameson încuviință scurt din cap. Știa amândoi că era inutil să încerce să mai ascundă adevărul acum.

— Claire, începu Bloom. Credem că aceia care sunt aleși să participe la joc au unele trăsături de personalitate specifice psihopatiei.

Dan se așeză pe mânerul scaunului pe care stătea soția lui. Nimeni nu spunea nimic, așa că Bloom continuă.

— Multe persoane prezintă aceste trăsături și mulți dintre ei trăiesc foarte bine cu ele. Uneori ne pot lua prin surprindere cu acțiunile lor sau cu părerile lor, dar asta se întâmplă și cu oamenii care nu suferă de psihopatie. Cea mai importantă diferență dintre psihopați și restul oamenilor este lipsa conștiinței sau a empatiei. Ei simt emoțiile la o intensitate mai redusă decât restul oamenilor. Pe de o parte, acest lucru îi face să fie mai raționali, dar pe de altă parte nu sunt conștienți de repercusiunile pe care acțiunile lor le au asupra oamenilor.

— De ce ar face cineva o selecție? Cine ar vâna psihopați? întrebă Claire.

— Nu știm cu siguranță. Încă nu știm ce presupune acest joc. Dar eu cred că acești oameni sunt aleși cu un scop precis. Ceva ce are legătură cu talentele lor unice.

— Știm deja că unul dintre jucătorii implicați în acest joc... încep Jameson să spună.

— Chiar crezi că trebuie să vorbim și despre asta? îl întrerupse Bloom.

Jameson se uita fix la ea.

— Iartă-mă, continuă.

— Faye Graham, dispărută din ianuarie, s-a întors acasă săptămâna trecută.

— Asta e o veste bună, nu-i așa? spuse Claire.

— Recunosc numele ăsta, spuse și Dan în același timp.

— Și-a înjunghiat mortal soțul, continuă Jameson.

— Doamne Dumnezeule, Marcus.

Claire se ridică în picioare și pentru o secundă Bloom crezu că avea să-i arunce ceaiul în față lui Jameson.

— La naiba, exclamă ea cu o voce gătuită așezându-se la loc pe scaun.

Dan își luă soția de mână.

— Poliția ce face în legătură cu asta?

— Sunt de ajutor, dar nu e ușor. Până la urmă oamenii ăștia au plecat de acasă de bunăvoie și în afară de Faye nu există dovezi ale vreunor infracțiuni.

— O femeie și-a ucis bărbatul! exclamă Dan furios.

— Da, și poliția încearcă să-i dea de urmă, spuse Bloom trăgându-se mai pe marginea scaunului.

— Asta îi va face și Lana lui Jane? întrebă Claire.

— Nu cât timp eu mă ocup de asta, o asigură Jameson.

— Faye Graham are doi copii și ei sunt teferi și nevătămați, deși se aflau în casă când a avut loc atacul, continuă Bloom.

Simți privirea lui Jameson. El știa teoria ei despre cruțarea copiilor de către Faye și că evita în mod intenționat să intre în detalii.

— Deci care e planul? întrebă Dan.

— Trebuie să intru în joc, spuse Jameson întorcându-se spre Bloom. Trebuie să mă ajuți să intru în joc. Trebuie să devin unul dintre ei, să fiu ales și să văd naibii ce e cu jocul ăsta.

— Și cum ar trebui să fac eu asta? se miră Bloom.

Ca și cum ea ar fi putut să manipuleze un joc din străfundurile Dark

Web-ului.

— Avem toate acele chestionare online. O să completez cât de multe pot ca și cum aș fi un psihopat. Tu o să-mi spui ce răspunsuri să dau.

Bloom clătină din cap.

— Nu vor folosi doar chestionarele. Vor analiza toate paginile de internet pe care le-ai vizitat, alegerile pe care le-ai făcut, felul în care te-ai exprimat. Eu așa aș face.

— Vezi? Știi cum acționează, deci poți să mă ajuți.

— Va trebui să construim un personaj complet nou, cu o istorie în spate, ca să nu mai menționez ziua de naștere care trebuie să fie curând.

— Îl voi ruga pe agent Logan să mă ajute.

— E prea riscant. Nu avem nici cea mai vagă idee ce te vor pune să faci.

Claire luă cuvântul:

— Marcus poate să facă asta. A mai făcut-o în trecut. A primit medalii pentru asta.

— Ce? Întrebă Jameson uimit.

— Așa i-ai spus lui tata.

— Pe patul de moarte, șuieră Jameson printre dinții încleștați.

— Ei bine, ai avut suficient timp să te lauzi cu medaliile tale înainte să se ducă. Era mândru de tine. Ca fapt divers, și eu sunt mândră de tine.

— Claire, există un motiv pentru care se numesc Serviciile Secrete.

— Atunci ar fi trebuit să-ți ții gura închisă.

— Era pe moarte.

— Și tu trebuia să te dai mare.

— Nu mă dădeam mare. Îi explicam de ce fusesem atât de absent și de ce eram atât de distant. Am crezut că merita să știe.

Claire ignoră supărarea fratelui ei și se întoarce către Bloom.

— Poate să o facă. Trebuie să-l lași să încerce.

Bloom îl privi pe Jameson. Era o idee prostească și avea puține șanse de reușită. Dar poate că avea să funcționeze.

Ziua accidentului lui Jameson începu bine.

Bloom primi un apel de la poliție în legătură cu o fată care se potrivea descrierii lui Jane și care fusese văzută la stația de metrou King's Cross. Nu își dădeau seama dacă era singură pentru că era înconjurată de oameni care făceau naveta, dar polițiștii erau convinși că era ea fata pe care o văzuseră. Verificau camerele de supraveghere pentru a se asigura că nu se urcase în vreun vagon.

Jameson știa că tot ce putea să facă era să aștepte, așa că plecă la o plimbare cu bicicleta. Cortizonul îl făcea să se enerveze ușor și din orice. Dar dacă voia să treacă drept un psihopat autentic, trebuia să afle cum acționau ei, ce gândeau și ce simțeau. Bloom îi recomandase cartea lui Robert Hare, *Fără conștiință*, un studiu despre psihopați scris de cel care a inventat criteriile de identificare a psihopaților, *Confesiunile unui sociopat*, de M.E. Thomas, o autobiografie a unui avocat american care vorbea despre viața unui sociopat, și *Înțelepciunea psihopaților*, scrisă de profesorul universitar de la catedra de psihologie de la Oxford, Kevin Dutton.

Jameson își parcă bicicleta și își descărcă pe telefon *Confesiunile unui sociopat*. Două ore și 50 de pagini mai târziu, ajunse acasă. Nicio noutate despre Jane. Ce naiba făcuse la stația Kings Cross? Poliția încercase să-i dea de urmă folosind semnalul de la telefon, dar îl avea închis. Avea o presimțire rea. Jane nu era genul de adolescent care să facă probleme. Era un copil responsabil. Nu avea logică să fi fugit de acasă.

După ce făcu un duș, Jameson porni spre oraș, unde trebuia să o întâlnească pe Sarah. Fusese tentat să o sune și să amâne întâlnirea, pentru că nu avea să fie cea mai plăcută companie, dar până la urmă decisese să se ducă. De mult nu mai tânjise după o întâlnire cu o femeie cum se întâmpla acum cu Sarah. Dacă nu ar fi ieșit, ar fi stat acasă așteptând vești, așa că de ce să nu stea cu ea? Așa putea să-și mai schimbe gândurile.

În metrou reflectă la primele capitole din *Confesiunile unui sociopat*. Nu știa ce să creadă despre carte încă. Autorul, un sociopat, așa cum el însuși se autoproclama, era o persoană cu logică în limbaj, inteligentă și pe alocuri glumeață. Dar se simțea uneori un substrat înfricoșător. Avea o perspectivă foarte îndepărtată asupra lumii înconjurătoare și asupra oamenilor, ca și cum ei ar fi fost doar pionii unui joc complicat de șah.

Jameson păși în aerul răcoros al unei zile însorite de martie și porni spre Fork. Urmau să se întâlnească la cafenea și de acolo să plece la un pub din apropiere. Pe când cotea spre strada pe care se afla Fork, o văzu pe Sarah așteptându-l. Purta un palton cambrat, alb și cizme negre până la genunchi. Părul îi era lung și drept, ajungându-i până la jumătatea spatelui. Se uita la el și zâmbea. Luase decizia corectă. Era sigur că ea avea să îl înveselească și în câteva ore urma să se simtă mai bine. Dar nu mai apucă să experimenteze asta. Jameson îl văzu pe biciclist pedalând rapid și pierzând controlul bicicletei. Bicicleta se urcă pe bordură și-l lovi frontal la viteză maximă. Căzu la pământ inconștient.

— Te simți bine? întrebă Bloom cu voce mai caldă decât de obicei.

Seraphine se foi în scaun căutând cea mai comodă poziție. Stătea așezată pe un scaun capitonat, cu picioarele pe podea și mâinile sprijinite pe genunchi. Avea ochii închiși. Asculta vocea lui Bloom și-i urma instrucțiunile. Își simțea corpul greu pe măsură ce începea să se relaxeze. Era complet trează și conștientă de ce se întâmpla în jurul ei, dar totul se simțea altfel. Simțea greutatea mâinilor sprijinite pe genunchi și în timp ce se concentra pe respirație devenea din ce în ce mai conștientă de propriul corp și camera din jur dispărea.

— Seraphine, primul lucru pe care aș vrea să-l faci este să-ți imaginezi un loc în care să te simți fericită și în siguranță. Poate să fie o casă, sau un parc, sau o plajă. Decizia îți aparține. Dar este locul unde te poți retrage atunci când ai nevoie de spațiu și liniște. Vreau să alegi un loc real sau imaginar și să analizezi ce vezi în jur. Ce vezi, ce auzi, ce miroși?

Seraphine alese locul de joacă pentru copii unde mergea când era mică, pentru că acolo nu se simțise niciodată diferită. Fusese doar plină de entuziasm și fericită. Își imaginează că stă în mijlocul locului de joacă, că într-o parte era toboganul roșu în formă de trenuleț, caruselul galben în care se învârtea și leagănele, două leagăne mici pentru bebeluși și două pentru copii mai mari. Își aduse aminte cum lanțurile de la leagănele mari se puteau răsucii, astfel încât erai mai departe de pământ și te învârteai mai tare până se descurcau.

— Când ajungi în locul acela ridică degetul mic, se auzi vocea lui Bloom venind de departe.

Seraphine se concentra pe vremea din parc. Era o zi caldă și însorită. Simțea miros de chipsuri și își aminti de înghețata cumpărată de la cafenea și care avea sosuri multicolore: roșu, galben, albastru, chiar și negru. Nu mai era nimeni acolo. Tot parcul era al ei și doar al ei. Își ridică degetul mic.

— Bun, spuse Bloom. Acum vreau să te gândești la ce te face pe tine să fii diferită, și cum te simți știind că ești diferită.

Seraphine se imaginează stând așezată pe carusel.

— Uneori s-ar putea să-ți fie greu să-ți percepi sentimentele. Dar asta nu înseamnă că ele nu sunt acolo. Pur și simplu nu le poți percepe. Așa că în refugiul tău poți exersa cum să dai mai tare volumul sentimentelor tale și să

vezi cum se simte tristețea, frica sau singurătatea.

Seraphine rememorează primele săptămâni din gimnaziu, când realizase că toți ajunseseră la alt nivel. Colegii aveau conversații pe care ea nu le putea urmări. Drame, idile și certuri stupide. Se vedea pe sine stând sprijinită de perete pe coridor, privindu-i pe alții cum râd, chiuie, țipă, aleargă, în timp ce ea stătea pironită pe loc. Se gândise că avea să recupereze și ea. Când se va maturiza, va ajunge și ea la fel ca ei. Dar pe măsură ce anii treceau, ea rămânea pironită lângă perete, privindu-i pe ceilalți și pierzându-și răbdarea. Doar că nu ea era problema. Toate dramele și idilele lor și certurile lor stupide i se păreau lipsite de logică, nu avea nimic de câștigat din asta, așa că nu le găsea rostul. Nu voia să fie ca ei. Pentru ei era mai important să fie văzuți ieșind învingători dintr-o dispută decât victoria în sine.

Se gândi la domnul Potts, profesorul de istorie care își bătea joc de toată lumea. I se părea ceva normal să rupă tema cuiva sau să-i țină pe toți în clasă în timpul pauzei de prânz ca să-l pedepsească pe băiatul care-i deranjase ora. Și dacă vorbeai în timpul orei, venea în spatele tău și te strângea de umăr. Nu avea voie să facă asta, dar nimeni nu avea curajul să spună ceva. Asta până când Jamie Parker și Lucas Kane au decis că e momentul pentru o schimbare. Au început să vorbească din ce în ce mai tare în timpul orelor lui, să deranjeze clasa, să nu se prezinte la orele de detenție în clasă și să nu-și facă temele. Într-o dimineață, Jamie chiar se strecurase prin spatele domnului Potts și îl strânsese de umăr. Deveniseră eroii clasei pentru că lumea îi vedea ripostând, dar în cele din urmă au pierdut războiul. Părinții fuseseră chemați la școală, iar ei fuseseră pedepsiți pentru indisciplină. Apoi domnul Potts a revenit la vechile obiceiuri.

Așa că într-o dimineață, când domnul Potts se dusesse în cancelarie să-și ia nelipsita cafea, Seraphine se strecurase în clasă și îi pusese o pereche de chiloți de fete în buzunarul cu fermoar de la servietă. Adusese perechea de chiloți special pentru asta. Apoi mersese în sala de informatică, unde își făcuse o adresă de Yahoo anonimă, de pe care scrisese următorul e-mail:

„Sunt elevă a domnului Potts din clasa a șaptea. M-a trimis la detenție unde mi-a cerut să-mi dau jos chiloții și să i-i dau lui. Știam că e greșit, dar eram prea speriată și nu știam ce să fac.” Trimisese apoi e-mailul către directorul școlii și către soția domnului Potts, care era una dintre profesoarele de sport din școală.

— Situația ta are numeroase avantaje, se auzi vocea lui Bloom venind de

undeva de departe. Foarte rar percepi frica așa cum o percep alți oameni și nu intri în panică în fața pericolului. Dar te poate face nechibzuită și inconștientă de pericolele care te pasc. Oamenii vor încerca să profite de tine, să te manipuleze sau să te atragă într-o competiție. Dar trebuie să nu uiți să rămâi cu capul pe umeri. Logica și inteligența sunt armele tale, așa că trebuie să înveți să le folosești cu înțelepciune.

Lui Seraphine îi venea să râdă. Știa că nimeni nu o putea manipula. Pur și simplu era mai deșteaptă decât toți.

Bloom continuă:

— Poate că vei auzi spunându-se despre cei ca tine că nu pot avea emoții. Dar poți simți fericire sau tristețe, mândrie sau furie. S-ar putea să ai probleme cu sentimentul de vinovăție sau cu cel de rușine pentru lucrurile pe care le faci și care i-ar putea afecta pe cei din jur. Dar, repet, asta nu înseamnă că nu ești capabilă să înțelegi și să conștientizezi faptul că acele acțiuni nu sunt bune. Doar pentru că nu le trăiești nu înseamnă că nu le cunoști. Și aici intervine alegerea ta.

Probabil că doamna Bloom ar fi crezut că fusese o greșeală ce i-a făcut domnului Potts. Dar chiar așa să fi fost? Bărbatul ăla era un tiran. Era clar că nu-i plăceau adolescenții și că nu-i înțelegea. Oare scopul scuză mijloacele?

În timp ce analiza tratamentul pe care i-l aplicase domnului Potts, Seraphine simți un lucru tare straniu. Se concentrează asupra acelui lucru. Încercă să-l intensifice. Era ceva călduț și se străduia să găsească un cuvânt potrivit pentru a-l descrie... siguranță, poate? Nu, nu ăsta era cuvântul. Era... se simțea... acceptată. Pentru prima dată în viața ei se afla în preajma unei persoane care știa exact de ce era diferită, dar nu o judeca și nici nu se temea de ea. Seraphine zâmbi.

— Marcus! Marcus, mă auzi?

Vocea se auzea de departe, ca și cum ar fi venit de undeva din fundul unei fântâni.

— E inconștient de cel puțin patru minute, continuă vocea.

— Marcus, sunt John, se auzi o altă voce, de data asta venind de mai aproape. Mă auzi?

— A fost lovit de un biciclist și a dat cu capul de bordură.

Sarah. Prima voce îi aparținea lui Sarah.

— Își revine, spuse John. Marcus, acum îți voi verifica semnele vitale. Unde e biciclistul? E și el rănit?

— A plecat, spuse Sarah.

Vocea încă îi tremura, dar era mai clară, ca și cum ar fi stat aplecată spre el.

Jameson simți mâinile lui John în jurul gâtului și încercă să vorbească.

— Marcus, îți voi pune un guler cervical. E doar de precauție, pentru că impactul cu asfaltul a fost destul de dur.

Jameson își deschise ochii. Lumina îi rănea ochii și simțea o durere înțepătoare în spatele capului.

— Hei, ești bine, spuse Sarah.

Fața ei se ivi deasupra lui, cu șuvițele de păr înconjurându-i fața. Încercă din nou să spună ceva, dar nu reușea să scoată niciun sunet.

O mână o apucă pe a lui și o strânse ușor.

— Nu-ți face griji. Voi veni cu tine. Nu e o primă întâlnire perfectă, dar măcar voi avea ocazia să mă dau mare.

Jameson încercă să zâmbască.

Orele de vizită abia începuseră, deci încă nu era lume prin preajmă. Rănile lui Jameson nu erau destul de grave pentru a justifica un salon privat, dar pentru că secția era plină, fusese destul de norocos încât să primească un salon doar pentru el. Când Bloom intră, îl găsi dormind pe spate, cu mâinile scoase din așternut. Avea vânătăi pe brațul stâng, iar partea stângă a feței îi era tumefiată și câteva tăieturi îi brăzdau pielea. Avea capul bandajat. Claire îi spusese că avea o fractură închisă în partea din spate a craniului, dar din fericire nu avea sângerări interne. Bloom își trase un scaun lângă pat.

Jameson deschise ochii și se holbă la tavan înainte de a-și coborî privirea spre ea.

— Ți-am adus struguri și Lucozade^{13}, spuse ea.

— Ador Lucozade.

Vocea îi era groasă, dar chiar și așa, îi putea detecta sarcasmul. Se încruntă și își masă capul.

— Poți să chemi pe cineva care să-mi dea ceva pentru durerea asta de cap?

Peste câteva minute Bloom se întoarse împreună cu o asistentă pe care o chema Lucy și care îi ascultă inima și îi mai administrea niște calmante.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Bloom.

— Un biciclist a pierdut controlul și a intrat în mine.

— Ești sigur că a fost un accident?

— Da. Tipul a luat curba cu viteză prea mare și eu mă aflam în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Și aproape că luasem decizia să nu mă duc, șuieră cu un râs răgușit.

— Dar Claire mi-a povestit că biciclistul nu s-a oprit.

Jameson închise ochii.

— Probabil că s-a panicat.

— De când ai devenit atât de mărinimos?

— Augusta, a fost un accident. Se întâmplă tot timpul.

Ea nu mai insistă, dar știa că toți gândeau la fel.

— Și doctorii ce au spus?

Se întoarse cu fața spre ea și deschise din nou ochii:

— Vrei să spun când mă lasă să plec acasă pentru a mă putea întoarce la birou?

— De fapt, mă gândeam să-ți aduc biroul aici.

Jameson zâmbi, apoi tresări.

— Dar serios acum, ce au spus?

— Că am o rană ușoară la cap. Spun că am avut noroc.

— Dar ai fractură de craniu?

— O nouă rană de război. Va trece. Voi pleca de aici într-o zi, două. Doar știi câtă nevoie au de paturi.

— Ei bine, nu te grăbi să pleci de aici. Și să nu începi să faci pe șeful arțăgos cu ei. Încearcă să ai răbdare.

— Da, mamă.

Privi în tavan, apoi închise ochii. Bloom observă logoul de la Fork pe două căni de pe măsuță.

— Ai trimis-o pe Claire să-ți aducă o cafea? Nu mă deranjează să fac eu asta.

— Aș fi norocos dacă s-ar duce Claire la Costa pentru mine. Sarah le-a adus.

— Sarah e drăguța cu care ai avut întâlnire?

Jameson se uită la ea.

— Da, ea e drăguța cu care am avut întâlnire. Ești mereu cu vorbele la tine, Augusta.

Bloom ignoră comentariul și îl atinse pe mână cât de ușor putu.

— Te las să te odihnești.

— Ce se mai întâmplă cu cazul? Cu Jane?

Bloom se ridică în picioare.

— Marcus, totul este sub control. Tu doar fă-te bine.

Drumul cu trenul până în Bristol dură o oră și jumătate. Bloom stătea în vagonul liniștit, la o masă de patru persoane, lângă un om de afaceri care făcea diverse însemnări pe o prezentare în PowerPoint scoasă la imprimantă. Privea pe fereastră. Ceva nu era bine. Reputația ei profesională era cel mai important lucru pentru ea, iar Jameson se mândrea cu condiția sa fizică. În doar 24 de ore amândoi fuseseră atacați. Nu putea să fie pură coincidență. Trebuia să existe o legătură între accidentul lui Jameson și ancheta ei. Psihopații erau extrem de buni la a găsi punctul slab al adversarului ca mai apoi să profite la maxim de el. Bloom nu se putea abține să nu se gândească la Seraphine.

Două ore mai târziu, Bloom ajunsese la secția de poliție Bristol's Central.

Cei de acolo fuseseră de acord să-i lase să se întâlnească la ei, și nu la secția din Portishead. Se îndreptă spre biroul comisarului-șef Barker, unde se reunise toată echipa.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat domnului Jameson, spuse Barker. Cum se simte?

Bloom își puse haina pe spătarul unui scaun liber și își scoase iPad-ul și notițele din geantă.

— Destul de rău. El crede că va ieși din spital în câteva zile. Dar l-am văzut azi-dimineață și nu cred că va fi așa.

Se așeză și se uită la cei adunați în încăpere.

— O mică întrebare, înainte să începem. A primit cineva vreo veste proastă în ultimele zile sau a pățit ceva ciudat?

Cei din echipă se uitară unii la alții și murmurară „nu” clătinând din cap.

— De ce întrebi? spuse agent Akhtar.

— Ieri am primit un telefon de la asociația profesională căreia îi aparțin. Mi-au spus că au primit o plângere împotriva mea.

— Te gândești că Jameson a fost ținta unui atac? întrebă inspector Green.

— E o posibilitate. Oricine îi strânge laolaltă pe psihopați e inteligent. Ar fi surprinzător să nu-și fi dat seama că suntem pe urmele lor.

— Crezi că știu că îi urmărim? întrebă Barker.

— Eu nu mă dau în vânt după presupuneri, dar în orice caz, cred că ar trebui să fim toți cu ochii în patru.

— Aș putea să fiu de ajutor aici, spuse agent Logan. Se pare că pe lângă cei 109 jucători activi, câțiva s-au întors acasă.

— Și i-au atacat pe cei dragi?

Lui Barker i se citea groaza în voce. Logan clătină din cap.

— Nu. Am fost contactat de cineva care mi-a spus că tatăl ei a primit o astfel de felicitare, a plecat de acasă pentru ceva timp, dar apoi pur și simplu s-a întors.

— Ce? Serios? se miră inspector Green. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Da, spuse Logan.

Toți se întoarseră spre Bloom.

— Ce ne spune asta prin prisma cazului Faye Graham? întrebă Barker.

Bloom căzu pe gânduri.

— Trebuie să vorbim cu cei care s-au întors acasă. Putem aranja întâlniri cu ei? i se adresă ea lui Logan.

- Nu văd de ce nu, încuviință el. Știu cine este.
- Bun, răspunse Bloom. Trebuie să aflăm care e treaba cu jocul ăsta.

Jameson se trezi înfometat. Era lihnit, ceea ce se gândea el că e un semn bun. Durerea de cap devenise suficient de suportabilă pentru a nu o mai băga în seamă. Se dădu jos din pat, își puse șosete și un pulover albastru pe care-l adusese Claire și merse până în capătul coridorului unde se afla cantina. Acolo găsi doar cereale, iaurt și pâine prăjită, dar era prea flămând ca să-i pese. Alese un iaurt de căpșuni, trei felii de pâine prăjită și un borcănaș cu gem de mure. Apoi mese la tejghea și îi ceru femeii de acolo o cană cu ceai. Femeia avea un tatuaj impresionant cu trandafiri care îi acoperea tot brațul stâng.

Întors în cameră, se uită la știrile dimineții în timp ce luă micul dejun. Până termină de mâncat, durerea de cap îi revenise. Își puse căștile pe urechi și continuă să asculte cartea audio a profesorului Kevin Dutton, *Înțelepciunea psihopaților*. Cartea era despre cât de folositoare erau calitățile psihopaților. Despre cât de avantajos ar fi pentru chirurghi sau pentru cei care dezamorsează bombe să-și poată reprima emoțiile și să acționeze într-un mod calculat și calm. Și criminalii în serie și spionii ar putea să-și prindă victimele în plasă și să-și mascheze adevăratele intenții.

În capitolul cu concluzii, Dutton descria un tipar comun pentru psihopați: fie că sunt sfinți sau păcătoși, acești oameni sunt mereu într-o cursă interminabilă către noi aventuri și mai antrenante decât precedentele. Cum se traducea asta în felul în care acești oameni își trăiau viața? Jameson avusese parte de suficient pericol la viața lui și era un mare împătimit al sporturilor extreme pline de adrenalină – combinația aceea îmbătătoare de pericol și endorfine dar el nu căuta noi aventuri.

Acum, pentru prima dată, se gândea la psihopați ca fiind altfel și nu neapărat într-un fel rău.

— Iisuse, oftă el vorbind singur.

Despre asta tot vorbea Bloom. Psihopații erau imposibil de evitat. Toți ar fi avut de câștigat dacă ar fi fost neînfricați, aventuroși, calmi, insensibili sau egoiști. Avea logică de ce ar fi vrut cineva să împrăstie acele felicitări. Asta era evoluția.

— Hai, somnorosule, trezește-te.

Simți cum ceva moale îl lovește în față. Jameson deschise ochii și luă

șosetele curate care-i ajunseră pe piept.

— Subtil, ca de obicei, îi spuse surorii lui, care se uita la el încruntată.

— Marcus, ce se petrece?

Jameson se ridică în șezut. Ceasul arăta ora 12.15.

— Dă-mi un indiciu, surioară.

— Nu se mai știe nimic de Jane de patru zile.

Jameson o așteptă să continue, dar nu o făcu.

— Și ce vrei să auzi de la mine?

— Vreau să-mi spui că faci ceva în direcția asta, nu că doar zaci aici ascultând muzică stupidă, spuse ea gesticulând către căștile pe care el încă le avea în urechi.

Înainte de a continua, Jameson își scoase căștile.

— E treaba poliției, Claire. Și ce să vezi, eu sunt în spital cu un traumatism cranian.

— Ooo, mai taci din gură. N-ai nimic.

Jameson știa că nu trebuia să se pună cu Claire când era nervoasă. De-a lungul anilor pierduse suficiente dispute, așa că aștepta tăcut, lăsând-o să dea ture prin salon.

— Trebuie să o găsim. Nu putem sta cu mâinile în sân așteptând nemurirea. Trebuie să facem ceva. Eu trebuie să fac ceva.

Cute adânci îi brăzdau fruntea.

— Sun la poliție din oră în oră și mereu îmi spun același lucru. Nicio noutate, nicio noutate, nicio noutate. Mă cred nebună. Și-mi repetă întruna că nu au de ce să mă țină la curent pentru că nu sunt rudă apropiată. Poți să-ți imaginezi care a fost răspunsul meu când am auzit asta, ratați idioți.

Jameson zâmbi. Nu-și dorea să fie în pielea celui care se punea rău cu sora lui. Nu era furia cea mai importantă caracteristică a psihopaților?

— De ce zâmbești? Ce naiba e atât de amuzant?

— Vorbește mai încet, gură spurcată. Sunt și copii pe aici.

Claire se încruntă.

— În salonul de lângă vine în fiecare zi un copil în vizită.

— Cui nai...

Jameson aruncă o șosetă spre ea. Își masă capul unde-l dureau.

— Augusta mi-a spus că pregătesc o apariție la tv în care să vorbească despre Jane. Au postat despre ea deja pe rețelele de socializare și s-au pus afișe la King's Cross și la St Pancras, dar și în campus. Dar până nu va veni cineva să spună că a văzut-o, e ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Dacă i se întâmplă ceva nu ți-o voi ierta niciodată.

— Ce vină am eu?

— A venit la tine cerându-ți ajutor. I-am spus că nu o vei putea ajuta.

— Ei bine, atunci e vina ta.

Lui Claire i se umeziră ochii și Jameson regretă imediat că spusese asta.

— Uite, adăugă el. Poate că Lana e o mamă de rahat, dar nu i-a făcut niciodată rău și nu a pus-o în situații periculoase. Să sperăm că asta nu s-a schimbat și că sunt împreună pe undeva.

Claire se așeză lângă el. Furia îi dispăruse. Își luă capul în mâini și începu să plângă.

În partea de sud-vest a regiunii Surrey, nu departe de Haslemere, Bloom și agent Logan conduceau pe un drum privat ce aparținea familiei Llewellyn.

Freya Llewellyn îl contactase online pe Craig Hogan, pseudonimul agentului Logan. Îi povestise că tatăl ei, Clive, dispăruse cu opt luni în urmă după ce primise felicitarea de „la mulți ani” și că șase săptămâni mai târziu se întorsese acasă. Fusese mai mult decât încântată când Craig o întrebase dacă poate sta de vorbă cu tatăl ei. Spusese că spera că discuția îl va mai liniști și că era sigură că sora lui se va întoarce acasă în cel mai scurt timp. Iată-i deci pe proprietatea familiei Llewellyn.

— Uau, exclamă agent Logan ca pentru el când printre copaci se ivi o casă impunătoare.

Arcada de la intrare era mărginită de iederă care se cățăraseră pe ziduri până la acoperiș.

— Se pare că juriștii au un salariu frumușel, adăugă el pe când cauciucurile scârțâiau pe pietrișul de pe alee.

Parcă mașina și opri motorul. O femeie de douăzeci și ceva de ani deschise ușa din față și veni în întâmpinarea lor. Era o femeie slabă, cu părul aranjat la salon și machiaj impecabil. Ținuta formată dintr-o pereche de blugi strâmți și un tricou cu dungă era una comodă, dar se vedea cu ochiul liber că era scumpă. Avea unghiile făcute cu roz-aprins.

— Amintește-ți ce ți-am spus, îi șopti Bloom. Tatonează terenul cu atenție, iar dacă ai dubii, lasă totul în seama mea.

— Freya?

Craig înaintă spre ea și-i strânse mâna. Purta o pereche de blugi și un tricou decolorat imprimat cu poza unei trupe. Bloom intuia că alesese ținuta asta pentru că i se părea că arată cool, dar de fapt îl făcea să arate ca ultimul tocilar. Nu că ar fi fost ceva rău în asta.

Freya Llewellyn le zâmbi larg cu dantura ei impecabilă.

— Îmi pare bine de cunoștință, Craig. Ea trebuie să fie mătușa ta?

— Alice, se prezintă Bloom.

— Nu am vrut să-i fac speranțe deșarte mamei aducând-o aici, spuse Logan urmând povestea pe care o stabiliseră. Dar mătușa Alice a vrut să vină cu mine să mă susțină moral.

— Evident. Intrați. Vă voi conduce direct la tata. În această dimineață s-a întors acasă după ce a petrecut o săptămână la New York. Sunt sigură că vă veți mai liniști după ce stați de vorbă cu el.

Îi conduse printr-un hol grandios. Trecură pe lângă niște scări circulare care dădeau într-o galerie ce înconjura întreg holul de dedesubt.

— Chiar mi-a spus că a fost o experiență care i-a schimbat viața. A fost pauza care i-a permis să-și regândească prioritățile.

— Și dorește să vorbească despre asta cu noi? întrebă Bloom.

Ajunseră în dreptul unei uși ce avea un mâner complicat în formă de dragon cu ochi de rubine.

— Am descoperit că în cazul tatei cea mai bună strategie este să-ți ceri iertare și nu să ceri voie.

Freya deschise ușa și îi conduse pe Bloom și pe Logan înăuntru. Îndreptându-se spre biroul impunător din capătul camerei, Freya spuse:

— Tată, niște prieteni au nevoie disperată să vorbească puțin cu tine.

Bloom și Logan așteptau în prag. Bărbatul de la birou care până atunci privise pe geam se întoarse spre fiica lui. Era un bărbat masiv, cu păr negru și des, lat în umeri și cu ochii de culoarea cobaltului. Fiica sa îl sărută pe obraz, iar el îi zâmbi călduros și apoi se întoarse către musafirii săi.

— Ei sunt Craig și mătușa lui, Alice. Sora lui Craig a plecat și ea de acasă să joace același joc ca tine. Le-am spus că tu te-ai întors acasă teafăr și nevătămat și că nu trebuie să-și facă griji, dar speram că dacă te vor vedea și veți sta de vorbă, se vor simți mai bine.

Bloom era alarmată de naivitatea Freyei. Era clar că bună ziua că nu cunoștea adevărata natură a tatălui ei. Nu înțelegea despre ce e vorba în joc. Clive Llewellyn era un adevărat maestru al deghizării. Pe chip nu i se citea nici urmă de uimire. Se ridică de pe scaun și le făcu semn celor doi să intre.

— Sigur, sigur. Intrați. Luați loc. Freya, roag-o pe doamna Burns să ne pregătească niște ceai și câte o felie din prăjitura ei minunată cu ghimbir.

Bloom și Logan se așezară pe cele două scaune din fața biroului. Llewellyn dădu mâna cu Logan și-l bătu ferm pe umăr, apoi își puse mâinile pe umerii lui Bloom, într-un gest cald de încurajare. Întreaga lui ființă îi șoptea: „Relaxează-te. Aici ești printre prieteni”.

— Craig, câți ani are sora ta? îl întrebă el pe Logan în timp ce se întorcea la locul lui.

— 23.

Llewellyn clătină din cap și țâțâi:

— Biata ta mamă precis simte că o ia razna.

Apoi își îndreptă atenția către Bloom.

— Alice, tu ești sora mamei?

— Da, răspunse Bloom.

Llewellyn le spunea pe numele mic ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață.

— Nu pot să-mi imaginez ce ne-am face dacă Freya ar fugi de acasă într-o mică excursie.

— O mică excursie? spuse Bloom.

Llewellyn se lăsă pe spate în scaun și zâmbi. Avea aceeași dantură impecabilă ca fiica sa.

— Excursie, expediție, o călătorie de autocunoaștere. Din când în când cu toții avem nevoie de o pauză să ne încărcăm bateriile și să ne recăpătăm concentrarea. Nu credeți?

— Poate la vârsta dumneavoastră, spuse Bloom. Dar nepoata mea e doar un copil.

Llewellyn încuviință ca și cum i-ar fi dat dreptate, dar apoi spuse:

— Unii dintre noi suntem suflete bătrâne chiar de la o vârstă fragedă.

— Știți unde se află sora mea? întrebă Logan cu o disperare credibilă în voce.

— Este acolo unde își dorește să fie.

— Vreți să spuneți că a fost alegerea ei să dispară așa de acasă? întrebă Bloom. Nu a fost constrânsă de nimeni?

Llewellyn își duse mâinile la ceafă.

— Să vă spun o poveste. Sunt un om bogat, așa cum probabil v-ați dat seama, pentru că sunt un avocat al naibii de bun. Dacă vrei ca afacerea ta să fie vândută pe bani buni, eu sunt omul de care ai nevoie. Dacă vrei să te lupți cu liderii de piață însetați de putere care vor să-ți acapareze afacerea, eu sunt omul de care ai nevoie. Nimeni nu are câștig de cauză împotriva mea. Nu s-a întâmplat până acum și nu se va întâmpla niciodată. Dar eu cu ce mă aleg din asta?

Bloom se abținu să nu gesticuleze spre pereții care-i înconjurau și să spună: „O casă imensă, o fiică răsfățată educată la școli private, o soție numai bună de scos în lume și un garaj plin cu mașini puternice”.

— Cu oameni mici, nerecunoscători, care vin să se plângă: „Voiam mai mult, Llewellyn. Va trebui să-ți faci munca pe bani mai puțini”. Asta îmi spun când nu au inteligența sau curajul să se descurce singuri, înțelegeți?

— Și ce are asta de-a face cu sora mea?

Pentru o clipă, Llewellyn se uită la Logan.

— Nimic.

Liniștea fu întreruptă de o femeie între două vârste care intră în cameră. Era îmbrăcată într-o uniformă de menajeră, completată cu un șort alb imaculat și o bonetă. Împingea un cărucior pe care se aflau un ceainic din porțelan chinezesc, un set de trei cești și trei farfurii cu trei felii imense de prăjitură. Menajera, doamna Burns probabil, turnă ceaiul în cele trei cești și le puse în fața lui Llewellyn, Logan și Bloom, apoi așază farfuriile lângă cești și apoi puse un bol cu zahăr pe mijlocul mesei. Doar Bloom și Logan îi mulțumiră, nu și Llewellyn. Ieși din cameră fără să scoată un cuvânt.

— De ce ar pleca nepoata mea de acasă să joace un joc fără să spună nimănui din familie unde se duce și fără să anunțe dacă e bine? întrebă Bloom. Îmi pare rău, dar nu are nicio logică.

— E un joc sau o realitate alternativă? spuse Llewellyn cu un ton nonșalant, filosofic.

— Nu știm, răspunse Bloom cu o doză mare de exasperare în glas. Privi spre Logan, apoi din nou spre Llewellyn.

— Dar dumneavoastră știți. Știți foarte bine despre ce e vorba în jocul, în realitatea asta alternativă. Așa că vă rugăm... vă rugăm, spuneți-ne ce se petrece și unde se află.

— Sora ta e fată deșteaptă? îl întrebă Llewellyn pe Logan.

— Așa cred.

— Ei bine, oamenilor deștepți le va fi mereu bine, indiferent de provocările cu care se confruntă.

Bloom își îndreptă spatele.

— Ce fel de provocări?

Llewellyn își luă mâinile de la ceafă:

— Viața. Dragostea. Pierderea.

— E în pericol? întrebă Logan.

— Craig, dragul meu, cu toții suntem în pericol în fiecare secundă a vieții noastre. Ar fi o iluzie să credem altceva.

— Bine, bine. Dar concret, în acest joc trebuie să faci lucruri periculoase? Ar putea să fie rănită?

Llewellyn se aplecă și-și sprijini coatele pe masă.

— Nimeni nu te poate obliga să faci ceva ce nu-ți dorești să faci, nu-i așa, Alice?

Îi zâmbi larg și-i făcu cu ochiul ca și cum ar fi avut o înțelegere secretă.

Bloom profită de ocazie pentru a mai încerca o dată:

— Uite ce e: vrem doar să știm dacă Sally e în siguranță și să ne asigurăm că nu face ceva riscant, care ar putea să-o bage în bucluc, spuse ea cu o notă de disperare în voce. Știu că dumneavoastră, în calitate de tată, puteți înțelege asta.

— Riscul unora este rutina altora. Necazul unora este corectitudinea altora.

— Dar ar putea fi vorba de ceva ilegal? întrebă Logan. Sunteți avocat. Dacă sora mea a plecat de acasă de bunăvoie, atunci de ce a făcut asta? Încalcă legea?

Llewellyn îi zâmbi lui Bloom și ea își imaginează un computer imens conectat la creierul lui cu care calcula ce răspuns potrivit să dea.

— Ați spus că experiența v-a ajutat, interveni Bloom. Credea că dacă-l va încuraja să vorbească despre el, îl va deconcentra. Cum v-a fost asta de folos?

— Nu mi-a fost de folos. M-a ajutat să mă ajut pe mine.

— Dar o femeie din Bristol și-a ucis soțul la trei luni după ce a intrat în acest joc, spuse Logan. Așa că vă rugăm, este sora mea în pericol să adopte un comportament criminal?

Cuvintele lui Logan dezvăluiseră prea mult. Nu doar că folosisese un limbaj „polițienesc”, dar faptul că Faye își omorâse soțul era un amănunt care nu fusese făcut public. Llewellyn stătea perfect nemișcat cu un zâmbet înghețat pe chip. Ceva însă i se schimbase în privire. Îl privea pe Logan cu ochi reci, o căutătură intensă. Agentul Logan se sprijini de spătarul scaunului. Privirea lui oscila între Llewellyn și podea.

— Cine naiba sunteți voi? întrebă Llewellyn.

Orice urmă de farmec îi dispăruse.

— Agent Logan, de la secția de poliție Avon and Somerset. Anchetăm moartea lui Harry Graham.

Llewellyn își mută ușor privirea de la el la Bloom.

— Și tu?

Bloom adoptă o expresie neutră și îl privi la rândul ei în ochi.

— Ești într-adevăr mătușa lui Sally? Nu, sigur că nu ești. Ați inventat totul, nu e așa? întrebă el privindu-l din nou pe Logan. Arată-mi legitimația.

Nu era o idee bună. Llewellyn ar fi putut să-i fi reținut deja numele lui și al secției de poliție, dar Bloom nu credea că era cazul.

— Cum ați fost selectat? interveni ea. Cei selectați au fost nominalizați,

deci cum au știut că sunteți potrivit și că veți dori să participați la joc?

— Scumpa mea doamnă, începu Llewellyn. Trăim într-o lume în care suntem în permanență supravegheați.

— Dar mai precis, cum ați fost selectat?

Bloom nu și-l putea imagina pe Llewellyn completând chestionare pe Facebook.

— Imaginați-vă că pe o plajă plină cu pietricele și pietriș se află un pumn de nestemate. Cum le descoperim?

— Nu știți, spuse Bloom. Am înțeles.

Privindu-l pe Logan, adăugă:

— Cred că domnul Llewellyn nu ne mai poate spune nimic care să ne fie de folos.

Apoi se ridică în picioare și Logan îi urmă exemplul.

— Bună încercare de a mă supăra, Alice. Dacă ăsta e într-adevăr numele tău. Dar mă tem că nu ține.

— Nu încerc să vă supăr. Sunt doar dezamăgită. Luându-ne după meseria dumneavoastră, după casa pe care o aveți, după inteligența de care dați dovadă, am sperat că-l vom cunoaște pe unul dintre geniile, poate chiar pe geniul din spatele jocului. Dar este clar că dumneavoastră nu știți nimic.

O cută abia vizibilă se ivi pe fruntea lui Llewellyn. Poate că psihopatii erau imuni la frică și la empatie, dar nu se putea spune același lucru despre furie și orgoliu.

Deodată ușa se izbi de perete și comisarul-șef Barker urmat de inspector Green dădură buzna în cameră. Așteptaseră afară în mașină, ascultând conversația lor cu promisiunea să nu intervină decât în cazul în care Bloom și Logan se aflau într-un pericol iminent. Clar nu era cazul de așa ceva. Bloom îl văzu pe Llewellyn zâmbind. Îi citise dezamăgirea pe chip înainte ca ea să apuce să-și ascundă expresia.

— Nu aveți nici cea mai vagă idee cu cine aveți de-a face, nu? șopti el.

Freya Llewellyn plângea și-i cerea scuze tatălui ei în timp ce erau urcați pe bancheta din spatele mașinii conduse de comisarul-șef Barker. Acceptase cu greu să meargă la secție pentru a sta de vorbă despre anchetă.

— Ți-am spus să nu intervii decât dacă suntem în pericol, îl certă Bloom pe Barker, care era frustrant de mulțumit de sine.

— Ne-a distrus acoperirea. A trebuit să intervenim rapid. Acum îi vom da de capăt.

— „Nu aveți nici cea mai vagă idee cu cine aveți de-a face, nu?” repetă Bloom cuvintele lui Llewellyn.

Barker se încruntă. Se uită la Llewellyn, care stătea pe bancheta din spate uitându-se liniștit la ecranul iPhone-ului, pe care se derulau niște poze, ignorând plânsul fiicei sale.

— Oamenii ăștia nu sunt pitbulli. Nu mușcă atunci cât îi împungi cu un băț pentru că nu au niciun buton declanșator. Sunt aligatori care stau sub apă. Ei așteaptă până când te simt vulnerabil și atunci atacă. Ți-ai ratat șansa, Steve. Acum n-o să mai scoți nimic de la el. Acum știe cât de mult îți dorești să afli ce știe el, așa că va vorbi vrute și nevrute, dar îți garantez că nu va spune nimic concret.

Barker își mișcă mandibula dintr-o parte în alta.

— Atunci de ce ai irosit resurse valoroase ale poliției intrând în această horă inutilă?

Era clar că Barker era mai mult pitbull decât aligator.

— Pentru că, în ciuda vicleniei lui, e totuși om și oamenii au scăpări atunci când sunt prinși cu garda jos.

— Dar nu a avut scăpări.

— Ne-a dezvăluit că este unul dintre cei mai periculoși psihopați din zonă și că deține controlul deplin asupra propriei persoane și asupra celor din jurul lui.

Barker își masa bărbia cu mâna dreaptă în timp ce-l privea pe agent Logan, care o certa cu asprime pe Freya Llewellyn pentru că acceptase să primească în casă străini pe care-i cunoscuse pe internet.

— Dar, Steve, nu a fost o risipă de resurse, adăugă Bloom. Poate că sunt frustrată de faptul că întâlnirea s-a terminat brusc odată cu intervenția ta, dar Llewellyn a avut scăpări. Și nu o singură dată.

Jameson adormise complet îmbrăcat pe fotoliul mare din colțul camerei. Televizorul avea sonorul oprit și subtitrările clipeau pe ecran.

— Jameson?

Deschise ochii.

— Ce faci?

— În mod evident îmi e dor de tine.

Bloom zâmbi și așeză lângă el paharul cu *latte* cumpărat de la Fork. Apoi se așeză pe un scaun de plastic de lângă pat.

— Ai ascultat fișierul pe care ți l-am trimis?

— Știi, am crezut că glumești când ai spus că o să-mi aduci de lucru aici, spuse el apucând paharul de carton. E pentru mine?

Bloom încuviință.

— Spune-mi ce ai auzit pe înregistrare.

Îi trimisese înregistrarea întâlnirii cu Clive Llewellyn.

— Mulțumesc, spuse el luând o gură de cafea.

Se întinse apoi după carnețelul cu spirală care zăcea pe noptieră.

— Se vede de la o poștă că e uns cu toate alifiile. Nu a dat nici un singur răspuns concret la întrebările pe care i le-ai pus. A filosofat încontinuu și a vorbit numai în metafore. Dar, din cercetările mele, la asta trebuia să vă așteptați.

Bloom încuviință.

— Majoritatea psihopaților adoră să se joace cu vorbele pentru a prelua controlul conversației și pentru a-i manipula pe cei cu care discută.

— Dar cel puțin pentru o vreme ți-a luat în serios îngrijorarea pentru dispariția nepoatei tale. Cred că a lăsat să-i scape câteva chestii la început.

Știuse că Jameson își va da seama de scăpările pe care le avusese, dar era plăcut să afle că i se confirmau așteptările.

— Continuă.

— Nu a negat faptul că a participat la joc. E un narcisist obsedat de propria persoană, cu un orgoliu direct proporțional cu contul din bancă. Dacă mai adăugăm farmecul personal și faptul că încerca să evite anumite întrebări, obținem profilul unui psihopat.

— Vorbești aproape ca un psiholog.

Jameson își ridică privirea din carnețel ridicând o sprânceană:

— E o glumă, Bloom?

Flutură din mână ignorându-i comentariul:

— A fost calm pe toată durata conversației. Părea că suntem prieteni de-o viață și apoi brusc și-a schimbat comportamentul. Și atunci când oamenii de felul lui te privesc în ochi, sunt reci și goi pe dinăuntru. L-a speriat pe Craig.

Jameson încuviință:

— Deci nu mai încape îndoială. Jocul îi are în vizor pe psihopați.

— Așa cred. Deși e ciudat că s-a întors acasă după șase săptămâni, în timp ce alții sunt dispăruți de luni bune.

— Bine. Deci e un joc pentru psihopați. Sau pentru psihopați în devenire: oameni care prezintă caracteristici specifice psihopaților. Și orice ar presupune acest joc, lor le place. Acesta e un alt lucru important pe care l-a dezvăluit.

— Așa este. Folosind un limbaj mai plastic.

Jameson începu să citească din carnețel: „excursie, o călătorie de autocunoaștere, să ne încărcăm bateriile, să ne recăpătăm concentrarea”. Totul este despre viață, iubire și pierdere. Și a mai spus că pe cât de deștept ești, pe atât de ușor devine jocul.

— „Oamenilor deștepți le va fi mereu bine, indiferent de provocările cu care se confruntă.” Cred că acest cuvânt, „provocările”, e un alt element-cheie.

— Să fie vorba de o serie de provocări?

Bloom căzu pe gânduri.

— Pentru ca oamenii aceștia să vrea să intre într-o competiție, trebuie să aibă un scop. Jocul ar trebui să fie extrem de competitiv. Fie jucătorii se întrec unul cu celălalt, fie este vorba de un premiu substanțial. Ca să-i țină mereu pe jar.

— Vreo veste de la Barker? întrebă Jameson.

— Nu au mai reușit să scoată nimic de la Llewellyn. Barker vrea să-și încerce norocul cu un alt jucător care s-a întors acasă. Dar ceva îmi spune că în momentul în care a pus piciorul în afara secției de poliție Llewellyn, i-a alertat pe toți ceilalți. Vor trage obloanele. Nu ne vom mai putea infiltra în joc. Acum ne va fi imposibil să te băgăm în joc.

— Uite, spuse Jameson dând volumul de la televizor mai tare.

— Poliția o caută pe Jane Reid de 16 ani, spuse prezentatoarea știrilor. Ultima dată a fost văzută în cursul zilei de vineri, la prânz, plecând din

Wembley, de la școala la care învăța. A plecat pe jos și purta uniforma școlară. Oricine a văzut-o sau a luat legătura cu ea în ultimele zile este rugat să sune la poliție.

Pentru câteva secunde pe ecran a apărut o fotografie cu Jane și, dedesubt, datele de contact. Apoi prezentatoarea a trecut la o altă știre despre grevele de la metroul londonez.

— Astăzi vei fi externat, anunță Sarah intrând în salonul lui Jameson. Medicul care s-a ocupat de tine mi-a spus că rana de la cap se vindecă bine și că au reușit să-ți reducă doza de medicamente.

Ultima dată când ea îl vizitase, Jameson era îmbrăcat în haine de spital și zăcea în pat, așa că era o schimbare plăcută să fie îmbrăcat în haine obișnuite și să stea pe fotoliu.

— Cine ți-a adus cafeaua? întrebă Sarah arătând cu degetul spre cana de cafea de pe noptieră.

— Partenera mea de afaceri.

— Nu mi-ai spus că ești liber profesionist?

— Suntem. Lucrăm împreună.

— Și ea tot cercetare face?

— Într-un fel, da, și ea tot asta face.

Sarah zâmbi și se așază pe un scaun la picioarele patului.

— Nu-ți place să vorbești despre munca ta, nu e așa?

Rochia pe care o purta avea o despicătură care, atunci când stătea jos, lăsa la vedere o părticică din coapsă.

— Am învățat că nu e indicat să dezvălui prea mult din prima.

— De ce?

Jameson zâmbi.

— Care e marele secret? Nu se pupă.

— Cu ce?

— Cu felul tău de a fi. Ești o fire prietenoasă și relaxată. Dar dacă e doar o șmecherie, aș prefera să-mi spui de pe acum. Pentru că eu nu am secrete.

— Oh, nu cred așa ceva.

— Nu, pe bune. Nu am nimic de ascuns. Provin dintr-o familie din clasa de mijloc din Yorkshire. Sunt singură la părinți. Mama e contabil, tata director la o firmă, iar eu sunt medic. Am trăit în același oraș până recent, când am fost transferată aici. Mergeam la biserică în fiecare duminică. Sunt o fată bună. Gata, asta e tot ce trebuie să știi.

— Vrei să-mi spui că ești una dintre acele fete cuminți care așteaptă să se mărite?

Sarah miji ochii și pe buze îi apărură un zâmbet discret.

— Nu sunt chiar atât de cumințe, spuse ea.

— Slavă cerului.

— Și ce te face să crezi că această informație îți va fi în vreun fel de folos?

— Ai dreptate. Gândeam cu voce tare.

Sarah încuviință.

— Și tu? Unde ai crescut?

— În Berkshire, nu departe de Ascot. Tata era în armată, iar mama, psihiatru. Am o soră mai mică, Claire, care locuiește în Wembley. Dacă mai rămâi prin preajmă, sigur o vei cunoaște. Vine în fiecare zi la prânz.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu fi atât de sigură. Dacă află că mă văd cu cineva, te va invita la fiecare reuniune de familie și va vorbi despre bebeluși înainte să apuci să spui „a doua întâlnire”.

— Am înțeles, spuse Sarah ridicând din sprâncene.

În sinea lui, Jameson își trăgea palme. Ce avea femeia asta de-l făcea să spună asemenea tâmpenii?

— Că tot veni vorba de o a doua întâlnire, ai vrea să mai ieșim? Fără drame, ambulanțe și paramedici.

Sarah încuviință.

— Mă gândeam să facem un picnic în Hyde Park sâmbătă. Ar trebui să fie vreme bună. Crezi că ai putea să vii în oraș? Nu cred că îmi vor da voie să conduc.

— Nu conduc niciodată în oraș.

— Țsta e un da?

— Da.

Brusc camera părea mai mică, ca și cum o bulă se strângea în jurul lor și-i împingea mai aproape unul de altul.

— Bine, tu câștigi concursul „cine se holbează mai mult”, spuse Sarah în cele din urmă, uitându-se în altă parte.

Jameson pufni în râs.

— Vezi tu, se vede că nu ai avut frați. Am fost campionul neînvins trei ani la rând, de la vârsta de 12 ani până la 15.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Claire a descoperit băieții și machiajul și a refuzat să se mai joace jocuri stupide cu fratele ei stupid.

Sarah părea amuzată.

— Mi se pare corect.

— Cred că a fost plictisitor să crești fără un partener de joacă.

— Am avut o mulțime de prieteni, așa că nu prea mi-a păsat.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. La 11 am o întâlnire.

Se ridică și se aplecă să-l pupe pe obraz. El o prinse de încheietură și o trase spre el până ce fața ei ajunse deasupra lui. Atunci se deschise ușa.

— Bun, tinere. E timpul să te spălăm, să te aranjăm și vei fi gata de plecare.

Asistenta Janet avea părul roșu-aprins și o sclipire în ochi. Era clar că simțise tensiunea care plutea în aer.

Sarah își îndreptă spatele și spuse:

— Rămâne pe sâmbătă atunci. La prânz, la Serpentine Gallery?

Jameson îi sărută mâna și apoi îi dădu drumul la încheietură.

— Ne vedem acolo.

Întâlnirea cu reprezentantul tribunalului care se ocupa de Health and Care Professions Tribunal Service^{14} fusese o experiență extrem de frustrantă.

— Deci negați că ați fi întreținut relații nepotrivite cu Amy Jones, în vârstă de 12 ani, în perioada 12 octombrie 2016 – 4 decembrie 2016? întrebă Keith Timms, funcționarul nepolitic și chel care se ocupa de cazul în care era acuzată de comportament necorespunzător.

— Absolut, răspunse ea.

Keith întoarse ecranul tabletei spre ea.

— Doamnă Bloom, îmi puteți spune dacă recunoașteți această reședință?

— Sigur că o recunosc. Este casa mea.

Derulă apoi la următoarea fotografie.

— Și cine se află în fața casei dumneavoastră?

— Eu sunt. Dar cine a făcut aceste fotografii și când?

Keith mai derulă o fotografie.

— Au fost făcute cândva între 12 octombrie și 4 decembrie 2016.

Bloom se holbă la cea de-a treia fotografie. Nu avea logică.

— Îmi puteți spune ce vedeți în imagine? întrebă Keith. Cine sunt cele două persoane care înaintază pe aleea care duce spre casa pe care ați recunoscut-o ca fiind a dumneavoastră?

— Pot, dar fotografia nu este reală. Amy Jones nu a fost niciodată la mine acasă. Nu ne-am întâlnit niciodată în afara biroului unde îmi țin ședințele de terapie.

— Dar puteți confirma că aceste două persoane care apar în fotografie sunt Amy Jones și dumneavoastră.

Bloom încuviință. Fotografia părea cât se poate de reală. Se vedea pe ea la jumătatea aleii, îmbrăcată cu o pereche pantaloni negri și cu haina de iarnă, iar la doi pași în urmă se putea vedea clar figura lui Amy, îmbrăcată în blugi, pantofi roz și paltonul ei gri. Bloom recunoscuse pantofii și paltonul pe care le purtase la ședințele de terapie. Paltonul pe care și-l scotea când ajungea, îl punea pe spătarul scaunului și cu care se îmbrăca înapoi când pleca.

— Atunci cum explicați asta? întrebă Keith.

Bloom îl privi în ochi:

— Vă sugerez să vorbiți cu un expert care să analizeze fotografia. Cineva a trucat poza ca să semene cu mine.

— Asta este tot ce aveți de spus în apărarea dumneavoastră.

Nu era o întrebare. Keith oftă, ca și cum mai auzise această scuză de un milion de ori. Îi luă tableta din față și își puse hârtiile în ordine. Întâlnirea luase sfârșit.

După discuția cu Keith, Bloom se întâlnește cu profesorul Mark Layton la o cafenea din apropiere. Când ajunse ea, îl găsi pe profesor stând la o masă de la fereastră. Îi fusese profesor de psihologie la Universitatea Sheffield și apoi mentor pe perioada de practică. Era un psiholog criminalistic renumit și unul dintre primii psihologi care colaboraseră cu poliția. Încă din timpul facultății, Layton o susținuse atunci când nu știuse încotro să își canalizeze ambiția.

— Ce faci? o întreabă el pe Bloom.

— În primă fază nu mi-a venit să cred. Te-ai decis ce vrei să comanzi?

Profesorul Layton încuviință și-i făcu semn chelnerului.

— Eu vreau orice își comandă dumnealui și un pahar cu apă de la robinet, vă rog, spuse ea închizând meniul și întinzându-i chelnerului.

— Eu aș vrea ouă Benedict și un Americano cu laptele cald, mulțumesc.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim, spuse Bloom. Nu am vrut să vin cu un avocat, pentru că ar fi părut că mă fac vinovată de ceva. Dar mă liniștește să știu că pot vorbi cu cineva de încredere.

Vorbiră despre anchetă și despre cazul inițial. Vorbiră apoi despre grupa de studenți cu care lucra profesorul Layton, pe care el îi descria ca fiind leneși și nepoliticoși (asta nu era ceva nou, pentru că așa își descrisese mereu studenții).

— Dacă tot suntem aici, aș dori să mă folosesc de cunoștințele dumneavoastră într-o altă problemă. Dacă sunteți și dumneavoastră de acord, spuse Bloom spre sfârșitul întâlnirii.

Profesorul Layton încuviință.

— Sigur că da.

— Dacă ar trebui să trasați o serie de provocări potrivite pentru psihopați, un soi de joc, de unde ați începe?

— De ce aș vrea să fac asta? spuse el ștergându-se la gură cu un șervețel.

— Pentru a-i strânge laolaltă.

— Deci ar fi un test prin care să observ cât de psihopați sunt.

— Ceva de genul acesta.
— Despre ce soi de psihopați ar fi vorba, criminali sau funcționari?
— În principiu, funcționari. Ar trebui să îi selectați din rândul populației, să îi motivați să-și părăsească vechile vieți pentru a intra în joc.

Mark își încreți vârful nasului, semn că se gândea la ceva.

— Augusta, de ce îmi pui astfel de întrebări?

— E doar un proiect. Totul e la nivel teoretic.

— Și ar trebui să fie vorba de un joc, nu-i așa?

— Ar mai fi și alte variante?

— Ar putea fi vorba de simplu stimul sau un pariu.

— Un fel de provocare?

— În general, psihopații sunt atrași de activități cu un grad ridicat de risc, din care pot obține diferite câștiguri, spuse profesorul Layton. Gândește-te la studiile despre psihopați și jocurile de noroc. Ei trăiesc momentul, așa că, pentru ei, fiecare pariu este un eveniment de sine stătător. Cei care nu prezintă caracteristici de psihopatie au la început o atitudine nonșalantă, ca și cum nu ar avea nimic de pierdut. Dar când încep să câștige sau să piardă câteva runde, devin precauți și se activează mecanismul de conservare. Experiențele pe care le-am trăit ne afectează viitoarele decizii. Dar psihopații continuă să parieze din ce în ce mai mult, ca și cum fiecare rundă ar fi prima. E și asta o strategie bună, pentru că se întâmplă mai des să câștige.

— Riscurile sunt mari. Își părăsesc familiile. Așadar, câștigul trebuie să fie cu adevărat impresionant, nu?

Mark încuviință privind pe fereastra cafenelei. Începuse să plouă și trecătorii își deschideau umbrelele sau își puneau puloverele pe ei sau se adăposteau sub ziarele pe care le țineau deasupra capetelor.

— Sau poate că ar fi nevoie de o serie de câștiguri în lanț. La fel cum se întâmplă cu jocurile de noroc. Psihopații au nevoie de stimuli din ce în ce mai puternici pentru a experimenta acea senzație de bine. De aceea duc lucrurile la extrem. O serie de câștiguri rapide ar funcționa la fel de bine ca o răsplată finală consistentă. Cred că în unele cazuri ar fi chiar cea mai bună variantă.

— Cum se întâmplă și cu scientologii și etapele lor de inițiere. Discipolii lor sunt mereu dornici de mai mult, pentru că depun un efort constant pentru a ajunge la următorul nivel de apartenență.

În sfârșit, Bloom începea să-și facă o idee despre cum ar fi putut să arate

jocul.

— Asta se întâmplă și în cazul celor mai bune jocuri video.

Layton își puse ceașca și sosiera peste farfurie și aranjă furculița și cuțitul lângă.

— M-am gândit de asemenea că pentru a-i selecta ar fi nevoie în primă fază de niște chestionare distribuite pe rețelele de socializare, continuă Bloom.

Layton își încreți din nou vârful nasului.

— E bine, așa s-ar alege cu un eșantion de psihopați care se dau în vânt după rețelele de socializare. Dar cred că ai avea nevoie de mai mult material pentru a ajunge la concluzia că o persoană are psihopatie.

— Exact. Ar fi nevoie de o analiză completă a profilului de pe rețelele de socializare.

— Oamenii dezvăluie prea multe lucruri pe internet. Iar dacă au cont și pe Facebook, și pe Twitter, poți analiza două aspecte ale personalității lor. Facebook-ul îți arată o plăsmuire idealizată a sinelui, „așa aș vrea eu să mă percepă lumea”.

— Fațadă?

— Exact, spuse Layton. Și apoi Twitter le pune la dispoziție un spațiu unde își pot exprima sentimentele, fie că este vorba de furie, amărăciune, tristețe sau fericire. Și pot face asta într-un mod anonim.

— Partea introvertită?

— Ar fi complicat să nu se amestece și oameni care nu suferă de psihopatie. Mulți oameni au părțile lor întunecate din cu totul alte motive.

— Cei care au fost abuzați, cei care sunt furioși sau cei asupriți ar putea cu toții să prezinte caracteristici similare.

Layton se aplecă în față și spuse gesticulând:

— Numai că psihopaților noștri le lipsește contextul emoțional. Ei folosesc un limbaj diferit și au un comportament mai rațional.

— V-ați uita deci și după astfel de comportamente.

— Augusta, vorbim aici despre un lucru complicat. Este un proces sofisticat care întrece cu mult posibilitățile catedrei noastre, dacă aici voiai să ajungi.

Bloom clătină din cap.

— Și nu e ceva ce ar putea fi dus la bun sfârșit de o singură persoană.

Layton se încruntă:

— Doar nu te gândești să faci asta pe cont propriu? Care ar fi rostul?

— Doamne Dumnezeule, nu. Fac doar un studiu de fezabilitate. Așa cum am spus, e ceva pur teoretic.

Layton insistă să achite el nota de plată.

— Data viitoare poți plăti tu, spuse el introducând cardul de credit în aparat și tastând codul pin.

Bloom lăasă bacșiș pe partea din stânga a mesei și apoi merse să-și recupereze hainele din cuierul de lângă ușă. Afară ploaia cădea în torente pe dalele de asfalt.

— Augusta, una e să cauți psihopați funcționali, spuse el când ajunseră afară, dar ce naiba faci cu ei după ce-i aduni laolaltă?

„Mi-ați citit gândurile”, spuse Bloom pentru sine.

— Ești convins că ești pregătit pentru asta? întrebă Bloom când intrară în birou pentru conferința săptămânală.

— Nu mai fi atât de agitată.

Jameson se așază la biroul său cu sandviciul și băutura neatinsă. Mai spune-mi o dată ce a spus Barker ieri.

— A spus doar că va primi postul de chestor-șef adjunct mai devreme decât preconizase, astfel încât s-ar putea ca de acum înainte să nu mai fie la fel disponibil.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că mi se pare o coincidență destul de mare că brusc este nevoie de el în altă parte. Mi-a spus că e doar o întâmplare.

— La fel ca întâmplarea cu conduita ta profesională și cu accidentul meu provocat de un biciclist teribilist.

— Ți-ai schimbat părerea.

— Am avut timp să reflectez.

— Dacă persoana care se află în spatele jocului nu a știut de noi până acum, după episodul cu Llewellyn a aflat cu siguranță. Așa că acum nu poți să-mi spui că sunt paranoică dacă mi se pare ciudat că brusc este nevoie în altă parte de ofițerul superior care se ocupă de caz. El spune că poliția nu poate fi influențată de terți. Dar uite ce s-a întâmplat cu inspectorul Warren Beardsley.

— Agentul de poliție implicat în joc? Crezi că influențează ancheta?

— Poate că nu în mod direct. Dar jocul a identificat cel puțin un potențial psihopat în rândurile poliției și sunt convinsă că mai sunt și alții. Este o carieră pe care o aleg mulți oameni însetați de putere.

Jameson se roți cu scaunul până ajunse cu fața la ea.

— Oricine e în spatele acestui joc vrea să fie văzut, continuă ea. Așa cum ai spus și tu, ar fi putut să ducă la bun sfârșit întreg procesul de recrutare în secret. Dar nu a făcut asta. Cred că invitația la joc nu este doar pentru psihopați. Cred că ne-au vizat și pe noi, și poliția.

— Deci și noi facem parte din joc?

— Nu am nicio îndoială că într-o anumită măsură și noi facem parte din joc. Am stat de vorbă cu profesorul Layton.

Bloom îl văzu pe Jameson încuviințând, recunoscând numele. El și

Layton se cunoșteau bine.

— Pentru a creiona un astfel de joc este nevoie de o adevărată desfășurare de forțe. Ar fi nevoie de foarte mulți bani și de foarte mult timp investit. Ca să nu mai vorbim de partea tehnică. Aș fi foarte uimită să aflu că este opera unei singure persoane.

— Psihopații lucrează împreună? Nu sunt niște lupi solitari care se gândesc doar la ei?

— Așa spune manualul. Dar dacă nu e chiar așa? Sau dacă s-a schimbat ceva?

— Au evoluat și s-au transformat în animale de turmă?

Bloom îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Evoluția nu se întâmplă peste noapte. Motivul este unul mai uman.

Formă apoi numărul lui Barker și puse telefonul pe difuzor ca să poată asculta și Jameson. După câteva clipe muzica se opri și se auzi vocea agentului Phil Green.

— 'Neața amândurora. Astăzi suntem doar eu, Kaye și Raj. Ceilalți au fost chemați pentru că a avut loc un incident în centru.

Jameson o privi pe Bloom ridicând o sprânceană. Se părea că ancheta lor nu mai era în topul listei de priorități.

— Bună tuturor, spuse Bloom. Deci asta e ce am aflat până acum. 109 persoane au primit de ziua lor o felicitare și au dat curs provocării. Craig mi-a spus că a dat de urma a patru jucători care s-au întors acasă după aproximativ o lună. Printre ei îi avem și pe Clive Llewellyn și Faye Graham, chiar dacă, după ce și-a ucis soțul, Faye a dispărut din nou. Avem jucători care sunt dați dispăruți de câteva săptămâni și alți jucători despre care nu se mai știe nimic de un an. Până acum nu am găsit pe nimeni care să fi primit felicitarea, dar să nu fi acceptat provocarea.

Bloom făcu o pauză pentru a vedea dacă are ceva de adăugat. Dar nimeni nu spuse nimic.

— Urmează să-i chemăm pe ceilalți doi jucători care s-au întors pentru a sta de vorbă cu ei, spuse agent Green.

— Bun, spuse Bloom. Deși mă aștept să fie la fel de alunecoși și necooperanți ca Llewellyn.

— Nu ne subestima, răspunse agent Green pârând deranjat.

Bloom nu dădu curs comentariului și continuă cu raportul.

— Vinerea trecută Jane Reid a dispărut în perimetrul școlii. Jane Reid este fiica Lanei Reid, una dintre jucătoare. A fost surprinsă de camerele de

supraveghere sâmbătă-dimineată în stația King's Cross, dar de atunci nimeni nu mai știe nimic de ea.

— Că tot veni vorba, o întrerupse agent Raj Akhtar. Un anume Thomas Lake ne-a contactat ieri. A văzut semnalmentele lui Jane Reid. Îți trimit numărul lui pe e-mail. Nu e un infractor. E dentist în Manchester.

— Ce? se miră Jameson de la biroul său.

— Marcus, încă mai ai impresia că Lana este o sursă de încredere? spuse Bloom întorcându-se spre el și vorbind suficient de încet încât să o audă doar el.

Apoi adăugă:

— Mulțumesc, Raj, ne vom ocupa de asta.

— Ar mai fi ceva de adăugat, interveni Jameson. Augusta este acuzată de abateri profesionale fictive, iar eu am fost internat în spital în urma unui accident produs de un biciclist misterios. Iar ieri, cel mai mare în grad membru al echipei a fost promovat și brusc jumătate de echipă este prea ocupată pentru a lua parte la ședință.

— Crezi că toate astea au o legătură, nu? întrebă agent Green amuzat.

— Eu nu fac altceva decât să enumăr faptele.

Bloom continuă cu raportul:

— Principala noastră teorie este că jocul vizează psihopații funcționali. Teoria se bazează pe discuțiile pe care le-am avut cu apropiații Lanei, ai lui Faye, Stuart și Grayson, dar și în urma întâlnirii noastre cu Clive Llewellyn.

— Noi nu am văzut decât un nemernic care-și dă aere, nu-i așa? spuse Green.

— Am analizat înregistrarea și manierele lui Llewellyn sugerează niște trăsături specifice psihopaților, precum farmec superficial, manipulare și tendința către înșelătorie, completă Jameson.

— Așa cum am mai spus, profilul clasic al infractorului, spuse Green.

— Așa e, ai dreptate, psihopații sunt niște infractori foarte buni, interveni Bloom. Dacă jocul nu vizează psihopați cu acte în regulă, vizează oameni predispuși să comită infracțiuni și să scape nepedepsiți.

— Că tot veni vorba, spuse Jameson. În timp ce mă relaxam pe banii de la NHS^{15} am aruncat o privire asupra infracțiunilor comise la nivel local și național. Chiar dacă ignorăm orice posibilă activitate teroristă, tot rămânem cu incendieri, jafuri, agresiuni, intimidare. Și cu multe cazuri de fraudă. Oamenii au rămas fără economiile de o viață sau le-au fost sparte conturile online. Pentru cele mai multe cazuri nu avem încă un vinovat.

— Ei bine, da, asta e natura infracțiunilor. Ce vreți să sugerați? întrebă Green.

— Că jucătorii noștri sunt acolo undeva, comițând infracțiuni fără să fie prinși.

— De ce ați scos din ecuație atacurile teroriste? Dacă ISIS^{16} a decis să transforme în teroriști ucigași înnașcuți? sugerează Kaye Willis.

Bloom și Jameson se uitară unul la altul.

— Nu-mi spune că nu v-ați gândit la asta? întrebă Green ca răspuns la liniștea ce se așternuse.

— Nu, nu ne-am gândit, răspunse Jameson. Dar radicalizarea este un fenomen ce implică foarte multe trăiri. Ei acționează ghidați de un sentiment de nedreptate, sau ca un răspuns la principiile religioase.

— Psihopatului tipic nu-i pasă de alți oameni. Doar el contează. Totul e perfect dacă obține ce-și dorește. E puțin probabil ca acești oameni să fie interesați de o cauză, ca să nu mai vorbim că ar trebui să se sacrifice pe ei pentru asta, adăugă Bloom.

— Atunci ce spuneți de crima organizată? întrebă Akhtar.

— Așa mai vii de acasă, exclamă Jameson.

— Ajungem în miezul problemei. Asta trebuie să aflăm, spuse Bloom. De ce ar face cineva asta? Pentru a crea un astfel de joc este nevoie de foarte multe resurse, așa că răsplata trebuie să fie pe măsură. Cine ar avea de câștigat de pe urma unei armate de 100 de escroci, manipulatori lipsiți de morală, care să-i stea mereu la dispoziție?

— Aș avea câteva idei, spuse Green râzând.

— Și eu, răspunse Jameson înfricoșător de serios.

Thomas Lake locuia într-o casă în Didsbury, Manchester, împreună cu soția sa, Suzanne, și cei doi gemeni ai lor, Lucas și Jacob. Pe când el și Bloom mergeau pe alee spre ușa din fața lor, Jameson se pregătea sufletește să fie dezamăgit. Era imposibil ca el să fie acel Thomas Lake descris de Jane.

Un bărbat blond cu tenul măsliniu le deschise ușa. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și o cămașă cu mânecă scurtă în carouri. În picioare avea o pereche de papuci cu Dennis, pericol public. Bloom se recomandă, spunându-i că veniseră ca urmare a apelului telefonic în legătură cu Jane, iar el îi invită înăuntru.

Lake se așează pe un fotoliu turcoaz. Bloom și Jameson se așezară pe o canapea din catifea albastru-închis, poziționată în fața divanului.

— Lana? A fost soția mea. Și Jane e fiica mea.

— Soția ta?

Jameson nu-și putu ascunde uimirea.

— Timp de 18 luni. Ce s-a întâmplat cu Jane? Am văzut la știri și polițistul cu care am vorbit mi-a spus că voi fi contactat de cineva. Îmi puteți spune unde e?

— Mă tem că nu, domnule Lake, spuse Bloom.

— Te rog, spune-mi Thomas.

— Credem că ar putea fi cu Lana. Lana a dispărut acum câteva săptămâni. Dar în afară de niște imagini captate sâmbătă pe camera de supraveghere din stația King's Cross, nu avem nicio informație.

Suzanne Lake intră în sufragerie cu o cafetieră și un platou cu biscuiți pe care le lăsa pe măsuta de cafea din sticlă. Era o femeie frumușică, cu părul lung și roșu și ochi ce emanau bunătate. Strânse mâna soțului înainte de a se scuza și a pleca.

— Credem că Lana a fost recrutată de cineva, continuă Bloom.

— Cum ați spus?

— Când ai văzut-o pe Lana ultima dată? întrebă Jameson.

Thomas Lake își coborî privirea.

— Acum prea mult timp.

— De ce? De ce nu ai depus mai mult efort?

Jameson știa că nu era indicat să se uite la Bloom. Nu voia să-i citească

avertismentul din privire.

— Între mine și Lana lucrurile erau complicate. M-a acuzat de niște lucruri îngrozitoare.

— Te-a acuzat că erai un dependent de droguri violent care și-a rănit propriul copil?

Nu fusese intenția lui să pară că-l judecă atât de aspru.

— Poftim?

Lake se uita când la Bloom, când la Jameson.

— Asta crede Jane despre mine?

Jameson nu spuse nimic.

— Mă tem că da, spuse Bloom. Nu a fost așa?

— Nu i-aș face niciodată rău lui Jane, sau oricărui alt copil. Și nu am consumat niciodată droguri.

Jameson nu se lăsa păcălit.

— Atunci la ce te-ai referit când ai spus că lucrurile între tine și Lana erau complicate?

Lake expiră și-și privi mâinile ce i se odihneau pe genunchi.

— Când am cunoscut-o pe Lana eram tânăr și naiv. Credeam... credeam că ea e tot ce am nevoie. Ne plăceau aceleași lucruri, aceleași sporturi, cluburi, muzică, filme. Credeam că mi-am întâlnit sufletul-pereche. Părinților mei nu le-a venit să creadă când au aflat că ne-am logodit. Spuneau că ne grăbim, dar eram îndrăgostit. Sau cel puțin credeam că sunt. Eram obsedat. La câteva luni după aceea am aflat că este însărcinată. Ne-am căsătorit la primăria din oraș când era în patru luni și credeam că o să fim mereu împreună.

— Dar? interveni Bloom.

Lake își ridică privirea în tavan și apoi se uită la Bloom.

— Totul fusese o iluzie. Era... nu pot să descriu în cuvinte. Era, într-un fel, goală pe dinăuntru.

Întinse mâna după un biscuit pe care-l rupse în două.

— Pur și simplu s-a transformat. Nu puteam să scot de la ea niciun răspuns. Nu puteam să purtăm o conversație fără ca ea să înceapă să mă insulte. Am crezut că de vină sunt hormonii sarcinii, dar după ce s-a născut Jane a fost și mai rău. Lana considera că bebelușul este doar al ei. Eu nu aveam nimic de spus. Nu voia decât bani. Mă presa mereu să-mi găsesc un loc de muncă mai bun. Voia o casă mai bună, haine mai drăguțe, vacanțe în străinătate. Mă omora. Și când nu am mai putut ține pasul...

Thomas privi biscuitul rupt din mâna sa. Puse ambele jumătăți înapoi pe farfurie și își scutură mâinile de firimituri. Se uită la Jameson.

— O cunoști pe Jane?

Jameson încuviință. Cum își dăduse seama de asta?

— Și? În afară de povestea asta cu dispariția... a fost fericită?

— E un copil minunat, foarte matur și responsabil. Probabil pentru că a trebuit să-și dădăcească mama.

Thomas se încruntă.

— Credem că Lana ar putea fi psihopată, adăugă Jameson.

Expresia de uimire de pe chipul lui Thomas Lake reflecta expresia de pe chipul lui Bloom. Era limpede că nu era de acord cu ce spusese Jameson, dar el voia să-l facă pe Thomas să înțeleagă cât de greșită fusese decizia lui de a-și lăsa fiica în grija Lanei.

— Îmi pare rău, Thomas, spuse Bloom aplecându-se în față. Ce vrea Marcus să spună este că s-ar putea ca Lana să aibă un tip de personalitate diferit de al celorlalți oameni. Nu credem că este periculoasă, pur și simplu credem că...

— Nu, sunt de acord, o întrerupse Lake.

Își plimbă privirea de la unul la altul și apoi continuă:

— Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre asta, nici măcar cu Suzanne, dar mereu am crezut că prima mea soție a fost psihopată. Este o ușurare să vă aud spunând asta.

Jameson își încheștă pumnii, încercând să-și stăpânească furia. Spuse cât de calm putu:

— Și totuși ai lăsat-o pe Jane în grija ei.

— Doamne Dumnezeule, nu. Nu aș fi făcut asta niciodată. Dar Lana a luat-o cu ea când a plecat la centrul pentru femei. A spus că aș fi bătut-o și a primit ordin de restricție. Timp de un an m-am luptat cu ea, dar Lana era neobosită și dușmănoasă. În fața asistenților sociali și la tribunal era iubitoare și drăguță, dar când rămâneam doar noi doi se transforma într-un monstru feroce. Mă speria. Și a plecat imediat ce tribunalul i-a acordat custodia unică. Din acea zi nu le-am mai văzut niciodată.

Lake îi privea pe Jameson.

— Dar nu am încetat niciodată să le caut.

— Știu că a trecut mult timp, Thomas, începu Bloom, dar îți vine în minte vreun loc în care Lana ar fi putut să o ducă pe Jane?

— Dacă aș fi știut, nu crezi că le-aș fi găsit până acum?

Se întoarseră la mașină în liniște. Jameson știa ce-l așteaptă. Se așeză pe scaunul din dreapta și își puse centura. Apoi își aținti privirea în față evitând privirea lui Bloom.

— Ce a fost asta?

Se așeză astfel încât să se uite la el.

— Marcus? îi atrase atenția când văzu că el nu are nicio reacție.

Se întoarse cu fața spre volan și porni motorul.

— Știu că Jane e importantă pentru tine și pentru familia ta, dar nu poți să sari pe el așa. Bietul om nu are nicio legătură cu dispariția lui Jane.

— Nu? spuse el conștient de iritarea care i se citea în voce.

— Nu.

Bloom ieși din parcare.

— Și el, la fel ca Jane, este o victimă a Lanei. A spus că le-a căutat în toți acești ani.

— Ei bine, se pare că nu a căutat suficient.

Bloom oftă.

— Chiar dacă le-ar fi găsit, Lana avea custodia unică asupra lui Jane. Ce ar fi putut să facă?

Jameson se uita pe geam. Știa că Bloom avea dreptate. Și mai știa că era bine că-l găsiseră pe tatăl lui Jane și că era un om atât de bun, drăguț și onest. Oare chiar și-ar fi dorit mai degrabă să dea peste un dependent de droguri doar pentru că era atât de furios și disperat să-și verse frustrarea pe cineva? Domnul să o aibă în pază pe Lana când Jameson avea să pună mâna pe ea.

Jameson era întins pe o parte și o privea pe Sarah dormind. Voia să-și plimbe degetul de-a lungul obrazului ei coborând pe conturul buzelor. Dar părea foarte liniștită, așa că se mulțumi să o privească. Întâlnirea fusese un adevărat succes, evident. Se întâlniseră la Serpentine Gallery, așa cum stabiliseră. Sarah adusese o pătură de picnic și o pungă plină cu bunătăți de la Marks and Spencer^{17}, în timp ce el adusese o sticlă de Sancerre rece și o prăjitură proaspătă de ciocolată. Fusese impresionată. Îi explicase că era rețeta bunicii rezervată special nepoților și că o făcuse special pentru ea.

— E o onoare, spuse luând o mușcătură. Sublim.

— Eu sau prăjitura? răspunse el.

Avusese dreptate cu privire la vreme. Aproape. Se bucuraseră de cel puțin o oră de căldură și soare înainte ca primele picături să cadă pe pătura de picnic. Apoi strânseseră totul repede și fugiseră să se adăpostească. Sarah chicotea în timp ce săreau prin băltoace. Jameson își amintea că o luase de mână și-i simțise degetele catifelate împletindu-se cu ale lui.

Își petrecuseră restul după-amiezii într-un bar, și când credea că se va scuza și va pleca, îi propusese să ia cina împreună. Pe urmă merseseră la el în apartament și restul e istorie, cum se spune.

Sarah deschise un ochi și zâmbi:

— Bună.

— 'Neața, răspunse el. Cum te simți?

— Comod.

— Bine. Îmi place să știu că femeia din patul meu se simte comod.

Sarah închise ochii.

— Sună de parcă ți-ar fi trecut o grămadă de femei prin pat.

— Aseară mi-am dat seama de ceva, spuse el ignorând voit comentariul ei. Nu ești deloc o fată cuminte.

Ea se rostogoli pe spate și zâmbi:

— Nu știu despre ce vorbești.

Mai târziu, în timp ce mâncau crumpets^{18} cu unt la blatul de bucătărie, la radio se vorbea despre cazul lui Jane. Jameson dădu volumul mai tare. Nu era nicio noutate, în continuare oamenii erau rugați să anunțe autoritățile dacă o vedeau.

— E o prietenă de familie, explică Jameson dând volumul mai încet.

— Îmi pare foarte rău, spuse Sarah punând cana pe masă. Când s-a întâmplat?

— Credem că mama ei a răpit-o. Trece printr-o perioadă mai dificilă. E greu de explicat.

— E bolnavă?

— Păi, nu e normală, asta e sigur.

Văzând expresia de pe chipul lui Sarah, Jameson continuă:

— Are un istoric îndelungat de consum de alcool și droguri. Nu e cea mai responsabilă mamă.

— Măcar e mai bine să fie cu mama ei decât să fie luată de altcineva, spuse Sarah.

— Chiar sper să ai dreptate.

Jameson o sărută pe creștetul capului.

— Hai să schimbăm subiectul. Vreau să mai aud din secretele alea pe care nu le ai.

— Are legătură cu munca ta? Cu cercetarea pe care o faci?

— De ce ai crede asta? Întrebă el.

— Ai un soi de privire pierdută când vorbești, sau mai degrabă când nu vorbești despre munca ta. Și acum ai acea privire.

Își ieșea din mână. Înainte era bun la asta. Sau poate Sarah era de vină. Brusc voia să aibă încredere în ea, lucru pe care nu-l mai simțise înainte.

— Doar nu încerci din nou să câștigi unul dintre acele concursuri de genul „cine clipește primul”? Pentru că, te avertizez, Marcus, am exersat.

Când își auzi numele venind de pe buzele ei simți cum i se strânge stomacul.

— Cu cine ai exersat?

— Nu pot să-ți spun, spuse ea zâmbind.

— Deci amândoi avem secrete. Știam eu.

— Deci mărturisești că ai ceva de ascuns?

Aproape se înecă.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa?

Îl cuprinse pe după gât și-l trase mai aproape. Telefonul lui începu să vibreze pe masă în fața lor. Ea nu-i dădu drumul. Tensiunea din stomac îi cobora în jos și se desprinsese de lângă ea cât încă mai putea.

— Durează doar un minut, se scuză el.

Era Claire. Poate avea vești. Se ridică și răspunse:

— Bună, surioară. Stai doar o secundă.

Acoperi microfonul cu mâna și spuse:

— Da, dispariția lui Jane are legătură cu cercetarea mea.

Se simțea ciudat de eliberat să spună adevărul.

— Iartă-mă, Claire, spuse el reluând conversația. E totul bine?

— Am primit un mesaj de la Jane.

— Ce? Când?

Jameson se ridică în picioare.

— Ieri-dimineață mi-a trimis un mesaj în privat pe Facebook. Nu intru niciodată pe Facebook, așa că am văzut abia astăzi, când Dan îmi arăta niște fotografii ale nou-născutului verișoarei lui, povesti ea agitată.

— E în regulă, liniștește-te. Nu-ți bate capul cu asta. L-ai văzut acum. Ce-ți spunea?

Jameson privi spre Sarah, care ridică din sprâncene și murmură:

— Vești proaste?

Jameson clătină din cap.

— Spunea așa: „Bună, Claire. Sunt eu, Jane. Sunt cu mama. E bine, dar m-a închis în podul unui case de pe lângă Leeds...”

— Ce? Cum au ajuns în Leeds? întrebă Jameson. Poliția ne-a spus că nu s-a urcat în niciun tren. Idioții.

Claire continuă:

— „Am mers cu taxiul aproape jumătate de oră până am ajuns într-un oraș. Nu știu cum se cheamă, dar îmi aduc aminte de o biserică. Cred că era o Biserică a Tuturor Sfinților. Și un magazin Majestic Wine. Îmi pare rău, dar asta e tot ce-mi aduc aminte. Casa în care stăm e o casă cu trei etaje și terasă aflată pe o stradă laterală.”

Jameson mângâie pe spatele unui plic:

„30 de minute de Leeds, Majestic Wine, Biserica Tuturor Sfinților, casă cu trei etaje pe o stradă laterală.”

— Apoi spune, continuă Claire: „Am reușit să pun mâna pe telefonul mamei pentru că azi-dimineață ne-am certat și l-a scăpat pe jos, așa că asta ar putea fi singura mea șansă să trimit un mesaj. Se poartă ciudat și vreau să vin acasă. Te rog, spune-i lui Marcus să mă găsească”.

Jameson se opri din scris și-și înghiți nodul din gât. Cum să facă să o găsească? Aveau doar o casă fără număr, nu știau nici numele străzii, nici în ce suburbie de pe lângă Leeds se aflau.

— Ce-o fi vrând să spună prin „ne-am certat”? întrebă Claire. Lana nu i-

ar face rău, nu e așa? Spune-mi că nu i-ar face rău.

Jameson știa că nu putea să facă asta.

— Lasă-mă să o sun pe Augusta.

— Marcus, trebuie să o găsești.

— Claire, voi face tot ce-mi stă în putință. Promit.

Puse telefonul la loc pe masă.

— Eu o să plec acum ca tu să te pui pe treabă, spuse Sarah. Pare important ce ai de făcut.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară.

Se apropie de el și îl sărută ușor pe obraz. Din instinct își acoperi notițele cu mâna. Sarah făcu un pas înapoi și își îngustă ochii:

— Uau, dar tu chiar ai probleme cu încrederea în oameni.

Era pentru prima dată când o femeie îi spunea așa ceva.

— Scuză-mă, e din obișnuință. Am lucrat în trecut pentru Serviciile Secrete.

Clipi din ochi de două ori. De ce îi spusese asta?

— O, spuse Sarah. Înțeleg.

Își trecu mâna prin păr, dându-și-l pe spate și aranjându-l apoi pe sânul stâng.

— Asta explică multe.

Rămase nemișcată pentru o clipă ca și cum ar fi asimilat informația, apoi reveni la realitate.

— O, bine că mi-am adus aminte, spuse. Am ceva pentru tine.

Dispăru în dormitor de unde se întoarce cu haina și cu poșeta. Puse poșeta pe masă, apoi scoase o pungă de hârtie.

— Poftim.

— O carte? întrebă el desfăcând punga.

— Un prieten lucrează la o editură. Nu a fost încă publicată. Știam că-ți place ciclismul și e o carte care mie mi-a plăcut mult.

— *Neînfricații: legende despre zeii ciclismului*, citi Jameson cu voce tare, apoi se uită la ea. Ai citit asta?

Sarah încuviință.

— E despre cel mai nebun și în același timp curajos ciclist din istorie. Îmi place să pedalez, știi? Poate într-o zi dăm o pedală.

— Am crezut că am făcut asta deja.

— Bine, gură spurcată, spuse ea băgând o mână și apoi pe cealaltă în

palton. Du-te și fii erou. Sună-mă când ești gata să revii printre pământeni.

Jameson îi cuprinse fața în palme.

— Nu sunt un erou, sunt doar un om care salvează vieți.

— Ai spus că ești doar un umil cercetător.

Femeia asta era atrăgătoare, inteligentă, îi plăcea ciclismul și îi răspundea cu aceeași monedă la sarcasm. Ce ar fi putut să ceară mai mult? Pentru prima dată în viață era într-adevăr în pericol să se îndrăgostească.

Bloom se întorsese în Harrogate, orașul natal, unde stresul de zi cu zi și munca din Londra se evaporau. Aici alerga mai repede, respirând adânc aerul proaspăt de Yorkshire. De luni bune nu se mai simțise atât de tânără și de plină de viață. Dar sentimentul nu dură pentru mult timp. Muzica pe care o asculta în căști fu întreruptă de soneria telefonului.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Jameson. Ești încă în Yorkshire, în vizită la mama ta?

— Da, aici sunt, răspunse Bloom ștergându-și sudoarea de pe față cu mâneca.

— Claire a primit un mesaj de la Jane. E încuiată într-un pod undeva pe lângă Leeds. Mă îndrept spre Kings Cross chiar acum. Ajung în Leeds la 14.30. Putem să ne întâlnim acolo?

— Urcă-te în primul tren din Leeds spre Harrogate. O să te aștept la gară. E suficient loc în casă și pentru tine.

— Ești sigură? Sunt în regulă la hotel.

— Mă rățăcesc prin casă. Mi-ar prinde bine niște companie și am avea loc să ne stabilim sediul.

Bloom alergă înapoi spre casă, o clădire cu cinci dormitoare în partea selectă a orașului. Tatăl ei fusese avocat și mama, chirurg cardiolog. Amândoi erau obsedați de munca lor și nu călătoreau niciodată și nici nu ieșeau în oraș. Investeau toți banii și timpul de care dispuneau în casă.

Jameson trebuie să fi fost surprins de invitație. Nu fusese niciodată invitat acasă la ea în Londra, dar aici lucrurile stăteau diferit. În primul rând, nu era casa ei. Cel puțin nu deocamdată, cât încă trăia mama ei. Și aici se simțea diferit. Munca ei o făcea să fie paranoică și obsedată de intimitate. Văzuse prea multe cazuri de oameni care se încrezuseră în bunătatea altora și plățiseră scump. Își aducea aminte de un agresor care fusese bucuros să-i povestească despre o aplicație pentru alergat care îi permitea să urmărească mai ușor femeile pentru care făcea o obsesie.

— Tot ce trebuie să fac este să alerg în aceeași zonă mai multe zile la rând și apoi pot vedea toate femeile care aleargă acolo și unde locuiesc. Multe conturi au și numele reale, și poze de profil.

Apărea la ușa lor și spunea că este un fost coleg de la muncă sau un prieten vechi. Și așa începea totul. Bloom își oprise localizarea de pe telefon și evita să folosească rețelele de socializare. Fratele mai mare avea ochi peste tot, grație unor sisteme de supraveghere pe care oamenii alegeau să le folosească.

Descuie ușa de la intrare și se descălță înainte de a intra pe parchet. Mama ei nu permitea nimănui să intre încălțat. După un duș rapid închirie o mașină și-și sună o veche prietenă de la poliția din West Yorkshire. Caroline avea să o ajute. Îi fusese alături cu ani în urmă, când Bloom făcuse prima greșală și lumea i se prăbușise. Era de acord să o ajute.

Jameson ieși din gara din Harrogate și descoperi un oraș cu adevărat frumos. Copaci înmuguriți împrejmuiau trotuarul, iar de partea cealaltă se observa o clădire impresionantă, o semilună din piatră de culoarea caramelului ce înconjura intrarea într-o altă clădire și multe straturi de flori.

— Marcus?

Bloom venea spre el îmbrăcată într-o cămașă albă din bumbac și o pereche de blugi albaștri. Nu o mai văzuse îmbrăcată în blugi. Pe ea chiar și acest material arăta elegant.

— Putem merge pe jos spre casă. Nu e departe de aici, spuse ea.

— Condu-mă, spuse el, urmând-o în josul unei străzi cu buticuri elegante și magazine scumpe.

— Deci aici ai crescut?

— Da. Am avut un început greu.

— Altă glumă, Augusta! Asta e deja răsuflată.

Strada dădea într-o intersecție mare. Pe partea stângă, o zonă cu iarbă delimita un șir lung de case construite în stil victorian. În fața lor, un cenotaf în formă de ac răsărea din mijlocul unui sens giratoriu brăzdat de flori. În timp ce traversau strada spre o zonă verde, Jameson observă o cafenea care părea scumpă.

— Betty's, exclamă el. Am auzit de asta?

— Probabil, răspuse ea. E o cafenea faimoasă pe aici. Turiștii stau la coadă ore bune să prindă o masă.

— Merită?

— Mama obișnuia să spună că „e un amărât de ceai”, dar chiar e foarte bun.

Bloom se simțea mai relaxată acum. În Londra vorbea foarte rar despre mama ei, cu excepția momentelor în care pomenea despre o vizită iminentă. Poate Jameson avea acum ocazia să afle mai multe despre ea. Îi respectase intimitatea, pentru că știa că asta era important pentru ea, dar în același timp ardea de nerăbdare să afle cum era Augusta cu adevărat.

Când ajunseră în dreptul casei, Jameson începu să fluiera. Aflată pe o proprietate privată, împrejmuită de un gard de piatră jos peste care creștea un gard viu minuțios îngrijit, casa de piatră avea ferestre mari de-o parte și de alta a ușii de la intrare. Pe acoperiș avea chiar și turnulețe.

— O înțeleg pe mama ta de ce vrea să trăiască aici.

Bloom deschide ușa de la intrare.

— E într-un cămin de bătrâni acum.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama.

— Dementă. Poți să-ți lași bagajele în prima cameră de pe dreapta de la etaj. Mă duc să pun niște apă la încălzit și apoi o să-ți arăt ce am descoperit până acum.

Lui Jameson fu cât pe aci să-i scape un alt fluierat atunci când deschise ușa de la camera lui. Camera, decorată de sus până jos cu tapet cu motiv floral, avea două ferestre mari, una care dădea spre grădină și cealaltă, spre drum. Își lăasă geanta pe patul cu tăblie de mahon și merse să cerceteze baia. Era ca și cum ar fi fost cazat la un conac.

La parter, Bloom așezase pe masa de stejar din bucătărie un set din porțelan cu ceainic și cești. Lângă deschisese o hartă a Ordnance Survey^{19} pe care încercuise cu roșu câteva locuri.

— 30 de minute în toate direcțiile. Avem astfel: Knaresborough, nu departe de aici, Tadcaster și Sherburn la ora 15.00, Darton și Holmfirth la ora 18.00, Hebden Bridge și Howarth la ora 21.00. Astea sau orice localitate între ele. E o zonă imensă, spuse Bloom întinzându-i ceașca.

— Există pe undeva o Biserică a Tuturor Sfinților și un magazin Majestic Wine?

— Există o Biserică a Tuturor Sfinților în Bradford, Kirkby Overblow, Ilkley, Sherburn, Batley și Bingley.

— Majestic Wine?

— Cinci magazine în zona West Yorkshire: Leeds, Huddersfield, Wakefield, Harrogate și Ilkley.

— Deci Jane e în Ilkley, spuse Jameson în timp ce telefonul îi vibră o dată.

— Într-o casă al cărei număr nu-l știm, și pe o stradă cu nume necunoscut.

— E o zonă prea mare. Vom avea nevoie de ajutor. Cunosc pe cineva de la poliția din West Yorkshire și a vorbit cu ofițerii de la secția din Ilkley să facă mai multe cercetări. Le-am trimis fotografiile cu Jane și Lana.

— Văd că ai fost foarte ocupată, spuse Jameson căutându-și telefonul în buzunarul de la pantaloni. Mulțumesc, Augusta. Dacă va trebui să bat la fiecare ușă din oraș, o voi face.

— Mergem?

— Da, hai.

Jameson își verifică mesajele. O alertă de trafic de la Google. Nimic important.

Bloom conducea, iar Jameson o sună pe Claire. Vrusese și ea să vină cu ei, dar reușise să o convingă să se răzgândească.

Răspunse din prima, cu o voce în care i se citea disperarea. Îi tot spunea să se grăbească și să o găsească pe Jane, ca și cum el nu și-ar fi dat silința. Jameson se strădui să-și țină sub control iritarea. Știa că se simțea neajutorată.

— Există vreun centru pentru informarea turiștilor în Ilkley?

Jameson își puse telefonul lângă cel a lui Bloom în tăvița din spatele schimbătorului de viteze.

— Nu am mai fost în oraș de mult timp, dar cred că e unul vizavi de gară.

— Hai să mergem acolo întâi. Dacă găsim acolo o hartă, am putea să împărțim orașul în sectoare și să căutăm zonă cu zonă.

Se opriră la semafor lângă o reprezentanță BMW.

— Știi unde face poliția căutări?

— Caroline mi-a spus că mai întâi vor verifica garile și stațiile de autobuz, apoi stațiile de taxiuri, câteva bănci și supermarketuri.

— Deci nu vor merge din ușă în ușă?

Semaforul se făcu verde.

— Nu cred. I-am lăsat un mesaj lui Barker în care i-am spus să ia legătura cu șeful lui Caroline pentru a-i sublinia importanța cercetărilor noastre, dar nu mi-a dat niciun semn.

— E la curent cu ce se petrece aici. Trebuie să înceteze să ardă gazul de pomană cu jocurile de interese din poliție și să se pună pe treabă.

La sensul giratoriu Bloom o luă la dreapta pe un drum care șerpuia prin câmpuri și sate pitorești.

Pe când treceau prin dreptul unui pub aflat lângă un magazin cu de toate, telefonul lui Bloom bâzâi.

— Ar putea fi Caroline cu vești. Răspunde tu.

Jameson apucă telefonul lui Bloom și introduse codul PIN pe care i-l dictă ea.

— Ce ciudat, exclamă el citind mesajul de pe ecran.

— Ce?

— Alerta de trafic de pe telefonul meu. Îmi arăta ruta cea mai scurtă către un loc de care nu am auzit în viața mea. M-am gândit că e inutil mesajul. Dar tu ai primit un mesaj de la Trainline^{20} despre același loc.

— Ce loc?

— South Milford. Ai auzit de el?

Bloom apăsă atât de violent pedala de frână, încât centura lui Jameson se blocă, trăgându-l înapoi în scaun. Se strecură prin trafic și se opri într-o benzinărie.

— Dă-mi să văd.

Îi luă telefonul din mână. Arăta straniu, palidă, dar cu obraji roșii.

— Augusta?

Se uită la el cu gura întredeschisă și cu privirea înspăimântată.

— Vorbește cu mine, o rugă el.

Apăsă câteva butoane pe ecran, apoi își duse telefonul la ureche. După câteva secunde, înjură în șoaptă și spuse:

— Caroline, sunt eu, Augusta. Cred că avem o situație în gara din South Milford.

Se uită la ceas, apoi continuă:

— Acum e 15.35. Sună-mă cât de repede poți.

Încheie apelul și îi întinse telefonul lui Jameson.

— Intră pe pagina celor de la Trainline. Trebuie să știu când e următorul tren rapid din Leeds spre Hull care are stație în South Milford.

Porni motorul și ieși pe drum din nou. Jameson îi urmă instrucțiunile.

— Augusta? Ce se întâmplă? Ce e cu acest South Milford?

Oare chiar vedea lacrimi în ochii lui Bloom? N-o mai văzuse așa niciodată.

— Augusta?

— E locul în care viața mi s-a dus de râpă.

Jameson era curios, dar știa că nu era momentul să o asalteze cu întrebări. Din comportamentul ei își dădea seama că era ceva serios. Tastă Leeds-Hull pe pagina de căutare și începu să verifice în ce stație se oprea fiecare tren. Găsi în cele din urmă South Milford.

— E un tren care pleacă la 15.52 din Leeds și ajunge la South Milford la 16.15.

Bloom clătină din cap:

— Nu, caută trenuri care nu se opresc acolo. Avem nevoie de un tren care nu are oprire acolo.

Jameson își ridică privirea din telefon:

— Vrei să zici...

Bloom privi în oglinda retrovizoare și intră în depășirea dubitei din față.

— Mă refer la un tren în fața căruia poți să te arunci.

— La naiba. Ce crezi... cine?

Nu era nevoie să-și termine fraza.

— Lana, murmură el. Bine. La 15.38 pleacă un tren din gara din Leeds și ajunge în Selby la 15.58 făcând doar o oprire.

— South Milford e la doar 10 minute de Selby.

Jameson se uită la ceas: 15.42.

— Ajunge în 6 minute.

Bloom încuviință o dată.

— Sună la 999.

Făcu ce i se spusese. Bloom parcă în fața unui gard ce dădea într-un câmp și îi luă telefonul.

— Sunt Augusta Bloom. Sunt psiholog și știu din surse sigure că o persoană se va arunca în fața trenului în stația South Milford în după-amiaza asta. Următorul tren expres va trece prin gară în aproximativ 5–6 minute.

Bloom asculta ce i se spunea de la celălalt capăt al firului.

— O tânără de 16 ani pe nume Jane Reid și mama ei, Lana Reid.

Ascultă din nou.

— Poate doar una, poate amândouă. Nu știu. Și nu, nu știu despre ce tren este vorba. Doar am primit un mesaj prin care m-a făcut să bănuiesc această intenție. Eu sunt la 20 de minute de acolo.

Bloom ascultă încă o dată ce i se spunea, apoi își lăasă datele de contact.
— Dacă vorbiți cu inspector Caroline Watkins de la secția Weetwood, ea va fi la curent cu situația.

Bloom îi mulțumește operatorului de la dispecerat și închise telefonul.

— A trimis o mașină la South Milford.

— Vor ajunge acolo înaintea trenului?

Bloom ieși în trafic.

— Ea așa crede.

Jameson se uită la ceasul de pe bord. Arăta 15.46, aproape 15.47. Era aruncat dintr-o parte în alta în timp ce Bloom schimba benzile frenetic. Oare Lana ar fi în stare să-i facă rău lui Jane? Nu avea nici cea mai vagă idee, dar Bloom conducea ca și cum viața ei ar fi depins de asta. Și Bloom știa destule despre psihopați. Ceasul arăta 15.48. În orice moment trenul avea să treacă prin gara din South Milford. Privi spre telefonul lui Bloom. Nu suna. Ceasul arăta 15.50.

— Să sun înapoi? întrebă el.

Amândoi tresăriră când telefonul sună. Jameson îl înșfăcă.

— Telefonul doamnei Bloom.

— E acolo? Sunt eu, Caroline.

— E la volan. O clipă, pun telefonul pe difuzor.

— Caroline, spuse Bloom. Mă auzi? E o mașină închiriată și nu are *hands-free*.

— Te aud. O mașină se îndreaptă spre South Milford pentru a preveni o tentativă de suicid. Ești în regulă?

Vocea i se îmblânzi când îi adresează ultima întrebare. Era clar că știa ceva Caroline.

— Sunt bine, spuse Bloom pe un ton care sugera exact opusul. Ai vreo veste?

— Locul e liber. Nu e nimeni acolo în afară de agenții trimiși de noi.

— Spune-le să rămână acolo... te rog.

— Au trecut ambele trenuri accelerat din și înspre Hull, iar următorul va ajunge în aproximativ o oră. Ne vom întoarce la 16.30.

— Bine. Ne vedem acolo.

— E înțelept să faci asta, Augusta?

— E doar o stație, Caroline. Mă pot descurca. Nu e aceeași situație ca data trecută când am fost acolo.

— Știu, dar...

Nu se mai auzi nimic de la capătul celălalt al telefonului, iar Jameson se holba la Bloom. Avea mandibula încheștată și privirea fixată pe drum.

— Am o întâlnire în după-amiaza asta, spuse Caroline, dar pot să scap de ea dacă vrei să fii și eu acolo.

— Nu va fi necesar.

— O să văd ce pot face, adăugă Caroline înainte de a închide.

— Are grijă de tine, spuse Jameson punând telefonul lui Bloom lângă al lui.

Bloom nu răspunse.

— Cine s-a aruncat?

Bloom nu-și desprindea privirea de la drum și ținea strâns volanul.

— Cineva foarte important pentru mine... cineva la care țineam... ar fi trebuit...

Ajunseră la o intersecție la care cotiră stânga.

— I-am dezamăgit și nu mi-o voi ierta niciodată.

— Când?

— Acum 15 ani.

Jameson făcu calculele în minte. Pe atunci Augusta avea aproape 30 de ani. Avusese un iubit? Frânsese inima cuiva? Se uită la Bloom. Oare de asta era atât de singuratică? Era plauzibil.

În tot orașul South Milford nu existau decât o benzinărie și două puburi. Bloom parcă Seat-ul închiriat în parcare benzinăriei, unde mai erau doar alte patru mașini. Benzinăria avea două stații de alimentare, dar era pustie. Jameson verifică și celelalte patru mașini, dar nu era nimeni în ele.

— Și acum ce facem? întrebă el.

— Să mergem pe strada principală, poate au parcat acolo.

Dar nu găsiră decât și mai multe mașini abandonate și străzi pustii. Se întoarseră la benzinărie chiar atunci când o mașină a patrului de poliție parca. O femeie îmbrăcată în uniformă coborî de pe locul pasagerului și se îndreptă spre ei. Se prezentă ca fiind agent Fisher. Le spuse celor doi că două trenuri treceau din oră în oră, la câteva minute unul de altul. Le sugeră ca Bloom împreună cu colegul ei să stea pe peronul din est, în timp ce ea și James vor merge pe celălalt peron.

— Cine crezi că ar putea sări? întrebă agent Fisher pe când treceau de turnichete spre peronul de vest. Era clar că ea credea că e o pierdere de timp.

Jameson era tentat să folosească o replică veche a celor din Serviciile Secrete, dar în loc de asta spuse:

— O tânără împreună cu mama ei. Mama e instabilă.

— De la dispecerat ni s-a spus că sunteți psihologul.

— Doamna Bloom este psiholog.

Jameson auzi în depărtare trenul apropiindu-se. Privi în stânga și îl văzu venind. Dacă ar fi fost în locul celor care vor să facă asta și s-ar fi gândit că cineva va încerca să îi oprească, s-ar fi ascuns până când trenul ar fi fost suficient de aproape și apoi ar fi alergat în fața lor. Își îndreptă din nou atenția spre peron. Acum trenul era din ce în ce mai aproape, venind zgomotos spre gară. Parcare era liberă. Drumul din spatele lui era liber. Trenul se auzea din ce în ce mai zgomotos, apoi se auzi hornul. Jameson privi în spate. Dumnezeuule, repede mai venea! Se îndepărtă de marginea peronului când trenul trecu prin gară. După fiecare vagon urma un curent de aer care venea spre el ciufulindu-i părul pe față și scuturându-i mâneca de la cămașă.

Se uită după tren cum înainta cu viteză și în cele din urmă respiră ușurat. Privirea lui o întâlni pe a lui Bloom pe partea cealaltă a șinelor și pe chipul

ei se citea aceeași senzație de ușurare. Și apoi, înainte să se poată bucura de aceste sentimente, auzi un al doilea tren venind.

Jameson văzu luminile unui tren accelerat cu destinația Hull venind de departe. Se uită din nou în parcare și spre câmpul care mărginea peronul. Dacă Lana ar fi fost acolo, n-ar fi sărit oare în fața primului tren? Sau așteptase să vadă ce aveau de gând să facă ei și tovarășii lor polițiști? Ar fi fost mai logic așa. Îl văzuse venind pe peron, căutând, pregătit, și văzuse agenții de poliție stând în diferite locuri strategice. Nu putea să oprească o persoană care alerga. Nu se aflau aici să facă pe eroii. Dar Augusta? Dacă încerca să o oprească pe Lana, oare ar fi fost suficient de puternică, sau ar fi fost trasă și ea pe șine?

Dacă Lana privea și analiza, era de așteptat să meargă spre capătul celuilalt peron, cât mai departe de persoana cel mai probabil să intervină. Jameson privi din nou spre trenul care se apropia cu mare viteză de peronul din partea opusă. Singurul mod de a ajunge pe partea cealaltă era să traverseze șinele și asta ar fi fost stupid. Nu avea niciun motiv întemeiat să creadă că Lana și Jane erau acolo. Apoi văzu ceva, o umbră în capătul peronului de pe partea cealaltă, exact în locul din care ar fi sărit Lana dacă era în locul lui. Începu să alerge, strigând la Bloom și la ofițerul de lângă ea, arătând spre locul în care văzuse ceva. Bloom începu să alerge, dar ofițerul nu.

„Nu poate să oprească decât o persoană”, se gândi el.

Trecu pe lângă agent Fisher, strigând:

— Am văzut ceva acolo!

Trenul se apropia din ce în ce mai mult. Putea să vadă emblema albastru cu mov a TransPennine^{21} pe primul vagon. Dar era convins că încă avea timp.

Văzu din nou mișcare, o umbră roșie printre copaci. O auzi pe Bloom țipând, dar nu-și putea da seama ce zicea. Se uită înspre tren din nou. Era aproape de capătul peronului acum.

— Fă-o, se încurajă el.

Bloom țipă din nou.

— Stai acolo! Stai acolo! strigă ea.

„Nu poate să oprească decât o persoană”, repetă el ca o mantră.

Trenul trase semnalul, și fără ezitare Jameson se lansă peste șine spre peronul pe care era Bloom.

Lana Reid mergea înapoi și încolo prin iarba care-i ajungea până la glezne. În ultimul mesaj îi spusese că erau pe drum, dar acum se afla în mijlocul pustiului, fără semnal, fără să știe ce se va întâmpla și cât timp va trebui să stea acolo. Toate astea pentru că avusese nevoie de ajutorul lui Jane. Îi spusese că dacă nu face cum îi spun ei, va fi descalificată, pentru că nu avea voie să primească ajutor de la nimeni. Se uită din nou spre copaci, la siluetele care se profilau în umbră. Nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să rămână acolo până la îndeplinirea misiunii. Îi plăcuse să vadă expresia de pe chipul tălâmb a lui Jameson.

Stăteau unul lângă altul în mașină în liniște. Bloom nu mai țipase la el niciodată, dar o speriasse al naibii de rău. Imediat ce se ridicase de pe șine și pășise pe peronul pe care se afla ea, Bloom își pierduse controlul. Începuse să ție la el, că era un mare idiot, că la ce naiba se gândise, nu-i păsa deloc de propria viață?

El o ignorase, evident. Se concentrase doar pe țelul pe care-l avea și nu băgase de seamă țipetele ei și sunetul trenului care trecea în viteză prin spatele lui. Își făcuse loc printre plantele care creșteau lângă peron și găsisse o pungă de plastic prinsă de o tulpină. În cele din urmă căzuse în genunchi. Oare ușurarea sau gândul că își risca viața pentru o pungă de la TK Maxx^{22} îl înngenunchease? Dar în acel moment ei nu-i păsa. Alergase spre el și îl scuturase agresiv.

— Să nu mai faci așa ceva niciodată, mârâi ea.

Apoi plecase și fusese rândul polițiștilor să-l ia la rost.

— Mulțumesc, șopti ea acum.

Jameson se întoarse spre ea. Se opriseră la benzinărie să ia ceva de mâncare pentru cină, dar sandviciurile vidate rămăseseră neatinsse la el în poală.

— Ce?

— Știu că vrei să mergi în Ilkley, dar trebuie să stai până trece și ultimul tren.

Agenții le spusese că aveau treburi mai urgente de rezolvat.

— Măcar asta pot să fac și eu.

— Augusta, ce s-a întâmplat? A fost vorba de un iubit?

— A fost vorba de un copil, răspunse ea. Nu al meu, se grăbi să adauge.

Dar era în grija mea.

Bloom o vedea în fața ochilor pe mama copilului stând în pragul ușii țipând: „Unde e? Spune-mi unde e!”

— Augusta? spuse Jameson atingând-o ușor pe mână.

Se forță să-și alunge amintirile.

— Îmi pare rău. Îmi e greu să vorbesc despre asta.

Trase aer adânc în piept.

— Îmi e greu și să-mi aduc aminte.

Jameson își retrase mâna și ea știa că îi spunea să-și dea timp.

Avu nevoie de un minut să se adune.

— Mama a avut o prietenă, Penny. Se știau din școala generală. Fiica ei...

Trebuia să țină imaginile la distanță și să se concentreze pe fapte:

— Fiica ei era cu 12 ani mai mică decât mine. Penny se chinuise să rămână însărcinată.

Urmă o pauză, apoi continuă. Era oare relevant? Sigur că era. Să-ți dorești cu disperare un copil și apoi să-l pierzi făcea tragedia și mai mare.

— Fiica lui Penny intrase în bucluc la școală și m-a rugat să stau de vorbă cu ea.

Un surâs timid îi înflori pe buze.

— Am crezut că voi putea să-mi pun în practică noile abilități, să mă laud în fața mamei, care credea sincer că meseria de psiholog e doar cu un pas în fața magicienilor care hipnotizează pe la petreceri și-i fac pe oameni să latre.

Jameson scoase un sunet înfundat ca răspuns la încercarea ei de a face o glumă.

— Nici nu-mi imaginam cât rău aș putea face.

Se așternu liniștea. Jameson spuse apoi:

— Prima mea victimă a fost un fermier din Ucraina. Exista suspiciunea că o organizație criminală folosea ferma la care lucra el ca să ascundă armament. Știam că membrii organizației erau nemiloși și periculoși, dar l-am convins pe puști să spioneze pentru mine. I-am spus că-l voi răsplăti pe măsură. Știam că avea o soră care spera să obțină cetățenia britanică, așa că i-am spus că o pot ajuta. L-au împușcat în cap și i-au atârnat corpul de un gard în mijlocul satului, ca toată lumea să-l poată vedea. Nu am mai putut să dorm bine câteva... mă rog, niciodată de atunci.

Se uită la Bloom.

— Augusta, când suntem tineri și lipsiți de experiență, niciunul dintre noi nu știe cât de mult rău poate face.

Îl privi printre lacrimi. Părăsise MI6 după ce trecuse prin multe traume, dar nu-i povestise nimic niciodată. O făcea să se simtă mai curajoasă.

— Credeam că sunt de ajutor. Credeam că făcea progrese. În dimineața în care s-a întâmplat plănuisem să-i cer voie să pun pe hârtie întreaga experiență pentru un studiu de caz... o poveste de succes.

— Nu te poți învinovăți de alegerile altora.

— O, ba pot. În cazul ăsta chiar pot.

Bloom și-o amintea pe Penny dând buzna pe lângă mama ei pe scări și venind spre ea. Doar câțiva centimetri le despărțeau. Penny vorbea încet, aproape mârâind cuvintele pline de ură.

— Fetița mea s-a aruncat în fața trenului.

Își aminti cum se prăbușise pe treapta din spatele ei, i se înmuiaseră picioarele și plămânii i se goliseră de aer. Penny continua să vorbească, dar ea nu auzea decât un țuiet strident, un zgomot de fundal.

„Fetița mea s-a aruncat în fața trenului.”

Își aminti că-și privise mâinile. Nu-și simțea degetele. Încerca să le miște, dar nu le putea dezlipi de pe genunchi. Mama ei stătea în picioare în spatele lor, cu o mână pe după umerii lui Penny.

— Haide, Pen, vino cu mine.

Dar Penny nu se mișca. Flutura o bucată de hârtie la care Bloom își amintea cum se holbase, în timp ce se mișca stânga-dreapta prin fața ei.

— N-o să te iert niciodată, spusese Penny.

— Penny, Augusta nu are nicio vină. Haide să mergem.

Penny se întorsese cu fața spre mama lui Bloom.

— Serios? spuse ea întinzându-i bucata de hârtie. Nu are nicio vină?

O privise pe mama ei luând hârtia. Era un plic din care scosese o bucată de hârtie. O privise un moment, apoi exclamase:

— O, Doamne.

O privise pe Augusta și în privire citise ceva ce nu ar fi vrut să vadă niciodată: „Sunt dezamăgită. M-ai făcut de rușine. Mi-e jenă cu ce ai făcut”. Își aminti apoi cum luase bucata de hârtie din mâna mamei ei, care o conduse pe Penny în jos pe scări și în bucătărie. În cele din urmă Augusta privise hârtia. Erau două rânduri scrise, dar acele rânduri urmau să o bântuie tot restul vieții.

„Nu pot să fiu normală. Și nu vreau să fiu un monstru. Mi-ai spus să aleg. Am ales.”

Ani la rând, Bloom nu-și dăduse voie să se gândească la acea zi. În timp, detaliile deveniseră încețoșate și vagi. Dar pe măsură ce retrăia în minte evenimentele, totul devenea mai clar și își aduse aminte de ceva. Își luă telefonul și deschizând Google Maps mări imaginea pe zona South Milford. Găsi șina de tren și îi urmări traseul întâi spre Selby, apoi spre Leeds. Acolo unde văzu că șina se intersecta cu un drum, activă opțiunea de satelit și începu să caute ceva anume. Când în cele din urmă găsi ce căuta, verifică din nou locul și, întinzându-i telefonul lui Jameson, porni motorul.

— Dar până la ultimul tren mai avem 20 de minute, spuse Jameson.

Bloom ieși din parcare pustie.

— Medicul legist a spus că dacă Dumnezeu a ținut cu ea, căderea i-a provocat moartea înainte ca trenul să o lovească. Cădere.

Jameson se uită la ecranul telefonului și mări imaginea.

— A sărit de pe un pod?

— E un singur pod în apropiere de South Milford.

— Se pare că e un drum neasfaltat.

Bloom încuviință.

— Mă poți ghida?

Se lăsase întunericul și lipsa iluminatului public făcea ca vizibilitatea să fie scăzută. Bloom aprinsese farurile pe poziția maximă în timp ce traversau câmpuri și zone de pădure.

— Încetinește, spuse Jameson. Uneori șinele de tren au terasamente din lemn.

Avea dreptate. Bloom opri mașina pe iarbă. Se cățărară și merseă înapoi până pe pod. Bloom putea să vadă șinele paralele de dedesubt. Asta era. Locul în care se întâmplase totul. Locul din care sărise. Era imposibil să fi fost ucisă de o cădere de la o înălțime atât de mică. Medicul legist încercase să spună ceva consolator.

— Augusta?

Vocea lui Jameson era agitată. O femeie stătea pe buza podului, înaintând încet spre ei. Când îi putură vedea fața, Bloom îl atinse pe Jameson pe braț. Simți mușchii tensionându-i-se.

Bloom făcu un pas în față.

— Lana?

Lana se opri.

— Ce v-a luat atâta?

— Cine ți-a spus despre locul ăsta? întrebă Bloom.

Cine ar fi știut să o aducă aici? Medicul legist? Poliția? Penny?

Lana zâmbi.

— Unde e Jane? întrebă Jameson abia stăpânindu-și furia.

Lana făcu un pas spre ei.

— E cu un prieten.

— Cu ce prieten? Unde? spuse Jameson făcând un pas înainte.

— Pe un pod, spuse Lana cu ochii țintă la Jameson.

Bloom simți în piept gheara fricii.

— Ce pod?

— Deasupra unei căi ferate, răspunse Lana cu voce robotică.

Jameson se năpusti asupra Lanei. Fusese prea rapid pentru Bloom. O apucă de umeri și îi trase fața aproape de a lui.

— Spune-mi exact unde se află, nebună ordinară, sau te arunc în fața următorului tren.

— O, Marcus, spuse ea cu voce cântată. Cât de masculin ești!

— Marcus? spuse Bloom punându-i o mână pe spate.

— Să nu crezi că n-o s-o fac, amenință Jameson. Lui Jane și nouă tuturor ne-ar fi mai bine fără tine. Acum spune-mi unde naiba e!

Cum Lana nu spunea nimic, o târî în mijlocul podului ținând-o strâns de umeri. O împinse spre marginea podului și se uită la ceasul de la mână:

— Ai două minute.

Bloom își privea partenerul. Era 99% sigură că nu avea să facă asta. Era un om bun, un om care respecta legea. Dar abia îi povestise despre prima crimă de care se făcea vinovat. Și mai erau și altele.

— Marcus? spuse ea din nou.

Dacă se prefăcea, nu ar fi vrut să fie ea cea care îi strică jocul. Dar dacă se arăta suficient de speriată...

— Marcus, să nu faci ceva ce vei regreta.

— Unde e?

Vocea lui Jameson era joasă și amenințătoare. Nu-l mai auzise vorbind așa niciodată.

— Cum crezi că o vei găsi dacă mă arunci în fața trenului? spuse Lana cu voce perfect calmă.

— Marcus, are dreptate, interveni Bloom. Nu lăsa furia să-ți întunece

judecata. Știu că i-ai avut pe conștiință pe toți cei care au murit de mâna ta.

Se citi panică pe chipul Lanei și Bloom simți un val scurt de satisfacție. Se încordă pentru prima dată în strânsoarea lui Jameson. Nu voia să moară.

— Ce avem de câștigat dacă Lana moare ucisă de tren? Nu va mai exista pe acest pământ, nu va mai respira, gândi, vorbi. Va fi un nimic.

Jameson își înteeți strânsoarea ca urmare a încercărilor ei de a scăpa.

— Spune-mi unde e și-ți dau drumul. E foarte simplu.

Intrase în joc, deci încă gândea lucid. Lana se opri din zvârcolit. În depărtare se auzi vuietul trenului apropiindu-se.

— Lana, e timpul să iei o decizie, spuse Jameson împingând-o mai aproape de margine.

— Știi, nu mi-a plăcut niciodată de tine. Nici mie, nici lui Jane, spuse Lana întorcându-și capul pentru a-l privi în ochi.

Lana întrezărea luminile trenului.

— Lana, de ce l-ai întărâta chiar acum?

Lana se uită la ea zâmbind. Apoi Bloom își dădu seama. Motivul pentru care Lana îi așteptase toată după-amiază până pe înserat. Era o demonstrație de putere. Cumva îi descoperiseră punctul cel mai slab și toată această mascaradă era menită să exploateze acest punct sensibil. Se folosiseră de tehnologie pentru a o ademeni în locul ăsta și o trimiseseră doar pe Lana. Făcuseră să pară că Jameson și Bloom erau cu un pas înainte. Dar totul fusese doar o iluzie. Dedesubt trenul trecea vuind, împrăștiind curenți de aer spre podul pe care stăteau.

— Marcus, nu ne va spune niciodată unde e Jane, spuse Bloom. Fă-o.

Lana făcu ochii mari în timp ce Jameson smuci din cap și se uită spre Bloom. Trenul era acolo. Bloom îl putea vedea pe conductor în cabina puternic luminată. Îi susținu privirea și repetă:

— Fă-o.

Lana strângea bariera cu ambele mâini în timp ce Jameson o ridică de la sol. Nu țipa, dar Bloom nici nu se așteptase să o facă. Era psihopată și nu simțea frica așa cum o simțeau ceilalți oameni.

Vuietul trenului îi răsună în urechi, dar alt sunet de motor ajunse la urechile lui Bloom. Motocicleta de teren tăia câmpul din spatele lor venind dinspre locul unde-și parcaseră Seat-ul și se îndrepta direct spre Bloom. Ea sări în spate, mișcare pe care fără doar și poate șoferul o anticipase, pentru că se opri cu roata din față la un milimetru de zidul podului. Roata din spate descrie un arc de cerc în timp ce trenul trecea huruind pe sub ei.

Nu-și dădea seama dacă Jameson îi dădu drumul, sau dacă Lana reuși să scape, cert este că atunci când vederea i se limpezi, Bloom o văzu pe Lana așezată pe scaunul motocicletei. Îl bătu pe umăr pe șofer, care porni motorul împrôșcând cu noroi. Trecură în marșarier pe lângă Bloom, executară o rotire de 180 grade și apoi porniră la drum.

— Conduc eu! țipă Jameson, care deja alerga spre mașină.

Bloom nu comentă nimic. Se urcă pe scaunul pasagerului și își puse centura în timp ce se avântau prin iarbă și trecură podul. În depărtare, Bloom încă putea să vadă farurile din spate ale motocicletei. Jameson accelerează și Bloom speră ca memoria lui să fie mai bună decât a ei și să-și aducă aminte pe unde veniseră.

— Nu vom reuși niciodată să ajungem din urmă o motocicletă, dar putem măcar să nu o pierdem din vedere.

Următorii zeci de metri drumul era drept. Apoi micul beculeț roșu al motocicletei începu să apară și să dispară după cum șerpuia drumul.

— Pentru o secundă aproape că reușisei să mă convingi, spuse Jameson fără să-și ia ochii de la drum și piciorul de pe accelerație.

— La fel și tu.

Bloom se sprijinea de bord cu o mână întinsă.

— Cum ți-ai dat seama că a fost o farsă?

Ajunși la o intersecție în formă de T, Jameson viră în viteză la dreapta. Bloom fu împinsă spre Jameson și înapoi la locul ei. Mirosul de combustibil ars umplea aerul cu fum.

— Instinctul.

— Doamna Bloom și-a urmat instinctul?

Doar o persoană a cărei viață a fost plină de riscuri ar încerca să fac o glumă într-un astfel de moment.

— Ai mai fi făcut-o dacă m-aș fi înșelat?

Pentru prima dată, își luă ochii de la drum și se holba la ea. Fusese suficient.

— Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Nu ar fi trebuit să te întreb asta.

Ajunseră la o cale ferată. Bloom se asigură că nu trecea niciun tren.

— La naiba, înjură Jameson în barbă.

— Sunt în câmp, spuse Bloom luându-și telefonul.

Nu era deloc semnal. Scană orizontul căutând un drum de acces. Jameson coti la stânga și accelerează, dar curând începură să se îndepărteze. Îi pierdeau din vizor. Bloom își întinse gâtul uitându-se în spate după

motocicletă. Dar nu vedea decât câmpuri pustii.

Mașina încetini.

— E o fundătură, spuse Jameson ajungând la intrarea într-o fabrică.
Aveau un plan.

Era trecut de miezul nopții când Jameson și Bloom ajunseră acasă.

Jameson se duse în camera lui și făcu un duș. Dădu robinetul de apă caldă la maxim și lăsă apa să-i spele frustrarea. Ce naiba se întâmplase? Ce avusese Lana de câștigat? Bloom spusese că inventatorii jocului îi manipulasera emoțiile și că asta le făcuse plăcere. Dar Jameson nu era așa de sigur. Trebuie să fi fost vorba de altceva, trebuie să fi avut un motiv întemeiat, un câștig mai substanțial. Când nu mai suportă căldura, își înfășură în jurul taliei un prosop mare pe care-l luă de pe calorifer. Își luă telefonul și-i răspunse lui Sarah la mesajul pe care i-l trimisese mai devreme. Voia să vadă dacă ajunsese în siguranță și-l întreba cum merg lucrurile. Îi răspunse că era bine și că o va suna a doua zi.

O găsi pe Bloom în fața unui șemineu neaprinș, așezată într-un fotoliu din piele Chesterfield. Se așază pe scaunul din fața ei și ea îi întinse un pahar destul de greu. După culoare și miros, intui că e vorba de un whisky scoțian *single malt*. Se întrebă dacă Bloom îl cumpăraseră chiar ea. Nu și-o putea imagina cumpărând băuturi alcoolice. Poate doar un vin roșu bun sau un vin alb. Dar whisky nu. Luă o înghițitură. Avea gust de turbă și îl încălzi ușor pe dinăuntru. Era exact ce avea nevoie.

— A cui e băutura asta? A ta sau a tatălui tău?

— De fapt, e a mamei, spuse Bloom ridicându-și privirea. Îi plăcea să bea un pahar de whisky tare după o operație grea.

— Chirurg cardiovascular, corect?

Bloom încuviință cu ochii la rotocoalele de lichid care se formau în timp ce ea agita paharul.

— Măine la prima oră o pornim spre Ilkley.

— Cred că au plecat deja demult de acolo, nu crezi?

Asta era. Evident. Asta fusese miza importantă. Lana făcuse rost de timp să o mute pe Jane în alt loc.

Bloom nu spuse nimic.

Telefonul lui Jameson începu să-i bâzâie în buzunar.

— O clipă, spuse el îndreptându-se spre bucătărie să răspundă.

Vocea lui Sarah îi inundă urechile, o urmă de normalitate într-o seară nebună.

— Hei, tu, spuse ea.

— Credeam că dormi, altfel te-aș fi sunat, spuse el.

— Ai avut noroc cu tânăra ta prietenă? Ai găsit-o?

Jameson luă o înghițitură mare de whisky care îi arse gâtul.

— Marcus?

— Scuză-mă. Nu. Nu am avut noroc.

— Ești bine? Pari...

Jameson închise ochii. Chiar crezuse că în sfârșit o vor găsi astăzi. Chiar și când erau cu Lana crezuse că le va spune unde este Jane. Iar când devenise evident că nu avea nicio intenție să le spună, fusese cu adevărat tentat să o arunce peste pod. Nu se mai aflase față în față cu partea lui întunecată de foarte mult timp și nu îi plăcea senzația.

— Nu știu dacă o vom mai găsi vreodată.

Pentru o clipă, Sarah nu spuse nimic.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Jameson nu răspunse.

— Uite, interveni ea, te înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre asta. Dar dacă ai nevoie de mine, sunt aici, bine? Trebuie doar să mă suni.

Îi mulțumi și-i promise că o va suna. Când se întoarse în cameră, paharul lui Bloom era gol.

— O seară grea, spuse el.

Niciodată nu-și mai văzuse partenera atât de afectată. Voia să știe de ce se învinovătea pentru că fata aceea își pusese capăt zilelor, dar nu știa cum să o întrebe. Așa că se așeză și așteptă un semn cât de mic că voia să vorbească despre asta.

— Era un copil atât de frumos, spuse ea în cele din urmă. Avea părul lung și ondulat și niște trăsături angelice. Când te uitai la ea puteai să juri că e cel mai adorabil copil din câți există.

— Dar?

— Să spunem doar că mă gândesc des la ea în ultima vreme. Cazul acesta mi-a împins toate amintirile la suprafață. Era un copil cu o personalitate magnetică și era inteligentă și atât de curioasă să afle cum și de ce era diferită! Voiam să fiu eu cea care să-i cultive tot potențialul și să îl canalizeze către ceva bun.

— Era psihopată?

Așeza o altă piesă din puzzle-ul vieții Augustei. Așa se explica obsesia ei.

— Am fost naivă. Ea era mai vulnerabilă decât aș fi crezut. Vedeam

psihopații ca fiind o altă specie, ca și cum ar fi fost un soi de mutați cu un cap în plus. Așa că am făcut ceea ce mulți dintre noi facem. Am generalizat. Am crezut că era ca restul celor din categoria ei, puternică, rece, dar până la urmă ea era doar un copil care știa că e diferită și care voia să se integreze.

Îi părea sincer rău pentru Bloom. Nicio vină nu era mai mare decât aceea pe care o simțai pentru sângele vărsat din cauza ta.

— Cum o chema?

— Seraphine. Seraphine Walker.

Bloom auzi pași în fața ușii. Visase trenuri și poduri și corpuri strivite. Se ridică în fund și clipi uitându-se la ceasul de lângă pat. Ceasul mic, alb pe care-l primise cadou de la bunicul ei când împlinise 10 ani arăta ora 5.13. Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape și ea se ridică începând să caute cu privirea o armă în dormitorul în care copilărise. Într-un colț îndepărtat, o chitară la care cântase foarte rar zăcea sprijinită de perete. În sertarul măsuței de toaletă era un cuțit pentru scrisori. Uite ce reușise Seraphine Walker să facă doar cu un creion ascuțit. Avusese capacitatea să gândească rapid și excelente cunoștințe despre corpul uman, dar și cruzimea imperturbabilă care o făcea pe Bloom să simtă fiori pe șira spinării. Gândul că sute de oameni ca Seraphine se jucau cu viețile altor oameni așa cum o făcuseră seara trecută o făcea pe Bloom să simtă anxietate și furie. Se opri pentru o secundă în timp ce o idee i se contura în minte.

Se auzi o bătaie ușoară la ușă.

— Augusta?

Uitase că Marcus își petrecuse noaptea în casă.

— Intră, strigă ea.

Din lumina de pe hol își dădu seama că era îmbrăcat doar într-un tricou și o pereche de boxeri.

— Ți-ai citit mesajul de pe WhatsApp? întrebă el.

Se întinse după telefon. Îl dăduse pe silențios atunci când se băgase în pat.

Jameson înaintă câțiva pași și apoi se opri. Bloom aprinse veioza de pe noptieră și el aruncă o privire cercetătoare prin cameră, fără doar și poate savurând perspectiva pe care o putea avea asupra tinereții ei. Se așteptase să audă comentarii ironice despre decorul feminin, dar nu spuse nimic. Asta însemna că nu era de bun augur ce avea să citească în mesaj.

Apăsă pe iconiță și văzu doar un mesaj necitit. Era vorba de un grup nou, format din ea, Jameson și un număr privat. Numele grupului era: „Ai curaj să intri în joc?” Aruncă o privire spre Jameson înainte să deschidă mesajul.

Număr privat

Dragă doamnă Bloom și domnule Jameson. Suntem profund intrigati de acțiunile dumneavoastră și am fost impresionați de deducțiile perspicace pe care le-ați făcut.

Vrem, așadar, să vă acordăm onoarea de a primi această invitație.

Aveți curajul să intrați în joc?

5:00

— Ce le răspundem? întrebă Jameson.

— Să înțeleg că te-ai gândit să le răspunzi cu „da”?

Jameson ridică din umeri.

— M-am gândit că „să-i dăm drumul” sună chiar bine.

— Desigur.

Bloom apăsă pe căsuța de text și începu să scrie:

Bloom

Credeam că deja suntem în joc.

5:17

Jameson citi și el.

— Și asta ar putea merge.

Bloom se uita la telefon așteptând un răspuns.

Număr privat

Indiferent de la cine ați primi invitația, doamnă Bloom?

5:18

Da-ți-mi voie să vă arăt ce înseamnă cu adevărat să jucați.

5:18

Jameson și Bloom se uitară unul la altul. Apoi Jameson începu să scrie propriul mesaj.

Jameson

Și cine este „noi”?

5:19

Număr privat

Asta, domnule, o știu numai eu. Voi va trebui să aflați.

5:20

— Am nevoie de cafea pentru asta, spuse Jameson ieșind din cameră.

Care era motivația din spatele acestei invitații? Trebuie să fi existat un motiv. Clive Llewellyn fusese trimis acasă, presupuneau ei, pentru că terminase cu brio provocarea. Era un om de succes, care își putea controla emoțiile și era bine ancorat în realitate. Nici chiar fiica lui nu suspecta nimic. Oare jocul era menit să găsească psihopați care știau cum să treacă

neobservați? Dar ce urma după? Ce li se cerea să facă?

Bloom se gândea la principalele lucruri care îi motivau pe cei care sufereau de o formă accentuată de psihopatie: entuziasmul, grandoarea și manipularea celor din jur pentru propriul câștig. Cum s-ar traduce asta la o scară mai mare? Cum s-ar contura un scop comun? Se întinse după pulover și scrisese un nou mesaj înainte de a coborî la Jameson.

Bloom

De ce vreți să intrăm în joc? Ce avem de câștigat? Cum putem concura când nu avem nici caracteristicile de bază necesare?

5:26

În bucătărie, Jameson se îmbrăcase deja și turna cafea în două căni. Aprinsese lustra care inundă întreaga încăpere cu o lumină albă strălucitoare. Bloom o stinse și aprinse aplicile de pe perete care dădeau o lumină caldă.

— Cafea e bine? întrebă Jameson.

— Da, te rog.

Se așeză la masă și luă cana. Jameson îi împinse laptele, dar ea scutură din cap.

— Ți-am citit ultimul mesaj. A fost oare o idee bună? spuse el așezându-se pe scaunul din fața ei. Credeam că vrem să intrăm în joc. Nu de asta am citit tot ce am citit?

— Pe atunci voiam să te infiltrăm pe tine pe post de marionetă. Nu ne-ar invita să jucăm pe bune.

— Atunci ce crezi că pun la cale?

Jameson își verifică telefonul și începu să scrie un mesaj zâmbind.

— Ce zice?

— E Sarah. Un mesaj pe care nu l-am văzut aseară.

Bloom sorbi din cafea.

— Îți place de ea, nu-i așa?

— Nu e rea.

Zâmbetul îl dădu de gol.

— Ce? întrebă el.

— Nimic, Marcus. Chiar nimic.

Și-ar fi dorit să fi fost la fel de bună cum era Claire la a-l lua peste picior. Asta părea ocazia perfectă.

Jameson clătină din cap.

— Ce pun la cale?
— De ce noi? Ce am avea noi de câștigat?
— Jane. Asta e miza noastră. Trebuie să ajungem la o înțelegere și să îi facem să ne-o dea înapoi.
— Ușor de spus, greu de făcut.
— Dar asta trebuie să facem.
— Nu dau două cepe degerate pe Lana, Stuart sau copilul ăla din Sheffield.
— Grayson.
— Lasă-i să joace. Nu-mi pasă ce fac ei. Nu e problema noastră și nu putem să ne punem împotriva lor sau să ne luptăm cu ei pe cont propriu, spuse el trecându-și mâna prin păr. Dar putem să o salvăm pe Jane.
— Știu.
— Dar pentru asta va trebui să intrăm în joc.
Bloom încuviință.
— Nu ne pot controla printr-o rețea sau printr-o infrastructură așa cum fac cu poliția. Noi lucrăm independent și asta le îngreunează misiunea de a face presiuni asupra noastră. De aceea ne vor ataca individual. Pe noi și pe cei la care ținem.
— Vrei să spui pe Jane... sau pe Claire? întrebă Jameson îngrijorat.
Bloom încuviință încet.
— Și pe Sarah.
— Ei nu știu despre ea.
— Cum poți fi așa de sigur?
Telefonul lui Jameson bipăi. Primise un alt mesaj pe care-l citi cu voce tare.

Număr privat

Ce veți avea de câștigat? Mă dezamăgește că nu ți-ai dat seama singură de asta, doamnă Bloom, Chiar ți se pare o coincidență faptul că un cunoscut al domnului Jameson este unul dintre jucătorii noștri? Lana Reid nu prezintă chiar caracteristicile pe care noi le căutăm, dar am păstrat-o pentru că mă duce mai aproape de ceva ce-mi doresc.

17:30

— Ce naiba? se miră Jameson.
Bloom își luă telefonul și începu să scrie un răspuns.

Bloom
Cum ar fi?

17:32

Avea o presimțire oribilă că știa deja răspunsul corect. După o clipă, când primi răspunsul, senzația de gol în stomac se intensifică.

Număr privat
PE TINE.

17:33

Jameson se afla în trenul care-l ducea din Harrogate în Leeds. Se așezase în fața unui adolescent care avea în urechi cercei care îi măreau foarte mult lobii. Oare cum arăta când îi dădea jos? Oare cum avea să-și găsească un loc de muncă decent cu urechile fleșcăite? Jameson se simțea obosit și bătrân. Generația din care făcea parte băiatul era diferită; lumea lor urma să fie plină de oameni cu urechi fleșcăite.

În Leeds urmări harta de pe telefon și trecu pe lângă șirul de taxiuri înșirate în fața gării și se îndreptă spre Laynes Espresso, care se afla pe partea cealaltă a străzii. Se zvonea că acolo, în clădirea de culoarea teracotei, se vindea cea mai bună cafea din Leeds. Jameson păși înăuntru și își roti privirea prin încăperea micuță. Sarah stătea la o masă pentru două persoane.

— Ți-am comandat un *latte*, spuse ea când chelnerița le aduse două cafele cu rozete perfect desenate în spumă.

— Ești aici să-ți vizitezi familia sau în interes de serviciu? întrebă Jameson.

— Nici una, nici alta.

— Atunci?

— Se pare că iubitul meu a avut nevoie de mine, așa că am venit.

Jameson întoarse pe toate părțile cuvântul „iubit” și ajunsese la concluzia că-i plăcea cum sună.

— Serios? Am presupus că îți vizitezi familia. Nu locuiesc pe aproape?

Sarah clătină din cap și o șuviță de păr îi căzu pe față. Și-o dădu după ureche și spuse:

— Locuiesc departe de aici, în North Yorkshire. E cel mai mare comitat din țară, știai?

— Am auzit asta, da. Nu trebuia să bați tot drumul pentru mine.

Nu credea o iotă din ce spusese, dar părea genul de lucru pe care trebuia să-l spună.

— Nu-ți face griji. După-amiază am o întâlnire cu directorul executiv al spitalului Trust din Leeds.

Jameson își dădu silința să-și ascundă dezamăgirea. Era acolo cu el la o cafea, odihnindu-și gamba pe piciorul lui. Asta era tot ce conta. După ce ieri își petrecuse ultimele 14 ore bătând fără succes la ușile din Ilkley, asta era

tot ce avea nevoie.

— Mulțumesc, domnule director executiv.

— Doamnă director executiv, spuse Sarah ascunsă după cana ei de cafea.

„La naiba.”

— Uau, un profesionist se ocupă de bunul mers al lucrurilor. Bravo lor.

Sarah își puse cana pe farfuriuță.

— Ți-ai revenit complet.

— Mulțumesc mult, spuse el zâmbind.

— Mi-a fost dor de tine.

Nu se așteptase la asta și știa că nu reușise să-și ascundă surpriza. Sarah își plecă privirea și el nu știa ce să spună. Dacă viața ar fi fost mai simplă i-ar fi răspuns „și mie mi-a fost dor de tine”, iar într-o lume ideală ar fi spus „mă bucur că spui asta, pentru că vreau să-mi petrec cu tine fiecare minut al fiecărei zile”. Dar lumea lui nu era nici simplă, nici ideală, așa că spuse:

— Mă tem că lucrurile nu se vor îmbunătăți.

Ea își schimbă poziția. Acum piciorul ei nu-l mai atinge pe al lui.

— Înțeleg.

Îi luă mâna într-ale lui.

— Nu, nu înțelegi. E complicat. Cazul ăsta e întortocheat și întunecat și nu pot să te las să te apropii de el.

Sarah se holba la mâinile lor.

— Cercetarea pe care eu și Augusta o facem ține de sistemul judiciar și de familiile victimelor. Și uneori asta presupune să ne intersectăm cu diverse persoane neplăcute. În cazul asta, în care e implicată Jane, nici nu știu cu cine avem de a face. Dar ceea ce știu e că se bagă în viața privată a Augustei și a mea.

— De ce?

— Pentru că nu vor să ne băgăm în cine știe ce naiba fac ei acolo. Dar nu ne putem opri. Trebuie să o aducem pe Jane înapoi, așa că lucrurile ar putea deveni complicate.

Sarah îl strânse de mână.

— Ești în pericol?

— Iubito, mereu sunt în pericol. Trăiesc pe marginea prăpastiei.

Îl înghionti cu piciorul pe sub masă.

— Nu e nici impresionant, nici amuzant.

— Îmi pare rău.

— Și a sunat atât de melodramatic!

Izbucni în râs. Era atât de bine să se destindă!

— Cum adică se bagă în viețile voastre?

În timp ce se îndrepta spre gară să prindă trenul, Jameson își amintise de avertismentul lui Bloom: „Ai grijă ce povestești”. Știa că avusese dreptate. Dacă Sarah ar fi știut toată povestea, ar fi fost prea expusă. Dar voia să fie cât mai cinstit cu putință.

— Se prea poate ca Jane și mama ei să fi fost luate în vizor pentru că mă cunosc pe mine, iar eu o cunosc pe doamna Bloom.

— Doamna Bloom?

— Augusta. E psiholog.

— Partenera ta?

Jameson încuviință.

— De ce să o aibă în vizor pe ea?

— Nu știm sigur, dar în trecut a lucrat mult cu astfel de oameni, așa că poate a supărat pe cineva.

— Ce fel de oameni?

Jameson își alese cu grijă cuvintele.

— Ei bine, ea e psiholog criminalist, așa că a avut de a face cu o gamă vastă de oameni dificili.

— Oameni răi?

— Unii dintre ei, da.

— Și crezi că sunt oameni răi cei care o caută?

Jameson ridică din umeri.

— Sunt periculoși? I-au făcut rău? Ți-au făcut ție rău?

Jameson trase aer adânc în piept și se gândi la o metodă de a schimba subiectul.

— Marcus! Spune-mi! Crezi că oamenii ăștia încercă să-ți facă rău?

— Nu, fizic nu, spuse el gândindu-se la biciclistul care îl accidentase.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sarah, uite ce e. Am spus că nu vreau să fii implicată în asta, așa că nu pot să-ți spun mai multe.

Sarah încuviință solemn. Schimbară subiectul și discutară despre cercetarea pe care o desfășura ea în domeniul medical, ceva despre profilul ADN. Niciunul nu se concentra la discuție.

Când chelnerița veni să le ia cănile, Sarah spuse:

— Mai am la dispoziție o oră până la întâlnire. Știu un hotel după colț.

O oră și 15 minute mai târziu, Jameson se întoarse în holul hotelului Malmaison simțindu-se extrem de bine. Îi zâmbi unui om de afaceri care lucra pe laptop. Îl observase când ajunseseră, sau mai degrabă îi observase ceasul Breitling. O salută printr-un gest pe recepționeră și se îndreptă spre gară. Avea trei mesaje necitite de la Bloom.

Astăzi 11:15

Am primit o citație de la HCPC prin care mă cheamă la Londra. Tribunalul mi-a programat audierea mâine. Un caz a fost anulat. Ce convenabil! Sună-mă când poți.

Astăzi 11:35

A sunat agent Green. Există o informație neconfirmată că Jane ar fi fost văzută în Manchester. Vrea să știe dacă putem merge să-i ajutăm pe agenții de acolo.

Astăzi 12:00

Marcus, se pare că jocul chiar a început. Tocmai am primit un mesaj de la Libby Goodman care azi-dimineață a primit un mesaj de la Stuart. SUNĂ-MĂ!

— Îmi pare rău, spuse el. Am avut telefonul pe silențios.

— Nu-i nevoie să-mi dai detalii, mulțumesc.

I se citea enervarea în voce.

— Sunt în trenul de la 14.00 către Londra, deci vreau să o suni tu pe Libby și să te întâlnești cu ea în Manchester. Crezi că poți face asta?

Își înăbuși impulsul de a-și cere scuze din nou. Știa că asta nu va face decât să o enerveze și mai tare. Se purtase iresponsabil, știa amândoi asta. Asta doar pentru a se putea bucura de prezența lui Sarah.

— Bineînțeles. Cine e martorul care a văzut-o pe Jane?

— Un paznic de la stația Piccadilly. A încercat să-i vorbească, dar se pare că a luat-o la fugă. Agent Green o să te pună la curent.

— De ce ar fugi? I-a lăsat un mesaj lui Claire în care-i spunea că are nevoie de ajutorul nostru. Nu cred că e vorba de Jane.

— Poate că așa e. Poate că nu e vorba de Jane. Dar dacă într-adevăr a fost ea, ar avea două motive pentru care a făcut asta. Fie a evadat, caz în care încearcă să dea de tine sau de Claire, fie...

— I-au pus anumite condiții când au eliberat-o.

— Da. Și cine știe cu ce au amenințat-o dacă vorbește sau dacă va fi prinsă.

Jameson trecu de turnichete și merse spre peronul 1C, unde venea trenul spre Harrogate. Urma să ia mașina închiriată și să o sune pe Libby de pe

drum. Urcă în tren și prinse loc lângă o doamnă plinuță care avea cinci plase de cumpărături. Își mișcă posteriorul de dimensiuni semnificative și aproape că-l dărmă de pe scaun.

— Scuzați-mă, spuse Jameson făcându-și loc înapoi pe scaun.

De ce își cerea scuze? Și atunci își dădu seama. Acel detaliu care-i scăpase până atunci. Genul de detaliu pe care fusese antrenat să-l observe.

„La naiba!”

Își pierdea antrenamentul.

Se ridică și merse spre capătul vagonului. Trenul se mișcă și aproape îl dărmă, dar se prinse de bara de deasupra capului. O sună pe Sarah, dar îi intră căsuța vocală. Se uită la ceas. La ora asta ar fi trebuit să fie în toiul întâlnirii cu directorul executiv. Căută pe Google spitalul din Leeds și găsi un număr de telefon, dar când trecuse deja de jumătatea procesului de redirectionare către o anumită secție, se pierdu semnalul.

— La naiba! Înjură el cu voce tare, atrăgând privirile celor din jur.

Nu mai avea semnal.

Jameson închise ochii și trase aer în piept de trei ori. Nu era momentul să intre în panică. Fusese un idiot. Bloom îl avertizase, dar el nu-i luase în seamă îngrijorările. Avusese dreptate: aflaseră de Sarah. Omul de afaceri îmbrăcat în costum de firmă și cu ceas Breitling era Stuart Rose-Butler. Îl recunoscuse din pozele pe care le văzuse pe polița șemineului din casa lui Libby Goodman.

O liniuță la semnal. Formă din nou numărul spitalului.

— Bună seara. Biroul directorului executiv.

— Doctor Jameson de la British Medical Association la telefon. Trebuie să vorbesc urgent cu colega mea, doamna Sarah Mendax. Cred că este într-o întrevedere cu directorul general.

Pentru a trece de paznici aveai nevoie de cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău, domnule, doamna Mendax nu este aici.

Jameson simțea cum îl cuprinde frica, dar încercă să și-o înăbușe.

— Nu s-a prezentat la întâlnire?

— Întâlnirea nu are loc la sediul nostru. Ați încercat să o căutați pe telefonul personal?

„Dumnezeule, nu, nu m-am gândit la asta.”

— Are telefonul închis. Ați putea să-mi spuneți unde are loc întâlnirea, vă rog?

Pentru câteva clipe, secretara nu spuse nimic.

— Nu știu.

— Nu știți unde are loc o întâlnire de afaceri a șefului dumneavoastră?
Ce fel de secretară sunteți?

Rostise cuvintele fără să aibă timp să le treacă prin filtrul gândirii.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot ajuta.

Tonul ei era tăios și rece.

— Este o urgență. Puteți, vă rog, să-l sunați pe șeful dumneavoastră și să aflați?

— Îmi puteți repeta cum vă numiți?

Își pierdu cumpătul. Femeia aceea știa unde se afla șeful ei, dar refuza să-i divulge ceva dintr-un simț exagerat al datoriei.

— Este extrem de important să dau de doamna Mendax. Mă puteți ajuta sau nu?

Îl sună apoi pe agent Green, care se afla în Bristol.

— Green, sunt eu, Jameson. Am nevoie să-mi faci o favoare.

Coborî din tren pe peronul din Horsforth. În timp ce Jameson își aștepta Uber-ul, agent Green sună din nou.

— Ai avut dreptate, spuse el. Într-adevăr secretara știa unde are loc întâlnirea. Și-a cerut mii de scuze. Au luat prânzul la un restaurant numit Browns despre care mi-a spus că se află în incinta The Light, un centru comercial din centrul orașului. Am sunat acolo, dar cea care mi-a răspuns la telefon mi-a spus că nu au locuri libere și că-i este imposibil să verifice cine se află acolo.

— Mă îndrept într-acolo. Și mulțumesc. Ți rămân dator.

— Ce naiba se întâmplă? Ce-i cu toată panica asta?

— Azi-dimineață l-am văzut pe Stuart Rose-Butler într-un hotel. Iubita mea a fost cazată acolo. Cred că o aștepta.

— De ce nu l-ai abordat?

— Nu mai semăna deloc cu cel pe care-l văzusem în fotografii. Era proaspăt bărbierit și bine îmbrăcat. Atunci nu mi-am dat seama că e el.

Șoferul Uber-ului ajunsese, iar Jameson îi făcu semn și se urcă pe bancheta din spate.

— Dar acum ești sigur că el era? întrebă Green, cu scepticismul obișnuit în voce.

— Afirmativ.

— După toată treaba cu Faye Graham, sper, spre binele tău, să te înșeli.

„Și eu”, își spuse Jameson în gând după ce închise. „Și eu.”

Bloom se afla în trenul spre Leeds când Jameson o sună dintr-un taxi. Avu nevoie de toată determinarea pentru a nu-i spune „ți-am spus eu”. Când Sarah îl sunase cu o zi în urmă să-i spună că va fi în trecere prin Leeds, Augusta îi spusese să nu se ducă. Dar el nu-i luase în seamă îngrijorarea.

Ea răspunsese la ultimul mesaj primit pe WhatsApp cu un simplu „de ce eu?”, dar nu primise niciun răspuns până acum. Tot timpul cât căutaseră prin Ilkley, Bloom stătuse cu ochii pe telefon. Era vorba oare de vreun cunoscut? Sau poate vreo rudă a unei persoane la arestarea căreia ajutase? Cum ar fi putut să-și dea seama când toți acești psihopați funcționali umblau liberi?

Bloom văzu pe geam cum se apropiau de Leeds, clădirea Bridgewater Tower zărindu-se deasupra tuturor clădirilor ca un catarg. Făcuse o listă cu toate lucrurile pe care le știa. Cineva, probabil o grupare bine finanțată sau o organizație, inventase un mod de a detecta psihopații. Îi invitase apoi să joace un joc, un joc care probabil implica o serie de provocări cu o miză necunoscută. Majoritatea celor aproximativ 100 de jucători erau încă activi, dar câțiva, trei ca să fim mai exacți, se întorseseră acasă la viețile lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Așa cum anticipase Bloom, agent Green nu descoperise nimic nou în timpul discuțiilor cu cei doi jucători care se întorseseră acasă. Cu siguranță Llewellyn îi avertizase, făcându-i să fie cu un pas înaintea poliției. Dar unde erau ceilalți? Unii dintre ei erau dispăruți de mai bine de un an de zile. Erau încă în joc, sau...? Pentru cât timp le putea capta jocul atenția? O săptămână, poate câteva luni, dar un an? Cu siguranță nu.

Bloom păși pe peronul 1B și își târî geamantanul pe roți spre turnichete. Își anulase drumul la Londra. Tribunalul putea să mai aștepte. Urma să sune mai târziu și să inventeze o urgență în familie. Ei aveau să fie sceptici și asta înrăutățea lucrurile, dar era ultima ei problemă.

Își lăsă valiza la biroul de bagaje și se îndreptă spre Browns. Vechea bancă avea un bar închis la culoare, ferestre cât tot peretele și mese de lemn, desprinse parcă din cafenelele pariziene. Acolo aveau loc întâlniri de afaceri, doamnele luau prânzul, se auzeau voci amestecate și clinchet de tacâmuri. Îi aducea aminte de perioada în care lucrase ca ospătăriță. Jameson stătea într-un colț al barului vorbind la telefon. Nu păru surprins să

o vadă. Îi lăasă un mesaj lui Sarah, spunându-i să-l sune cât mai repede.

— Să înțeleg că nu sunt aici, spuse Bloom clătinând din cap în direcția chelnerului care venea spre ei.

— Am dat două ture de restaurant și am așteptat lângă toaleta doamnelor. Nici urmă de ea.

— Și secretara de la spital nu a putut să dea de șeful ei?

Jameson clătină din cap.

— Fie au telefoanele închise sau nu au semnal, fie...

Își plimbă din nou privirea prin încăpere.

Telefonul lui Bloom bâzâi în buzunarul hainei în același timp cu telefonul lui Jameson de pe tejghea. Se uitară unul la altul și își verificară mesajele: primiseră un nou mesaj pe grupul „Ai curaj să intri în joc?”

Număr privat

Doamnă Bloom, îți place jocul până acum? Vreau să văd de ce ești capabilă, așa că uite prima ta provocare. O alegere.

13:32

Rămăseseră împietriți în mijlocul gălăgiei și al râsetelor din jur, holbându-se la ecranul telefonului. După câteva secunde mai primiră un mesaj.

Număr privat

Să o aduc înapoi pe iubita domnului Jameson? Sau...

13:33

— Da, spuse Jameson. La naiba, da... oricare ar fi alternativa, o vreau pe Sarah înapoi.

Bloom îl atinse pe mână.

— Așteaptă, se grăbi ea să spună.

La câteva secunde un nou mesaj apăru pe ecran.

Număr privat

Sau vrei ca tatăl lui Grayson să-și primească fiul înapoi, copilul lui Libby să-și vadă tatăl sau domnul Jameson să-și primească prietena de familie și pe fiica ei, Jane, înapoi?

13:33

— Doamne, Dumnezeule.

„Foarte deșteaptă mișcarea”, se gândi Bloom. Indiferent ce alegea, urma să ajungă pe lista neagră a lui Jameson. Nu avea cum să iasă învingătoare

din treaba asta și viața ei nu avea să mai fie la fel.

— Ce ne facem? întrebă Jameson. Nu dau doi bani pe psihopați și familiile lor. Cred că lumea ar fi un loc mai bun fără ei. Dar Sarah și Jane sunt victime colaterale.

— E o dilemă morală.

— Crezi?

— Nu, vreau să spun că e un experiment faimos în rândul filosofilor. Dilema tramvaiului.

Jameson se holba la ea.

— Avem un tramvai care circulă cu viteză pe o șină de tramvai pe care se află patru persoane legate la pământ. Tramvaiul se îndreaptă spre ei, iar tu stai lângă o manetă pe care dacă o activezi vei devia vehiculul pe un alt șir de șine. Dar pe acea șină stă o altă persoană. Ai sacrifica-o pe ea pentru a-i salva pe ceilalți patru?

— Păi... probabil.

— Și dacă acea persoană este partenerul sau copilul tău?

— Atunci nu m-aș atinge de manetă.

— De ce?

— Instinctul de supraviețuire. Îmi protejerez familia și așa mai departe.

— Bine. Hai să o luăm altfel. Să zicem că ești medic. Ai patru pacienți care vor muri în următoarele câteva ore dacă nu se va găsi un donator compatibil. Nu există nicio șansă să faci rost de organe. Apoi un pacient se prezintă pentru un control de rutină și afli că e compatibil cu toți cei patru bolnavi. L-ai sacrifica pe bărbatul sănătos pentru a-i salva pe cei patru?

— Sigur că nu.

— Exact asta spun majoritatea oamenilor. E un principiu moral de bază.

— Nu-mi spune. Psihopații ar alege să-i omoare.

— Sigur că da. Este cea mai logică soluție. Pentru ei, la fel ca în cazul dilemei tramvaiului, patru vieți sunt mai valoroase ca una.

— Încep să mă satur de tâmpenii cu trenuri, spuse Jameson.

„Mie-mi spui”, își spuse Bloom în sinea ei.

— Dar nu înțelegi? accentuă ea. Totul a fost pus la punct de la început. Până și oamenii pe care i-a găsit Jane. Cei pe care se oferă să-i trimită înapoi sunt cei pe care îi căutăm noi.

— Deci ne urmăresc, ne ascultă convorbirile.

— Sau...

Dacă întreg jocul fusese doar o încercare de a ajunge la ea? Felicitările,

strigătul lui Jane după ajutor, South Milford. Bloom scrisese un răspuns pe care i-l arăta lui Jameson înainte de a apăsa butonul „Trimite”. El încuviință. Era livid.

Bloom

Ce se întâmplă cu persoana, sau cu persoanele pe care nu le alegem?

13:35

Chelnerul se apropie de ei.

— Cu ce pot să vă servesc?

— Îl așteptăm pe un coleg, spuse Bloom.

— Cât așteptați, pot să vă servesc cu ceva? Avem cafea sau băuturi răcoritoare.

— Când ne hotărâm te vom chema, i-o tăie Jameson.

Chelnerul se făcu mic la auzul răspunsului lui Jameson, dar continuă să zâmbească. Era obișnuit să fie expediat cu astfel de comentarii venite de la oameni care se credeau importanți.

— Mulțumesc, spuse Bloom.

Chelnerul se îndepărtă și chiar atunci telefonul ei vibră din nou.

Număr privat

Alege și vei afla.

13:36

— Nu poți lua o decizie, spuse Jameson.

Bloom se gândi la asta. Ce ar putea face? Să-i lase pe ei să decidă? Simțea cum Jameson se chinuia să-și țină furia în frâu.

— Și dacă o să le păstreze pe amândouă?

— Nu te pot obliga să iei decizia asta. Nu poți să iei decizia asta care n-o să-ți dea pace niciodată.

Avea dreptate. Nu mai putea avea liniște știind că s-a întâmplat ceva cu Jane sau cu Sarah. Și asta era chiar scopul provocării.

— Așteaptă, spuse ea.

Derulă prin mesajele vechi citind cu atenție, apoi scrisese repede un mesaj.

Bloom

Cât timp am la dispoziție să iau o decizie?

13:39

— El e! exclamă Jameson arătând spre un bărbat din fața restaurantului.
Jameson o luă la fugă spre ușă și apoi dispăru în stradă fără să privească înapoi.

Număr privat
Până la 15.00.

13:40

Oamenii ieșiți în pauza de masă împânzeau trotuarul din fața restaurantului Browns. Jameson își întindea gâtul încercând să-l zărească pe Stuart Rose-Butler. Îl văzu la jumătate de stradă distanță, înaintând cu pas lejer. În câteva secunde îl ajunse și-l izbi de zid. Rose-Butler abia dacă tresări.

— Unde e? Unde e Sarah? întrebă el înfigându-și mâinile în gâtul lui.

Majoritatea trecătorilor se îndepărtau pentru a nu intra în bucluc, dar erau și unii care se opriseră să se uite.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Accentul lui lăsa clar să se întrevadă că fusese educat la o școală publică.

— Nu-ți bate joc de mine, Stuart. Știu cine ești. Te-am văzut la hotel.

Un zâmbet atotștiutor îi înflori pe buze. Scutură din cap sub presiunea strânsorii lui Jameson:

— Nu știi cine crezi tu că sunt, dar nu sunt Stuart, minți el. Și chiar nu știi cine e Sarah.

Palma lui Jameson se strânse și mai tare în jurul gâtului nemernicului.

— Negi că ai fi fost dimineață în holul hotelului Malmaison? Pentru că te-am văzut. Ne urmăreai.

— Lasă-mă să respir.

Jameson descleștă puțin palma, apoi continuă:

— Erai sau nu de dimineață la Malmaison? Ne urmăreai?

Rose-Butler ridică mâinile și spuse calm:

— Da, am fost de dimineață la Malmaison. Am avut o întâlnire acolo. Nici măcar nu te cunosc.

— Minți.

— Lasă-l în pace! spuse o voce masculină care venea de undeva din stânga lui Jameson.

Jameson se uită în direcția de unde se auzise vocea și la câțiva metri văzu doi oameni de afaceri masivi. Ceva mai încolo, o femeie stătea de vorbă cu un ofițer de poliție, arătând cu degetul spre el. Cel mai scund dintre cei doi oameni de afaceri făcu un pas înainte și spuse:

— Este limpede că nu știe despre ce vorbești.

— Nu te băga, îl avertiză Jameson susținându-i privirea câteva secunde mai mult decât ar fi fost politicos.

Apoi își concentrează atenția asupra lui Rose-Butler.

— Știu că voi sunteți maeștri ai deghizării și tâmpenii de genul, dar eu știu cine și ce ești.

Rose-Butler pufni în râs.

— Uitați, domnule, nu sunt cine credeți dumneavoastră că sunt.

— De ce râzi? Crezi că e amuzant?

— Amice, calmează-te, spuse omul de afaceri.

— Ți-am spus să nu te bagi, spuse Jameson fără să se uite în direcția lui.

Mâna i se încleștă și mai tare în jurul gâtului lui Rose-Butler.

— O să te mai întreb o singură dată. Unde e Sarah?

— Vă rugăm să-i dați drumul domnului, spuse un polițist, intrând în raza lui vizuală. Domnule?

— Prea bine, spuse Jameson dându-i drumul lui Rose-Butler.

Nu voia să fie arestat. Polițistul își îndesă degetele în găicile de la uniformă și întreabă:

— Ați putea să-mi spuneți ce se întâmplă aici?

Rose-Butler fu mai rapid decât Jameson și spuse:

— Se pare că acest domn aici de față are o problemă cu cei ca mine. Stuart Lord, controlul calității, spuse el întinzând mâna spre ofițer.

— Nu e de la controlul calității, interveni Jameson. E un derbedeu care lucrează la raft într-un supermarket și își bate joc de viețile oamenilor.

— Vă rog să vă calmați, spuse ofițerul.

— Numele lui e Stuart Rose-Butler. A fugit de la locul accidentului acum două luni, abandonându-și partenera de viață însărcinată și a plecat să joace un joc psihopatie bolnav. Se află pe lista noastră de persoane dispărute.

— Nu sunt cine crede acest domn că sunt. Am încercat să-i explic acest lucru, dar a devenit foarte agresiv.

Rose-Butler reușea să pară iritat și îngrijorat în același timp.

— Marcus?

Jameson se întoarce și o văzu pe Bloom apropiindu-se.

— Cum vă numiți, domnule? întrebă ofițerul, scoțându-și agenda și pixul.

— Marcus? repetă Bloom. Îmi pare foarte rău, le spuse ea lui Rose-Butler și agentului de poliție. Colegul meu trece printr-o perioadă foarte stresantă.

Jameson se uită înmărmurit la ea.

— Ce faci?

— Marcus, nu e Stuart.

Jameson se întoarse și se uită din nou la bărbat. Era tuns scurt, îngrijit, hainele erau făcute pe comandă și păreau scumpe, iar ceasul de cinci mii de dolari i se vedea de sub manșetă. Dar era convins că era Rose-Butler. Jameson avea abilitatea ieșită din comun de a recunoaște fețele oamenilor. Își aducea aminte figurile oamenilor pe care nu-i mai văzuse de zeci de ani. În timpul testelor de la MI6, examinatorii îl consideraseră „un program de recunoaștere facială”.

— Cum vă numiți, domnule? insistă polițistul.

— Marcus Jameson.

Bloom îl apucă de mână.

— Haide să mergem. Avem lucruri mai importante de făcut.

— Ce lucru mai important decât să scoatem adevărul de la cretinul ăsta?

— Domnule, vă rog să vă calmați.

Ofițerul îi blocă drumul, protejându-l pe Rose-Butler cu propriul trup.

— Acum mă pot întoarce la lucru, domnule ofițer? Am un client care mă așteaptă în birou, întreabă Rose-Butler aranjându-și sacoul.

— Să mergem, insistă Bloom. Nu o să iasă nimic bun din asta.

Jameson îi întâlnește privirea și ceața se risipi, lăsând loc logicii. Nu din întâmplare trecuse Rose-Butler prin fața restaurantului Browns. Puneau ceva la cale, iar el le făcea jocul.

— Prea bine, spuse el. Îmi cer scuze, domnule ofițer.

Ridică mâinile într-un gest de predare, în timp ce ofițerul îl avertiza despre comportamentul lui. Apoi o urmă pe Bloom.

În holul hotelului Malmaison, Jameson se așeză într-un fotoliu tapițat încercând să-și recapete suflul. O durere îi pulsa în rana din spatele capului.

— Ați cerut un pahar cu apă, domnule? întreabă un chelner îmbrăcat într-un costum elegant, lăsând un pahar în fața lui.

— Mulțumesc.

Luă o înghițitură mare de apă. Bloom era pe drum spre casa părintească. Lăsase în mansardă niște hârtii peste care voia să arunce o privire. El aștepta să se uite pe camerele de supraveghere ale hotelului. Agent Green fusese destul de convingător, dar directorul hotelului insistase ca un agent de la secția locală să fie și el de față. Câteva minute mai târziu își făcu apariția un tânăr agent destul de atrăgător, care se prezentă ca fiind agent

Hussain. Șeful șefului lui îl însărcinase să obțină înregistrările camerelor de supraveghere pentru Jameson. La scurt timp se aflau amândoi în biroul directorului privind înregistrarea din dimineața aceea, împreună cu șeful echipei de pază, un bărbat bine făcut, cu părul dat cu gel, care cu siguranță fusese militar.

— Uite-l pe Rose-Butler.

Jameson îl văzu pe Stuart așezându-se pe un scaun în holul hotelului și scoțându-și din servietă un laptop mic. Operatorul de la securitate dădu imaginea pe repede înainte.

— Oprește-te. Acolo suntem eu și Sarah intrând în hotel.

Jameson se privi mergând prin holul hotelului, ținând o mână pe spatele lui Sarah. În timp ce așteptau liftul, ea se uitase la el și-i zâmbise, în timp ce el își plimba degetele de-a lungul coloanei ei. Își aminti zâmbetul ei și strânse din ochi. De ce nu fusese mai atent? De ce nu-l văzuse atunci pe Rose-Butler? Evident că știa răspunsul la această întrebare, dar nu avea nicio scuză. Șeful echipei de pază dădu din nou imaginea pe repede-înainte. Rose-Butler nu se mișcase din loc și nimeni nu i se alăturase. Jameson se urmări pe sine parcurgând drumul invers prin holul hotelului. Rose-Butler își ridică privirea și pentru câteva secunde se uitară unul la altul. Oare să fi vrut ca Jameson să-l recunoască? Se aștepta ca el să o facă?

— Ce a făcut apoi? Întrebă Jameson.

Îl privi pe Rose-Butler ridicându-se și mergând spre lifturi. Șeful echipei de pază derulă din nou imaginea pe repede-înainte. Nu existau camere de supraveghere pe holurile de la etaje, ci doar în zonele comune, așa că asta era tot ce aveau. Ușile lifturilor se închideau și se deschideau cu străini care veneau și plecau, dar nici Rose-Butler, nici Sarah nu apăărură.

— Camera ei. Trebuie să-i văd camera, îi spuse el șefului de la pază. Acum!

Bloom coborî din tren și se uită la ceas: 14.34. Mai avea la dispoziție mai puțin de jumătate de oră să ajungă acasă în pod și să găsească acele lucruri de care avea nevoie. La mustață. Își lăsase mașina în gara din Leeds, știind că nu va face decât să o încetinească. Își dorise să fi avut timp să-și ia iPad-ul, dar acum trebuia să se bazeze pe memorie, ca în vremurile bune.

Ajunsă acasă, se uită din nou la ceas: 14.42. Ajunsese la timp. Picioarele o dureau de la alergatul în pantofi cu toc și avu nevoie de un moment să-și tragă sufletul. Își aruncă pantofii din picioare fără să-i pese dacă zgârie parchetul. Apoi alergă desculță spre scări și apoi spre trapa care dădea în pod. Mama ei ținea într-un colț al dormitorului ei bățul pe care-l foloseau pentru a deschide cârligul trapei. Bloom știa exact unde se aflau vechile cutii, așa că nu ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Nu avea nevoie decât de un singur document. Dar bățul nu era la locul lui.

— La naiba.

Ultimele cuvinte pe care le spusese mama ei înainte de a o muta la azil fuseseră întunecate de demență. Boala transformase o femeie cândva capabilă și care ținea la rutină într-o umbră măcinată de paranoia a ceea ce fusese. O persoană care-și ascundea bijuteriile în congelator pentru că avea impresia că fiica ei ar putea să i le fure. Bloom cercetă restul camerei și apoi făcu același lucru în camera ei, în camera de oaspeți, în cămară și în baie. Își verifică apoi ceasul: 14.48.

Nu mai avea timp.

Târî coșul de rufe din baie și îl așeză sub trapă. Avea jumătate din înălțimea ei. Era posibil să reușească. Ridică un genunchi, apoi și pe al doilea, își găsi echilibrul și încercă să se asigure că acel coș îi suporta greutatea. Coșul se bălăngăni puțin, dar își recăpătă echilibrul. Se întinse și își băgă degetul mijlociu prin cârlig și apoi, îndepărtându-se de trapă, trase cu toată puterea. Trapa se deschise doar puțin. Se dădu și mai în spate și trase cu mai multă putere. De data aceasta deschizătura fu suficient de mare încât să-și poată strecura mâna pe marginea trapei și să o deschidă de tot.

Trapa se deschise și mișcarea o împinse de pe coșul de rufe și căzu pe mâna stângă. Cârligul îi sfâșiasse pielea de pe trei degete. Văzu cum începeau să apară picături de sânge. Se cățăără din nou pe coș și împingându-se cu amândouă mâinile, reuși să ajungă în pod.

Cutiile erau așa cum le lăsase. Era 14.56. Mai avea mai puțin de patru minute până când trebuia să răspundă provocării. Deschise prima cutie dintre cele șase câte se aflau acolo și o dădu repede la o parte. Nu găsi ce căuta nici în a doua, nici în a treia cutie. Dar în cea de-a patra găsi dosarul albastru pe care-l căuta. Îl deschise pe genunchi. Numele de pe copertă era scris îngrijit, de mână. Primul caz pe care îl documentase. Pregătise dosarul cu grija pe care o mamă o are pentru nou-născutul ei. Seraphine Walker.

Bloom răsfoi paginile până ajunse la raportul medicului legist. Scană pagina din priviri. Cum identificaseră corpul adolescentei Seraphine? Bloom se gândise că folosiseră fișa stomatologică a fetei. Lovitura unui tren în viteză producea efecte de nedescris asupra corpului. Dar nu verificaseră. Seraphine îi lăsase mamei sale un bilet prin care îi spunea ce avea de gând să facă și unde. Corpul purta hainele lui Seraphine, un ceas gravat cu numele ei și un colier împrumutat în acea zi de la mama ei. Erau suficiente dovezi.

Bloom se holba la cotloanele întunecate din podul părinților ei. Era o nebunie. Cum ar fi putut o adolescentă de 14 ani să găsească o altă adolescentă de aceeași înălțime, greutate și culoare a părului pe care să o convingă să facă schimb de haine și de bijuterii, să o ducă într-un oraș oarecare cu autobuzul, apoi un kilometru și jumătate pe jos până la un drum de țară, și acolo să...

Dar asta era Seraphine. Avea abilitatea să-i păcălească pe oameni, să-i atragă în capcană.

Nu pot să fiu normală. Și nu vreau să fiu un monstru.

Provocarea ei era mai mult decât dilema tramvaiului. Era foarte specifică. I se cerea să aleagă între viața unei persoane normale, Sarah, și viețile a trei psihopați, Grayson, Stuart și Lana. Jane fusese momeala. Ea venea la pachet cu Lana.

Când lucrase cu Seraphine, Bloom subliniase că tânăra era liberă să aleagă cine vrea să fie. Nu trebuia să se încadreze într-un șablon, îi spusese că viața unui psihopat este la fel de valoroasă ca a oricărei alte persoane. Provocarea se baza chiar pe acest principiu.

Alarma programată pe telefonul ei începu să sune. Era 14.59.

Jameson stătea în pragul camerei lui Sarah, cu mâna sprijinită pe cadru. Fusese în acea cameră cu doar câteva ore în urmă. Își amintea de draperiile de catifea mov, de divanul de la picioarele patului, de masa de lemn și noptierele frumos aranjate și de patul elegant imens. Camera pe care o vedea acum nu semăna deloc cu cea din amintirea lui.

— Așa arăta camera când ai plecat? întrebă agent Hussain stând în spatele lui.

Jameson se uită în jur. Masa zăcea răsturnată pe o parte în mijlocul camerei. Tot ce fusese pe masă, pliantul, plicurile de ceai și cele de cafea, telefonul și fierbătorul, toate erau împrăștiate pe podea. Cearșafurile erau mototolite.

— Nu, răspunse Jameson. Nu, nu arăta așa. Totul era... la locul lui.

Păși în cameră. Cearșafurile acopereau fotoliul pe care stătuse geanta lui Sarah.

— Ar putea fi vorba de locul crimei, interveni agent Hussain înainte de a solicita întăriri.

Jameson simți cum capul îi zvâcnește și privirea i se încețoșează pe măsură ce o migrenă își arăta colții. Își ridică bărbia și se forță să tragă aer adânc în piept. În trecut se găsisese în multe situații periculoase și înfricoșătoare și le făcuse față cu calmul unui profesionist bine antrenat. Dar de data asta era diferit. Era vorba de Sarah. Sarah a lui. Fiecare aspect al relației lor scurte fusese incredibil. În sfârșit înțelesese legătura pe care o vedea la sora și la cumnatul lui. Acum înțelegea. Era pe deplin conștient că viața lui nu avea să mai fie niciodată la fel fără Sarah. Ar fi trebuit să o asculte pe Bloom.

Telefonul sună.

„Sarah?”

După voce, Claire era alarmată și părea că este o urgență.

— Marcus, unde naiba ești și de ce nu ești în Manchester?

— Sarah. Au luat-o pe Sarah.

— Cine e Sarah? O, pentru numele lui Dumnezeu, îți bați joc de mine? Te dai de ceasul morții pentru ultima fustă din palmares? Avem o șansă să o recuperăm pe Jane. Îți spun, Marcus, dacă i se întâmplă ceva, n-o să te iert niciodată.

— Sarah nu este ultima fustă din palmaresul meu.

Agentul Hussain și șeful echipei de pază se uitară unul la altul.

— Nu-mi pasă nici dacă e sufletul tău pereche, la naiba, Marcus. Jane e doar un copil.

— Și tu l-ai abandona pur și simplu pe Dan în ghearele unui psihopat, nu-i așa?

— Dan nu ar pretinde niciodată să-l aleg pe el în detrimentul propriului copil.

— Jane nu e copilul meu.

— Oh, nu pot să cred... Ce fel de bărbat ești tu? Credeam că fratele meu e un om cu principii care luptă să-și salveze semenii.

— Claire...

— Nu. Uită de asta. Mă duc singură la Manchester.

Claire închise telefonul. Jameson rămase uitându-se la telefon. Mai era un minut până când Bloom trebuia să ia o decizie.

Agent Hussain trecu pe lângă el și intră în cameră.

— Voi face o evaluare a camerei și voi verifica baia. Puteți aștepta pe hol, vă rog?

„Baia.”

Jameson privi ușa închisă care dădea spre baie și inima i-o luă la galop. Știa că în baia cu faianță cu alb și cu negru erau o cadă, un duș, toaletă și chiuvetă. Dar ce altceva putea găsi agent Hussain acolo? Știa din experiență că unele lucruri nu se uită niciodată.

Stând pe coridor, telefonul începu să bâzâie. Își verifică mesajele. Bloom alesese. Știa prea bine că întorsese problema pe toate părțile, așa că de ce îi era atât de greață?

Pentru că acum nu mai conta ce găsisese agent Hussain în baia aia, soarta lui Sarah fusese pecetluită. Se uită la ecranul telefonului și strânse cu putere din ochi ca să-și oprească lacrimile.

Bloom îi aleg pe Stuart, Grayson, Lana și Jane.

15:00

Bloom își lăsa telefonul lângă ea pe podeaua podului. Spera ca acest joc să nu fie în zadar. Scoase din dosar un plic ce îi era foarte familiar. În mâna ei hârtia era groasă și când Bloom o ținu în lumină observă cum strălucește.

*Nu pot să fiu normală. Și nu vreau să fiu un monstru.
Mi-ai spus să aleg. Am ales.*

„Ce ai ales să faci, Seraphine?”

Dacă într-adevăr Seraphine își înscenase sinuciderea, n-ar fi făcut-o dintr-un impuls caracteristic vârstei. Ar fi trebuit să fie o decizie rațională, atent planificată și cu un scop precis.

Bloom scotoci din nou în dosarul albastru după o agendă A5 care ajunsese la ei prin poștă la o zi de la vizita mamei lui Seraphine. O găsiseră în cutia poștală fără vreo altă explicație, dar Bloom crezuse întotdeauna că jurnalul avea o semnificație. Seraphine rareori acționa fără să aibă vreo motivație. Așa că-și petrecuse ore în șir căutând mesajul, încercând să-și dea seama unde greșise, ce spusese de o determinase să ia o decizie atât de drastică.

Bloom deschise din nou agenda, dând paginile până ajunse la ultima notiță din jurnal. Majoritatea notițelor erau paragrafe scurte, în care-și exprima furia față de acțiunile unei anumite persoane, sau povești despre răzbunare. Dar această ultimă notiță arăta mai mult a scrisoare, și chiar dacă începea la fel ca restul, cu „Dragă jurnalule”, Bloom simțea că rândurile îi erau adresate ei.

Dragă jurnalule,

Am făcut-o dinadins. M-am asigurat că Dreary Darren urma să vină în sala de sport. M-am uitat în cartea de biologie să văd unde se găsește artera carotidă. Am căutat să aflu care este cel mai ascuțit creion, H6, și l-am rugat pe domnul Richards să mi-l ascută cu ascuțitoarea șmecheră pe care o are.

Vrei să știi de ce?

Nu e ceea ce crezi. Nu am făcut-o din vreun impuls. Și nu mi-a făcut plăcere. Dar nici nu mi-a părut rău. Dar poate că ți-ai dat seama de asta

deja. Am făcut-o pentru că știam că idiotul ăla o violase pe Claudia. În ziua târgului de vară l-am auzit lăudându-se cu asta și amenințând-o că dacă nu-și ține gura îi va face rău mamei ei. Erau în spatele pavilionului de crichet. Mă dusesem acolo să am un moment de liniște și pace departe de toți idioții. E epuizant să stai mereu în preajma oamenilor normali. Claudia și Dreary nu m-au văzut și nu spusesem nimănui nimic despre asta. Dar mi-am dat seama că trebuia să-i dea cineva o lecție.

E genul clasic de idiot. Nu și-a dat niciodată seama că aveam un motiv pentru care flirtam cu el. Mă îmbrăcam cu fusta cea mai scurtă și tricoul cel mai mulat pe care-l aveam și obișnuiam să mă plimb încet prin fața gheretei lui până când el mă remarca și atunci zâmbeam. Începuse să facă diverse comentarii și să mă invite să intru la el. Dar mereu îmi vedeam de drum fără să scot un cuvânt. Așa că în acea dimineață când am trecut pe acolo și i-am spus „vino în sala de sport după ce se sună”, el era dornic și știam că va veni. Claudia trebuia să fie alibiul meu. Pentru ea făceam ce făceam și ar fi trebuit să spună că mă atacase așa cum o atacase și pe ea. Dar uitasem cât de jigodie poate să fie. Când a mirosit oportunitatea să mă excludă din grup, a făcut-o. Nu suporta faptul că eram atât de populară. Asta a fost greșeala mea: am judecat-o greșit. Dacă aș fi așteptat o secundă în plus să-i dau timp să mă pipăie nițel, probabil că nu ar fi avut motive să mă suspecteze. Dar cât trăim învățăm.

Acum toți de la școală mă privesc cu alți ochi. Gură spartă de mama nu și-a ținut gura și m-a trimis să vorbesc cu un psiholog, ca toată școala să poată auzi ce s-a întâmplat. Chiar și după ce poliția a renunțat la acuzații, încă eram ciudata din școală. Părinții își țineau copiii departe de mine, iar profesorii mă priveau cu frică și dezgust. Doamna Bloom îmi spune să evit să mă cataloghez ca psihopată pentru că eu sunt pur și simplu Seraphine și, ca fiecare persoană, am dreptul să aleg cum să îmi trăiesc viața și ce să fac. Dar toți cei din jur pun etichete: părinții, profesorii, așa-zișii mei prieteni. Și asta mă face să vreau să mă răzbun pe ei. Să vreau să le fac rău. Vreau ca ei să știe exact cine sunt și să le arăt că nu trebuie să te pui cu anumite persoane.

Dar, în special, nu vreau să mă simt singură.

Bloom citi din nou ultimul rând. Să fie asta motivul înscenării? Să mai găsească oameni ca ea? Să fie asta motivul din spatele jocului? Nu o crimă sau un scenariu periculos, ci pur și simplu o nevoie umană, pe care o

simțeau și psihopații? Nevoia de a nu fi singuri.

Jameson stătea pe hol, în fața camerei lui Sarah, sprijinit de perete și cu ochii închiși. Migrena îi trimitea unde de durere și tot ce putea să facă pentru a atenua senzația era să stea nemișcat. Ar fi trebuit să fie într-un tren spre Manchester. Ar fi trebuit să încerce să o găsească pe Jane. Dacă o eliberau, ar fi trebuit să fie acolo să o aștepte. Cine știe prin ce traume trecuse în ultimele săptămâni. Probabil voia să vadă o figură familiară și el ar fi putut ajunge de două ori mai repede decât Claire. Dar nu se putea mișca. Se simțea incapabil din punct de vedere fizic și emoțional.

Îi trebuiră mai multe secunde să-și dea seama că îi vibra telefonul în buzunar. Atât de tare îi pulsa capul.

— Jameson, răspunse el ținându-și capul nemișcat și ochii închiși.

— Sunt eu, spuse Bloom nerăbdătoare.

— Augusta, mizez pe faptul că știi ce faci.

Rămase tăcută câteva secunde, apoi șopti:

— Și eu.

— Nu au răspuns nimic, spuse el.

— Nu.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu știu.

— Minunat.

Strânse și mai tare din ochi, dar cumva o rază de lumină i se strecură pe lângă pleoape.

— Cred că Seraphine se află în spatele acestor jocuri.

Jameson deschise ochii.

— Ce?

— A trebuit să aleg între o persoană obișnuită și psihopați. Cred că Seraphine vrea să știe dacă încă mai cred că viața unui psihopat valorează la fel de mult ca viața oricărei alte persoane.

— Nu are nicio logică. Jane nu e psihopată și face parte din grup. Iar Seraphine Walker e moartă.

— Nu. Jane vine la pachet cu Lana.

— La pachet? Îți bați joc de mine? Și cum rămâne cu Seraphine Walker? Pui la bătaie viața lui Sarah bazându-te pe ideea învierii unei adolescente psihopate?

Jameson trase aer adânc în piept. Conversația îi înrăutățea migrena.

— În primul rând, nu cred că e moartă.

— M-am prins de asta.

Jameson închise din nou ochii.

— La naiba, Augusta. Asta schimbă total lucrurile. Parcă ziceai că e vorba de un grup organizat.

— Știu.

— Deci ai șters asta cu buretele doar pentru că nu se potrivește cu ultima ta teorie? Nu mai pot vorbi despre asta.

Închise telefonul.

Jane mergea strângând în mână bucata de hârtie pe care era notată adresa. Ajunse la o casă cu un pridvor din cărămidă roșie în fața ușii. Văzu o mașină scumpă parcată pe alee. Ce să caute mama ei acolo?

Nu-și mai văzuse mama de sâmbătă după-amiaza, când o târâse pe bancheta din spate a unei mașini conduse de o femeie pe nume Denise. Denise o duse pe Jane la un hambar recondiționat impresionant, unde avusese propria cameră, cu pat adevărat și televizor.

Dar cu câteva ore în urmă, Denise o duse cu mașina la gara din Leeds și îi dăduse o bucată de hârtie spunându-i:

— Du-te la adresa de aici, nu în altă parte. Să nu vorbești cu nimeni și să nu suni pe nimeni. Te vom urmări și dacă nu faci cum ți-am spus, nu o să-ți mai vezi mama niciodată.

Jane luase hârtia și cumpărase un bilet spre Manchester. În gara Picadilly studiasse prea îndelung harta orașului și un paznic venise să o ajute. Nu știa la cine se referise Denise când îi spusese că o vor urmări, dar îi băgase frica în oase. Avea ceva în privire acea femeie. Era rece și distantă.

Jane verifică numărul următoarei case. 41. La fereastră se vedea o vază mare cu crini. Jane bătu la ușă și așteptă, mototolind bucata de hârtie în pumn. O femeie roșcată, îmbrăcată într-o rochie de denim până la genunchi și pantofi Converse, deschise ușa.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă.

— Numele meu este Jane. Mi s-a spus să vin aici pentru că mama mă așteaptă.

— O, Doamne.

Jane nu-i putu descifra expresia de pe chip.

— Intră, intră.

Jane păși în hol.

— Thomas? strigă femeia. Poți veni un pic, te rog?

— Mama este aici? întrebă Jane când un bărbat înalt ieși dintr-o cameră din spatele casei. Numele ei e Lana.

Bărbatul se opri, iar zâmbetul politicos îi îngheță pe chip.

— Jane? șopti el.

Nu era genul de bărbat cu care mama ei își petrecea timpul de obicei. Ochii îi erau blânzi. Un telefon începu să sune și bărbatul băgă mâna în

buzunar după el.

— Lake, articulă el cu același zâmbet înghețat pe chip.

— Dragule, e oare momentul potrivit să...

Femeia își ridică degetul mare și pe cel mic într-un gest care imita vorbitul la telefon.

— Da, este aici.

— E mama? Pot să vorbesc cu ea?

Jane făcu un pas spre el.

Bărbatul clătină din cap.

— Înțeleg... bine... și de ce?

Rămase tăcut o clipă, ascultând. Ochiul lui îi întâlniră pe al ei și ea era convinsă că văzuse lacrimi.

— S-a întâmplat ceva cu mama? Întrebă ea. Vreau să vorbesc cu ea. Lăsați-mă să vorbesc cu ea.

Jane se întinse după telefon, smulgându-i-l din mână și și-l lipi de ureche.

— Mamă? Am venit direct aici, așa cum mi-ai spus să fac. Nu am fost în altă parte și nici n-am vorbit cu nimeni. Am făcut exact ce mi-ai spus tu să fac. Alo? Alo?

Închiseseră.

— Era mama?

Lake clătină din cap.

— Un prieten de-al ei.

— Vine înapoi?

Lake clătină din cap și privi spre femeie. Ea își puse mâinile pe după umerii lui Jane.

— Vino în bucătărie să bei ceva cald.

— Nici gând. Mai întâi vă rog să-mi spuneți unde e.

Sâmbătă dimineața Jane își pierduse cumpătul, iar Lana o lovise. Apoi lucrurile se schimbaseră rapid. Jane știa că furia mamei ei funcționa ca un comutator, dar când mai târziu în acea zi venise din nou în podul în care stătea fata, ceva era diferit. Jane fusese convinsă că mama ei se va înfuria din nou când va descoperi că-și uitase telefonul acasă. Dar nu făcuse decât să și-l bage în buzunar fără să spună nimic. Apoi duminică mama ei îi spuse aceeași poveste de trei ori. Ceva cu un pod și o motocicletă. Nu avea nicio logică. Și tot dădea înainte cu cât de mult îl urăște pe Marcus. Jane se temuse că avea un soi de cădere.

— Jane, știi cine sunt? întrebă bărbatul. Numele meu este Thomas Lake. Am fost însurat cu Lana... cu mama ta... acum 16 ani.

Jane simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Era imposibil. Mama ei nu fusese măritată niciodată. Acum 16 mama ei trebuie să fi locuit în Londra cu drogatul de tată al ei. Jane îl privi atent pe Thomas Lake. Athletic și sănătos, semăna cu unii dintre tații prietenelor ei: bărbați care aveau locuri de muncă în capitală, care mergeau cu bicicleta în weekend și care făceau drumeții cu familia.

— Mama nu a fost măritată niciodată, spuse Jane, dar nici măcar ea nu se lăsa convinsă de ceea ce spunea.

Cariera mamei ei fusese o minciună. Nu mai putea fi sigură de nimic.

— Vino în bucătărie. Îți voi explica totul, promit. Trebuie doar să dau un telefon.

Lake întinse mâna arătându-i unde să se ducă.

— Și, Jane, ești în siguranță aici. Suzanne și cu mine vom avea grijă de tine.

Bloom stătea pe podeaua podului din casa mamei ei cu hârtiile din dosarul Seraphine răspândite în jurul ei. Se așteptase la o astfel de reacție din partea lui Jameson. Dar dacă avusese dreptate și Seraphine chiar era în spatele jocului, situația încă putea fi salvată. Totul fusese un test pentru Bloom, nu o pedeapsă pentru Jameson.

Îi sună telefonul. Nu recunosc numărul.

— Bloom, răspunse ea.

— Sunt Thomas Lake, se auzi de la celălalt capăt al firului. Sunt fostul soț al Lanei, adăugă el vorbind mai încet.

Bloom închise ochii. Voia vești despre Jane, dar nu avea nimic să-i spună. Nu încă.

— Bună ziua, domnule Lake, spuse ea. Mă tem că nu am vești despre Jane.

— E aici, spuse el cu aceeași voce șoptită.

— Ce?

Nu avea nicio logică. O eliberaseră deja?

— Cu dumneavoastră? Unde?

— La mine acasă. A ajuns acum cinci minute.

— Și e bine?

— Așa cred... E confuză... Nu cred că știe cine sunt. A crezut că Lana va fi aici.

— Cum v-a găsit?

— A fost trimisă aici de aceeași persoană care m-a sunat.

— Cine v-a sunat?

Lucrurile se mișcau incredibil de repede. Era imposibil să țină pasul cu nenorocirea asta de joc.

— O femeie. Nu mi-a spus cum o cheamă. Mi-a spus că Lana nu mai poate avea grijă de Jane și că e rândul meu. Apoi mi-a spus că ar trebui să vă sun pe dumneavoastră.

— V-a spus să mă sunați pe mine? Ce v-a spus mai exact femeia asta?

— Mi-a spus că înainte de orice trebuie să vă sun pe dumneavoastră și să vă spun că ați făcut ce trebuia și că Jane este în siguranță.

Bloom se simți inundată de o undă de speranță. Poate că avusese dreptate.

— Pot vorbi cu Jane, vă rog? Doar puțin. Mă cunoaște.

— Ați putea face asta? Ar fi grozav. Nu sunt sigur ce să-i spun, pentru că nu vreau să se sperie. Dacă ea crede tot ce i-a povestit Lana despre mine...

— Îi voi explica totul.

— Și încă un lucru. Femeia care a sunat a spus ceva ciudat despre un anume Carl Rogers și acceptarea pozitivă.

— Acceptarea pozitivă necondiționată?

— Așa. Ce înseamnă asta?

— Carl Rogers a fost un psiholog. El a dezvoltat pentru pacienții lui o terapie care se baza pe principiul că avem nevoie de susținere necondiționată de la o singură persoană pentru a ne vindeca de abuzul psihologic.

— De ce a menționat asta?

Bloom căzu pe gânduri.

— Cred că voia să spună că Jane are nevoie de un alt model parental. Cineva care să o iubească și să o respecte necondiționat.

— Pentru că Lana nu face acest lucru?

— Probabil. Nu știu suficiente detalii despre relația lor pentru a mă putea pronunța.

— Bine.

— Credeți că puteți face asta?

Se făcu liniște.

— Să-i fiu tată, vreți să spuneți?

— Da.

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

Bloom îl rugă din nou să i-o dea pe Jane la telefon și răsuflă ușurată când la celălalt capăt al firului îi auzi vocea, clară și plină de încredere.

— Ești bine? o întrebă.

— Nu știu, răspunse Jane. Cine sunt oamenii ăștia? De ce te-a sunat pe tine? Unde e mama?

— Jane, vreau să mă ascuți cu mare atenție. Marcus și cu mine ne-am întâlnit cu Thomas săptămâna asta pentru că descoperisem că tatăl tău nu este deloc așa cum îl descriesese mama ta. Nu era nici dependent de droguri, nici nu se purta urât cu copiii. Când te-ai născut tu abia își obținuse diploma de dentist și o iubea foarte mult pe mama ta. Și-a petrecut mare parte din viață încercând să afle unde te dusesese mama ta.

— Bărbatul acesta e tatăl meu?

— Da, și este un om bun, cu o soție iubitoare și ai doi frați vitregi cu care o să faci cunoștință. Știu că a căzut ca un trăsnet ce ți-am spus acum, dar acolo ești în siguranță.

— Asta a spus și el.

— Îl voi suna pe Marcus. Va dori să știe că ești în siguranță. El sau Claire vor veni după tine curând. Dar între timp, vorbește cu Thomas. Încercați să vă cunoașteți.

— Și mama?

— Jane, încă nu știu nimic despre ea. Când ați vorbit ultima dată?

— Acum două zile m-a lăsat la o femeie pe nume Denise.

— Cum arăta Denise?

— Destul de plinuță, cu păr scurt și închis la culoare. Cred că era mulatră.

Nu era Seraphine. Pielea ei era deschisă la culoare.

— Mai era altcineva acolo?

— Într-o zi a venit un domn. Mama l-a adus în pod, nu știu de ce. Nu a vorbit cu mine, ci doar s-a uitat în jur, a dat din cap către mama și a plecat.

— Ai apucat să auzi cum îl cheamă?

— Nu. Dar era slab și cam dubios. Denise mi-a spus că dacă vin aici o voi revedea pe mama. O să fie bine acum, nu?

Pe Bloom nu o luă prin surprindere grija pe care Jane i-o purta Lanei. Știa mai bine ca oricine că mama tot mama rămâne, oricâte defecte ar avea. Lana era singurul părinte pe care Jane îl avusese, și oricât de neadecvat s-ar fi comportat sau oricât de iresponsabilă ar fi fost, fusese o constantă în viața lui Jane.

— Stă de bunăvoie cu oamenii ăștia, deci da, sper că va fi bine.

Număr privat

Domnule Jameson. Colega dumneavoastră, doamna Bloom, a jucat bine. Dar mă întreb, ce veți face dumneavoastră?

15:30

Trecuse jumătate de oră și Jameson era în continuare sprijinit de perete pe holul hotelului. Telefonul îi vibră din nou în mână.

Număr privat

Fiind un om de acțiune, mă gândesc că ați prefera o confruntare fizică în detrimentul unei confruntări mintale. În 10 minute drăguța de Sarah va vedea mai de aproape priveliștea din turnul cu mai multe etaje Q-Park. Mă întreb dacă puteți ajunge acolo în 10 minute.

15:31

O, și pentru fiecare ofițer de poliție cu care vorbiți voi mai scădea cinci minute.

15:31

Jameson se ridică dintr-o mișcare, uitând complet de migrenă. Voia să termine cu asta o dată pentru totdeauna, dar era doar începutul. Trecu prin fața camerei lui Sarah, departe de agenții de poliție. Trebuia să o găsească pe Sarah. O sună pe Bloom, dar suna ocupat, înjură în barbă și tastă pe Google „Q-Park Leeds”. Cinci nenorocite de parcări supraetajate. Evident. Cât coborî cu liftul, căută ce capacitate avea fiecare. Ceva îi spunea că era vorba de cea mai înaltă. Două dintre ele aveau o capacitate de doar 250 de mașini, așa că se concentrează pe celelalte două. Cele din Wellington Street și The Light aveau o capacitate de 400 de mașini, iar cea din Sovereign Square putea să găzduiască până la 500 de mașini. Își setă un cronometru de 8 minute pe telefon, apoi se apropie de recepția hotelului.

Femeia din spatele pupitrului vorbea cu o colegă mai tânără, care era agitată și părea să fie nouă. Se uita concentrată la ecranul din fața ei. Recepționera mai în vârstă îl văzu cu coada ochiului și îi zâmbi, dar continuă să-i vorbească fetei celei noi. Jameson nu avea timp de pierdut.

— Mă scuzați că vă întrerup, spuse el. Am nevoie urgentă de ajutor. Îmi puteți spune care este cea mai înaltă parcare dintre acestea: Wellington Street, The Light și Sovereign Square?

— Ei bine, The Light este o parcare subterană, spuse ea. Nu știu prea bine cum arată cea din Wellington Street, dar cea din Sovereign Square este

înaltă.

— Odată am văzut pe cineva aruncându-se din parcare etajată de lângă magazin. A murit sigur, adăugă noua recepționeră.

Colega mai în vârstă se holbă la fată, care se îmbujoră și își întoarse privirea.

— Din ce turn? Era Q-Park? întrebă Jameson.

Amândouă se uitau întrebătoare la el.

— Se va arunca un om? întrebă tânăra.

— Din câte știu, parcare de lângă magazin nu e o parcare Q-Park, spuse recepționera mai în vârstă. Sovereign Square e cea mai aproape de aici. E chiar după colț.

— Cât de departe e dacă merg pe jos?

— Două minute cel mult. O veți vedea cum ieșiți pe ușă.

— Dar cea din St John?

— Până acolo faceți mai mult. Cam 10 minute.

Ar alege oare un loc în care e imposibil de ajuns în 10 minute? Sigur că ar face-o.

„Ia un taxi, omule”, își spuse el în gând.

— Dar cea din Sovereign Square e mai înaltă?

Îi sună telefonul. Bloom.

— Vești bune, spuse ea fără nicio introducere.

— Orice ar fi, nu vreau să aud. Nu ai citit mesajele de pe WhatsApp? M-au amenințat că în cinci minute o vor arunca pe Sarah din vârful unei parări supraetajate.

Cele două femei își aruncau priviri una alteia. Una dintre ele părea șocată, cealaltă entuziasmată.

— Am vorbit la telefon cu Jane. Așteaptă.

— Jane? E bine?

Nu se auzi niciun răspuns. Bloom își verifica mesajele.

— Înțeleg, spuse ea din nou. Care e planul?

— Jane e bine?

— E cu Thomas Lake. E în regulă.

„Cum naiba...?” Jameson se forță să nu se mai gândească la asta. Nu avea timp să cugete la asta acum. Psihopații se ținuseră de cuvânt: o trimiseseră înapoi pe Jane.

Dar vestea asta îi înrăutățea situația cu Sarah.

— Lasă-mă o secundă, îi spuse lui Bloom.

Trebuia să se concentreze. Oamenii rareori aleg o locație la voia întâmplării. Cât activase în MI6 obișnuia să aibă antrenamente cu noii recruți în timpul cărora îi învăța să aleagă ca punct de întâlnire o zonă cu care ceilalți nu erau familiarizați. Ei erau liberi să aleagă orașul și un loc anume. Singura regulă era că zona nu trebuia să le fie familiară. El trebuia să ghicească locul din orașul respectiv pe care îl aleseseră pe o rază de un kilometru și jumătate. Apoi plecau să cerceteze locurile și se întorceau cu un zâmbet atotștiutor.

— Nu vei ghici niciodată, îi spuneau.

Dar de obicei ghicea, pentru că oamenii nu se deziceau de obiceiurile pe care le aveau. Dacă preferau să meargă cu transportul în comun, atunci alegeau locuri ce se aflau în vecinătatea unei stații de metrou. Dacă preferau să meargă cu mașina, alegeau ceva pe lângă o parcare, în special dacă aveau o motocicletă decentă. Dacă recrutul respectiv era fan al fotbalului, alegea o zonă aflată la un kilometru de un stadion. Cu cât știa mai multe despre ei, cu atât îi era mai ușor să ghicească. E surprinzător de greu să alegi ceva la întâmplare. Miza pe faptul că același lucru era valabil și în cazul psihopaților.

Își analizează din nou opțiunile. St John era unul dintre discipolii lui Iisus. Oare psihopații se foloseau de simbolistica religioasă? Suveranitatea însemna regalitate și independență și dacă analizăm, Wellington, dacă ne gândim la ducele de Wellington, era maestrul războiului. Niciuna dintre variante nu se potrivea. Se gândi din nou la mesaj. „Drăguța de Sarah va vedea mai de aproape priveliștea.” Ce ar fi putut să se vadă din turn?

— Ce vezi dacă stai la ultimul nivel al acestor parcări? le întrebă el pe recepționere.

Cea mai în vârstă își lăsă capul în jos ca și cum s-ar fi gândit la întrebare.

— De la ultimul nivel al parcarii se vede partea de nord a orașului, spre universitate. Wellington Street dă spre centură, așa că probabil de acolo se văd clădirile de birouri și cheiul. Dar așa cum am spus, nu știu foarte bine unde e parcare a aceea. Cât despre Sovereign Square, de acolo se văd hotelul ăsta și gara.

— Șinele de tren? întrebă Bloom la telefon.

— Gara sau șinele de tren? întrebă, dar se pusese deja în mișcare.

Sovereign Square era parcare a cea mai mare, deci probabil și cea mai înaltă. Semnificația numelui ei era „a ieși din mulțime” și de acolo se vedeau șinele de tren. Intuiția îi spunea că acela era locul.

— Ambele, strigă recepționera în urma lui în timp ce el alerga spre ușă.

— Augusta, mă duc spre Sovereign Square. E cea mai mare parcare și probabil cea mai înaltă. De ce fac asta? Dacă fata aia a ta, Seraphine, a pus la cale chestia asta, de ce-i vânează pe cei la care țin?

Bloom oftă.

— Cred că pentru că tu ești persoana la care țin cel mai mult.

— Ce? întrebă el.

Vedea deja semnul spre parcare Q-Park în colțul străzii. O luă la fugă.

— Nu îmi ești doar partener de afaceri, îmi ești cel mai apropiat prieten. Mama e la azil, tata a murit și nu am alte rude. Dacă ar vrea cineva să-i rănească pe cei din jurul meu... ei bine, după tine ar veni.

— Minunat. Sunt prieten cu o ratată fără prieteni și acum sufăr consecințele.

Bloom nu spuse nimic.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că ăștia nu vin nici după tine, nici după mine fără o luptă zdravănă. Te sun eu.

Ajunse la intrarea pietonală în parcare. Avea nevoie de tichet. La naiba. Alergă spre intrarea mașinilor, unde o mașină aștepta să intre și alte două stăteau la coadă să iasă. Pe când mașina intra în parcare, fugi spre tonomatul de tichete și apăsă butonul. Biletul ieșea chinuitor de încet. Când în cele din urmă scoase biletul, o luă la fugă înapoi la intrarea pietonală, băgă tichetul și urcă scările două câte două.

Etajul superior era neacoperit. Acolo, exact în fața lui erau 10 mașini parcate, alte șase în locurile de parcare din mijloc, și alte două ceva mai departe. Dincolo de ele putea vedea orașul și acoperișul gării. Dar mai aproape, la marginea terasei, văzu două siluete care stăteau cu spatele la el, una în spatele celeilalte, așa cum o ținuse și el pe Lana peste marginea podului.

Oare să fugă spre ei? Sau să se strecoare în liniște? În timp ce-și cântărea opțiunile, telefonul începu să-i bâzâie, indicând trecerea celor 8 minute. Îi opri sonorul, dar era prea târziu. Bărbatul care o ținea pe Sarah îl privi în ochi.

Stuart Rose-Butler.

Rose-Butler zâmbi.

Jameson o luă la fugă spre ei. Era singura variantă pe care o avea. Rose-Butler se prinse de stâlpul care susținea platforma ce înconjura perimetrul parcarii și se agăță de perete. O trase și pe Sarah după el. Ea încă era cu

spatele la el. Se așteptase să o audă plângând sau implorând, dar nu scotea niciun sunet. Era uimit de curajul ei.

— Rose-Butler! țipă Jameson. Psihopat nenorocit! Dă-i drumul!

Era prea departe. Chiar dacă o apuca pe Sarah, la viteza asta ar fi aruncat-o peste margine. Rose-Butler era în avantaj.

— Domnule Jameson, provocarea era să ajungeți la ea la timp.

Rose-Butler îl privea drept în ochi. Nenorocitului îi făcea plăcere toată situația.

— Acum ai un fiu, strigă Jameson.

Încă îi despărteau 5 rânduri de mașini.

— Ai cuvântul meu că dacă îi faci ei rău, îi voi face și eu rău lui.

O umbră de furie îi traversă chipul lui Rose-Butler, dar dispăru la fel de repede precum apăruse. Îi făcu cu ochiul lui Jameson. O întoarse pe Sarah cu fața spre el.

— Sarah, spuse Jameson.

Ochii ei mari îi întâlniră pe ai lui.

— Marcus? șopti ea.

Apoi și ea, și Rose-Butler căzură pe spate peste margine, mâinile și picioarele ei agitându-se în aer.

Ajunsese prea târziu.

Psihopații nu se sinucid niciodată. Cu mulți ani în urmă, când Bloom stătuse pe scări cu biletul de la Seraphine în mână, aceasta fusese ideea care-i dominase gândurile. Era purul adevăr. Toate cercetările indicau acest lucru. Psihopații nu simt nici anxietate, nici depresie, nici vină și ideea de stimă de sine le e complet străină. Sunt imuni la principalele cauze ale suicidului.

Ar recurge la sinucidere doar în cazul în care ar avea ceva de câștigat din asta, cum ar fi să scape de închisoare.

Astfel că se gândise că poate se înșelase și până la urmă Seraphine nu era psihopată. Poate că suferea de o formă ușoară a sindromului Asperger. Asta ar fi putut explica lipsa emoțiilor. În ultimii 15 ani, Bloom se simțise din ce în ce mai vinovată. Se gândise că văzuse în Seraphine un psihopat pentru că asta își dorise să fie, iar în cele din urmă fata plătitise prețul suprem.

Dar nu era cazul. Avusese dreptate. Seraphine chiar era psihopată.

Privi foile împrăștiate pe masa din bucătăria mamei ei: notițele din timpul ședințelor, jurnalul lui Seraphine, raportul medico-legal, articole decupate din ziar care vorbeau despre crimă și despre sinuciderea lui Seraphine. Avea o senzație stranie de ușurare.

Dacă Seraphine era păpușarul și jocul era doar o metodă de a strânge oameni asemenea ei, atunci nu i-ar fi făcut rău lui Sarah. Jocul era menit să testeze participanții, și exact asta se întâmpla. Bloom reprezenta o provocare morală, bazată pe experiența anterioară și pe cunoștințe, iar Jameson una tactică, ce se baza pe talentele lui deosebite și pe trecutul său.

Bloom analiză din nou articolele ce relatau despre sinucidere. Ochii albaștri ai lui Seraphine o priveau din fotografie. Părinții ei declaraseră că fata lor nu făcuse rău nimănui și că era fiica perfectă. Cuvintele frumoase ale lui Seraphine despre părinții ei nu păreau niciodată adevărate și Bloom se îndoia de veridicitatea declarației lor. Nu existau dovezi care să le susțină spusele. Poate că Seraphine vruse să scape de ceva. Bloom știa că mama lui Seraphine, Penny, spusese despre soțul ei, Kevin, că își bătea joc de oameni. Și ea rareori cataloga atât de drastic pe cineva. Orice copil ar duce-o greu cu un părinte care îl copleșește cu drame emoționale și cu altul care îl atacă. Dar un psihopat devine repede imun la un astfel de nivel de iraționalitate. Vieții interioare a lui Seraphine îi lipsea dimensiunea

emoțională. Nu era capabilă să-și înțeleagă părinții pentru că modul în care se comportau era lipsit de vreun câștig calculat.

Bloom privi din nou fotografia care o înfățișa pe Seraphine. Ce-i scăpa?

Țipătul lui Sarah fu de nesuportat. Jameson îngheță la un metru de margine. Se uitase în față, așteptând să audă impactul. Știa la ce să se aștepte, mai auzise sunetul acela: sunetul unui corp lovindu-se de pământ. Întotdeauna impactul era mai zgomotos decât se aștepta.

Dar sunetul nu mai venea.

Telefonul începu să bâzâie. Nu se putea uita peste margine. Nu voia să vadă. Își scoase telefonul din buzunar.

Număr privat

Liniștește-te, domnule Jameson. Chiar ai dus provocarea la bun sfârșit pentru iubita ta. Poți veni să arunci o privire acum.

15:41

Jameson se pregăti pentru ce era mai rău și veni să se uite în jos. O coardă de alpinism atârna deasupra solului. Îl văzu pe Rose-Butler stând lângă coardă, uitându-se spre el. Făcu un gest scurt de salut și plecă liniștit mai departe cu o mână băgată în buzunarul pantalonilor lui de firmă. Corpul lui Sarah nu se vedea nicăieri.

Jameson se aplecă și mai mult. O a doua coardă prinsă de baza stâlpului din dreapta lui se întindea până la jumătatea clădirii. De acea coardă atârna Sarah. Se simțea îmbătat de ușurare. Ea ținea strâns coarda.

— Vin jos, iubito. Rezistă!

O luă la fugă spre scări. „Rezistă”, își spuse el. Sigur că avea să reziste. Apoi putea să îl tachineze cât voia.

Deschise ușa către scări. Vedea coarda atârând, dar nu și pe Sarah. Mai coborî un etaj. Îi văzu mâinile ținând sfoara deasupra marginii zidului. Alergă spre ea și o apucă de mâini.

— Mi-ai căzut cu tronc, domnișoară Sarah nu știi cum?

Era în culmea fericirii, era atât de bucuros că scăpase teafără și nevătămată, că se simțea în extaz.

Ea privi în sus. Era îmbujorată, iar lacrimile îi stricaseră machiajul.

— Prea devreme?

Testă greutatea frânghiei. Nu era unghiul potrivit. Era prea grea ca să o poată ridica.

— O să te dau jos de aici, dar va trebui să mă ajuți, bine?

Sarah încuviință. Ținea frânghia atât de strâns, că degetele i se albiseră.

— Vreau să-mi dai o mână. Poți face asta?

Își luă ușor mâna dreaptă de pe coardă și-l apucă de mâna pe care i-o întinsese.

— Poți ajunge cu piciorul la zid?

Se uită în jos la picioarele care-i atârnavă în gol și înapoi la el. Scutură din cap.

— Te-am prins, bine? Harnașamentul te va împiedica să cazi mai jos. Descreierății au vrut să te sperie, dar nu vor să-ți facă rău. Ai încredere în mine. Găsește zidul cu piciorul și mergi până ajungi la mine. O să te trag eu în sus.

— Marcus...

Privirea îi era panicată. Pe față i se citea „nu pot face asta”.

— Sarah, ascultă-mă. Respiră adânc de două ori. Nimic nu te scapă de panică mai bine decât o gură zdravănă de oxigen. Sunt convins că te-ai mai cățarat de atâtea ori înainte. Acum fă la fel. Uită-te la zid. E la 3-4 pași distanță. O să-ți număr eu pașii.

Sarah ridică piciorul stâng și puse piciorul pe zid.

— Întinde-te pe spate ținându-te de coardă. Nu-ți face griji. Te țin, spuse el strângând-o de mână.

Piciorul drept îi alunecă și se smuci, dar el o ținu strâns de cot.

— Vezi? Te țin bine. Hai din nou, o instrui el.

De data aceasta, Sarah puse piciorul drept ferm pe zid și făcu rapid încă trei pași spre el, ținându-și corpul la un unghi perfect față de coardă. În momentul în care puse piciorul pe marginea terasei, Jameson o trase spre el. Se sprijini de el, iar el o așeză în siguranță. Cu brațele în jurul gâtului lui, îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă.

— Să te scoatem din asta, spuse el când în cele din urmă se dezlipi de el.

Îi desfăcu centura de la brâu și închizătorile de la picioare. Harnașamentul căzu și Sarah păși din el. Își puse ambele mâini pe umerii ei și-și păstră vocea calmă și joasă.

— Probabil ești în șoc. Doar trage adânc aer în piept. Ești în siguranță acum, Sarah. S-a terminat. Continuă să respiri adânc.

Ea făcu ce i se spuse.

— Ești bine?

— Cine sunt oamenii aceștia?

— Sunt psihopați.

Se așteptase să fie șocată, dar doar se holba la el fără nicio expresie pe chip.

— Psihopați? repetă ea.

— Nu genul de criminali în serie nebuni despre care auzi în presă...

— Doar genul care aruncă alți oameni de pe clădiri.

— Da, confirmă el. Doar asta.

— Mi-a spus că dacă mă uit la tine sau îți spun ceva, o să deconecteze coarda și voi cădea cu adevărat.

Asta explica tăcerea ei curajoasă.

— Nu a fost decât un joc al minții.

— Dar m-am uitat la tine și ți-am vorbit.

— Deci atunci când ai căzut ai crezut că asta făcuse? Îmi pare rău.

— Nu a fost vina ta, răspunse ea.

— Nu, dar dacă aș fi ajuns mai repede, sau dacă aș fi stat departe de tine, așa cum mi-a spus Augusta...

Sarah făcu un pas înapoi.

— Ți-a spus să stai departe de mine?

— Doar până când totul se va termina. Mi-a spus că-i vânează pe cei la care ținem.

Îl cerceta atent.

— I-ai spus că ții la mine?

— Nu a fost nevoie să fac asta. E destul de pricepută la a citi oamenii.

Sarah îi susținu privirea până când el simți cum tensiunea dintre ei doi devenise și mai intensă.

— Ce naiba faceți voi doi, idioților? se auzi o voce puternică și masculină în spatele lor.

Jameson și Sarah se întoarseră și văzură un angajat al parcarii furios, care se îndrepta spre ei. Era un bărbat bine făcut, trecut de 50 de ani, cu o mustață impresionantă.

— Nu puteți să vă jucați de-a spărgătorii dubioși aici, cu toate corzile și frânghiile voastre. Am chemat poliția.

— Foarte bine, pentru că nu noi am făcut asta.

Bărbatul se uită la frânghie și la harnașamentul de pe sol și ridică din sprâncene.

— Pe cuvânt, spuse Sarah. Nu noi am făcut asta. Cineva ne-a făcut asta.

— Vom vedea ce va spune poliția.

Nu avea de gând să-i lase să plece nicăieri până când nu venea poliția.

— Vom fi bucuroși să stăm de vorbă cu poliția, spuse Jameson scoțându-și telefonul din buzunar. Trebuie doar să dau câteva telefoane cât așteptăm.

Îi aruncă angajatului o privire care transmitea „nu te pune cu mine” și care părea să dea roade.

— Sarah e cu mine și e bine, spuse Jameson când Bloom răspunse la telefon.

— Erau în parcare din Sovereign Square?

— Da. Era cu nenorocitul de Rose-Butler. Așteptăm să ajungă poliția. Dacă nu aș fi plecat mai devreme...

— Ar fi folosit pe altcineva, spuse Bloom.

Avea dreptate. Pentru a face așa ceva ai nevoie de un plan bine pus la punct și multă pregătire. Nu-ți poți da drumul de pe o clădire doar așa, pur și simplu. Aveai nevoie de echipament și de niște măsurători exacte.

— Jane e bine? Întrebă el.

— Am vorbit cu ea. I-am spus că tu sau Claire o să luați legătura cu ea curând. Vrei să o sun eu pe Claire?

— O să o sun eu. Și trimite-mi numărul lui Lake. Vreau să stau de vorbă cu Jane. Cum ți s-a părut din voce?

— E o tânără absolut incredibilă, spuse Bloom. A asimilat toată situația.

— Și tu? Ai renunțat la teoria ta despre sinucidere?

Privirea inteligentă a lui Sarah era ațintită asupra lui. Începea să iasă din șoc și era clar că avea o mulțime de întrebări.

— Încerc să-mi dau seama cât de sofisticată e toată treaba.

— Ei bine, să mă anunți când ai luat o decizie, spuse el. Pentru că, dă-mi voie să-ți spun, sunt sătul de toată tâmpenia asta.

Închise telefonul, iar Sarah veni mai aproape de el. Poate că nu voia să fie auziți de angajatul parcării, poate voia să fie mai aproape de el.

— Spune-mi ce se petrece. Acum. Și vreau să aud întreaga poveste. Sau... îi voi spune acestui domn drăguț și poliției că tu ești de vină, spuse ea arătând spre frânghie și spre harnașamentul de pe asfalt.

— Nu e nevoie să mă ameninți. O să-ți povestesc tot, fără să ascund nimic. Dar nu aici, spuse el arătând spre angajat. Nu putem fi siguri că nu suntem ascultați.

Ea încuviință.

— Nu știu ce m-aș fi făcut dacă ți s-ar fi întâmplat ceva.

Un mic zâmbet apăru pe chipul ei.

— Sunt sigură că te-ai fi descurcat.

— Nu aş fi atât de sigur.

Sarah îşi luă privirea de la el şi se uită prin parcare.

— Aşa e. Ar fi trebuit să-ţi găseşti pe altcineva de urmărit.

El râse.

— Te-am văzut din pură coincidenţă la Fork şi din pură coincidenţă mi-a plăcut cafeaua de acolo, aşa că am început să merg regulat.

— Şi de aia de cele mai multe ori mai pierdeai timp pe acolo după ce îţi luai cafeaua?

— O, oftă el cu ochii în pământ.

Se vedea că e stingherit, chiar ruşinat. Nu mai făcuse niciodată în viaţa lui aşa ceva. Şi îi judeca pe cei care făceau ce făcuse el.

Sarah îl cuprinse pe după gât.

— E în regulă. Am fost flatată.

Îşi ridică privirea spre ea. Îi simţea parfumul înţepător şi dulce.

— Dar dacă aş fi ştiut câte necazuri aduci... adăugă ea.

Jameson îi înăbuşi cuvintele cu un sărut.

Sarah se desprinse din sărut.

— Nu trebuia să dai nişte telefoane?

„La naiba.”

Claire izbucni în lacrimi în clipa în care auzi că Jane era bine. Timp de câteva minute nu auzi decât suspine înăbuşite. În cele din urmă putu să vorbească din nou.

— E cu tine?

— E cu tatăl ei, Thomas Lake, care locuieşte în Manchester. Cât de departe eşti?

— Abia m-am urcat în tren. Va dura cam două ore. Cum de e la el?

— Acolo au trimis-o.

— Şi e bine? Ai vorbit tu cu ea?

— A vorbit Augusta cu ea. O voi suna şi eu acum. Îi voi spune că eşti pe drum spre ea şi o să-ţi trimit adresa.

Claire ezită.

— Tu eşti mai aproape?

— Nu pot pleca de aici. Aştept să vină poliţia.

— Sarah e bine?

Părea cu adevărat îngrijorată, ceea ce era un pas înainte după ieşirea

furioasă de mai devreme.

Jameson o strânse de mână pe Sarah.

— E cu mine acum. Am recuperat-o și pe ea.

— Deci s-a terminat? Și cum rămâne cu Lana?

— Sunt sigur că Lana o să fie bine, dar nu se va termina povestea până nu-l prindem pe nebunul responsabil de toate astea.

— Al naibii de adevărat, spuse Claire.

Sarah făcu semn din cap spre casa scărilor, de unde apărură doi agenți de poliție. Angajatul parării se îndrepta spre ei, gesticulând spre frânghie și spre harnașament.

— A venit poliția. Trebuie să închid.

— Ce să le spun? întrebă Sarah în timp ce cei trei bărbați se apropiau.

— Adevărul.

Ce scria în mesaj?

Bloom derulă mesajele până ajunse la cel pe care-l căuta.

„Lana Reid nu prezintă chiar caracteristicile pe care noi le căutăm.”

Lana părea jucătorul cel mai sensibil și mai iresponsabil: consumul de droguri, abuzul de alcool. Profilul ei psihologic indica faptul că e impulsivă, predispusă la plictiseală și nu neapărat neînfricată. Bloom se uită spre grădina cândva perfectă a mamei sale, care acum era neîngrijită.

Mai rămânea o întrebare care o măcinase de la început și pentru care încă nu avea un răspuns. De ce ar fi recrutat cineva psihopați?

Dar poate că își puna întrebarea greșită. Poate că nu vedea problema din unghiul potrivit și răspunsul fusese mai aproape decât crezuse.

Îl sună pe Jameson, dar el nu răspunse. Închise fără să lase vreun mesaj. Probabil era ocupat cu poliția. Își luă haina și geanta, se asigură că ușa din spate e închisă și plecă spre gară. Voia să meargă în Leeds și să le împărtășească teoria ei lui Jameson și lui Sarah.

Părinți și copii stăteau în fața casei pe iarbă, bucurându-se de după-amiaza caldă de primăvară. Și-o aminti pe Penny traversând gazonul în acea după-amiază îngrozitoare, întorcându-se într-o casă goală. Cât ghinion avusese Penny! Se chinuise atât de mult să rămână însărcinată și apoi o născuse pe Seraphine. Nu mai știa nimic de Penny de ani buni. Mama ei încercase să țină legătura cu ea după episodul cu sinuciderea, dar pentru Penny era prea greu să fie în preajma familiei pe care o învinovăța pentru moartea fiicei sale. Oare bănuia Penny că fata ei ar putea fi în viață? Că e posibil ca de la vârsta de 14 ani să fi umblat liberă atrăgându-i pe alții în plasa ei, manipulându-i pentru a obține o viață nouă?

Îi sună telefonul. Se așteptase să fie Jameson, dar era agent Green.

— Uite încă o întorsătură în cazul nostru, spuse agent Green cu obișnuitul ton rece. Grayson Taylor a fost reținut în Peterborough. Nici mai mult, nici mai puțin decât Peterborough. Agent Logan are un sistem sofisticat prin care verifică rapoartele privind arestările.

Să fi fost eliberat de cel care controla jocul? Părea puțin probabil. Încă nu-și îndepliniseră promisiunea de a-i elibera pe Lana și pe Stuart.

— De ce a fost arestat?

— Pentru furt de identitate și fraudă. Folosea datele unei tinere femei cu

care locuia pentru a obține bani prin înșelăciune. Se pare că ea era o moștenitoare bogată și tatăl ei a devenit suspicios.

— Se află la secția de poliție?

— În Peterborough, da.

— Trebuie să-l reținem acolo.

— Ei bine, îl vor interoga și dacă va fi găsit vinovat, va fi condamnat și chemat în instanță.

— Dacă Grayson a fost arestat, înseamnă că a picat testul. Trebuie să stea în custodie până când ajunge tatăl lui acolo. Geoff Taylor a fost anunțat?

— Habar n-am. Logan m-a sunat, iar eu te-am sunat pe tine.

— Sună-l. Spune-i să se ducă imediat la secția din Peterborough. Apoi vorbește cu agentul care se ocupă de caz și spune-i că este necesar să-l rețină pe Grayson până când ajunge tatăl lui acolo.

— Nu pot să fac asta. Nu am autoritatea necesară. O să mă trimită la plimbare.

— Așa cum am spus, dacă Grayson a fost arestat, înseamnă că a picat testul. Cei care pătesc asta nu se mai întorc niciodată. Dacă Grayson pleacă singur de la secție, îți garantez că o să dispară de tot de data asta.

— Chiar are vreo importanță?

— Hei, haide, agent Green. E un tânăr care are toată viața înaintea și un tată care-l iubește foarte mult. Ar putea încă să aibă un viitor strălucit.

— Chiar crezi toate prostiile astea? E un dement ordinar. Eu zic că face umbră pământului degeaba.

Agenții de poliție aveau de-a face cu pătura cea mai rea a societății și asta le schimba perspectiva.

— Nu contează dacă-mi împărtășești sau nu viziunile. Credem că va păți ceva rău dacă nu intervenim, așa că trebuie să facem ceva.

— Ce te face să crezi că va păți ceva? Întrebă Green.

— Chiar crezi că toți cei 109 jucători sunt încă activi în joc? Nici vorbă. Niciun joc, indiferent de cât de ingenios ar fi, nu poate ține ocupată mintea unui psihopat timp de mai bine de un an. Pur și simplu nu au atât de multă răbdare.

— Așa că se descotorosește cineva de ei? E o concluzie pripită. Ce dovezi ai?

Era o întrebare legitimă. Dar cifrele pur și simplu nu se pupau.

— Dacă vrei, pot să vorbesc eu cu chestorul-șef adjunct Barker să-i spun

să vorbească el mai departe.

— Nu, lasă-mă pe mine. O să văd ce pot face. Le voi spune că trebuie să-l interoghez în legătură cu un caz de aici, din Bristol și mă voi duce personal acolo.

Numele lui Steve avusese efectul scontat.

— Mulțumesc, Phil.

Închise telefonul și găsi un loc liber. Își verifică mesajele. Avea unul de la Jameson: erau într-un pub numit The Lock. Atunci telefonul sună din nou.

— Doamna Bloom? Libby Goodman la telefon.

— Libby.

— Am așteptat să vină cineva, dar...

— Îmi pare rău. Din cauza anumitor circumstanțe, astăzi a fost imposibil să ajungem acolo.

Bloom auzi pe fundal plânsul unui bebeluș.

— Voiam să vă spun despre mesajul pe care l-am primit azi-dimineață de la Stuart.

Bloom își îndreptă spatele în scaun, lipindu-și și mai tare telefonul de ureche.

— Ce ți-a spus?

— Pur și simplu m-a întrebat cum îl cheamă pe copil.

— Libby, poți să-mi citești mesajul?

— „Ce nume i-ai dat copilului meu?” Asta a fost tot.

„Copilului meu.” Formularea asta o neliniștea pe Bloom. Psihopații sunt egoiști și posesivi.

— Și ce i-ai răspuns?

Un bărbat în vârstă se așeză pe locul din fața ei. Purta o pereche de pantaloni crem, un tricou albastru-deschis și un pulover portocaliu pus pe umeri. Ținuta tipică pensionarului care o ducea bine.

— I-am spus doar că, dacă vrea să știe, trebuie să mă sune. Dar nu a făcut-o. Am sunat de câteva ori la numărul respectiv, dar nu se întâmplă nimic. Nici mesaj vocal, nimic. Nu am știut dacă să-i trimit sau nu un mesaj.

Bloom se gândea că Libby, care acum era o proaspătă mămică obosită, nu ar fi avut nimic de câștigat dacă i s-ar fi povestit la telefon adevărul despre Stuart. Trebuia să facă asta față în față.

— Ce zici dacă trec mâine pe la tine și stăm de vorbă despre asta?

Libby fu de acord și-i spuse că ar fi bine să vină dimineața, între reprimile de somn și orele de masă ale copilului. Închise telefonul. Bloom surprinse privirea bătrânului și-i zâmbi. El își feri privirea. Oare ascultase convorbirea? Se uită pe fereastră la clădirile orașului care se conturau din ce în ce mai aproape. Ghemul de frică din stomac devenea din ce în ce mai mare. Îl privi pe bătrân, iar el din nou își feri privirea. Era paranoică. Un bărbat singur, de o vârstă respectabilă, care trăgea cu ochiul la o femeie tânără în timpul unei călătorii cu trenul.

Sau era unul dintre ei și primise misiunea de a o urmări.

Pentru a verifica, se aplecă și-și întoarse capul spre ușile care despărteau vagoanele. Văzu un semn către toalete. Se ridică și merse spre vagonul din fața ei. Trecu de toaletă și se așeză pe un scaun cu fața spre locul din care venise. Își butonă telefonul cu ochii pe ușa prin care trecuse. Bătrânul nu apărură. Bineînțeles că nu.

Când trenul ajunse în Leeds, Bloom rămase așezată până coborî toată lumea. Pe peron, o femeie îmbrăcată într-o haină roșie se chinuia să așeze în cărucior un copil care plângea și dădea din picioare. Bloom se ridică, vrând să o ajute, dar când înaintă spre ușă, un domn îi veni femeii în ajutor. Bloom așteptă în ușă, privind. Era bătrânul. Îi zâmbi călduros mamei și apoi se opri și scoase limba către copil, care pe moment nu mai bătuse din picioare. Fu suficient cât mama să aibă timp să-i strecoare mânuțele grăsuțe prin centuri și să securizeze mecanismul. Efortul i se citea pe chip. Îi zâmbi bărbatului. Un zâmbet care trăda ușurare, mulțumire și un strop de rușine. Bărbatul în vârstă spuse ceva ce o făcu să râdă și o strânse ușor de braț. Apoi se ridică și privi direct spre Bloom. Ea își păstră expresia neutră de pe chip, încercând să-i citească intențiile. Zâmbea, dar privirea îi era goală. Apoi îi făcu cu ochiul.

Bloom își auzi pulsul în urechi, un sunet ritmic din ce în ce mai accentuat. Coborî din tren și când își ridică privirea, bărbatul dispăruse. Privi în spate spre capătul trenului, dar nu era acolo. Nu erau mai mult de cinci minute până la Jameson, poate chiar mai puțin dacă mergea repede.

Pe când se apropia de primul vagon al trenului, conductorul coborî și închise ușa în urma lui. Era tânăr, avea pielea lăptoasă și era dat cu mult prea mult gel. Îi zâmbi lui Bloom, apoi se uită în spatele ei și, spre uimirea ei absolută, zâmbi din nou. Se uită la reflexia din geamul trenului să vadă cine era în spatele ei. Era domnul în vârstă. Probabil că se urcase înapoi în tren și o așteptase pe ea să treacă. De aceea dispăruse brusc. Nu voia să-i

dea satisfacție sau avantajul de a ști că-l suspectează de ceva, așa că se concentrează să-și mențină capul sus și umerii drepti. Începu să urce pe scările rulante, dar drumul era blocat de o doamnă asiatică mărunțică și de fiul ei. Erau adânciți în conversație și nu o auziră când încercă să îi roage să îi facă loc.

Bloom puse o mână pe umărul băiatului și spuse:

— Mă scuzați, îmi dați voie să trec?

Dar până să se uite la ea și să elibereze drumul, ajunseseră deja sus. Augustei îi venea să o ia la fugă, dar se abținu. Poate că nici nu era în spatele ei, ci la baza scărilor, sau blocat undeva în spatele unei familii care se mișca greu. Trecu în viteză prin fața patiseriei și prin spatele unei cafenele Starbucks. Vedea deja turnichetele de la ieșirea din spate. Se căută de bilet în buzunarul stâng al hainei. Nu era acolo, încercă și în celălalt buzunar. Nimic. Își deschise geanta și începu să caute. Ajunsesese la barieră deja. Controlorul se sprijinea de ghereta care se afla în partea opusă. Nu mai era nimeni altcineva la ieșire. Căută printre chitanțele pe care le avea în poșetă, dar nici urmă de bilet. Știa că nu era acolo. Oare îl lăsase pe scaun? Sau îi căzuse pe undeva? Se simți cuprinsă de un val de panică și i se uscă gâtul.

— Știți că vă puteți folosi biletul electronic de pe telefonul mobil? spuse omul de la bilete.

Întotdeauna își punea biletul în buzunarul stâng al hainei. Verifică din nou buzunarul și de data asta se simți cuprinsă de ușurare când pipăi bucata de hârtie cuibărită lângă materialul hainei.

— Mulțumesc, îi spuse ea angajatului de la bilete.

Odată trecută de turnichete îndrăzni să arunce o privire în spate. Domnul în vârstă mergea spre turnichete cu biletul în mână. Încercând să pună cât mai multă distanță între ea și bărbat, Bloom urcă în grabă scările rulante, uitându-se din când în când la bărbatul din spatele ei, care îi zâmbi omului de la bilete și cu care schimbă câteva cuvinte de complezență. Controlorul își îndreptă postura. Probabil că nu-și dăduse seama de acest lucru. Majoritatea oamenilor își ajustează fără să-și dea seama poziția când se află în preajma oamenilor pe care-i consideră mai de succes sau mai puternici decât ei. Iar psihopații funcționali au abilitatea de a fi fermecători și în același timp intimidanți, o combinație care oferă un teren fertil pentru manipulare.

După ce ajunse sus, Bloom o luă spre ieșirea care dădea în Granary

Wharf. Exact în față se vedea intrarea de la Hilton, iar la parterul hotelului era cafeneaua The Lock, unde o așteptau Jameson și Sarah. O luă la fugă. Bărbatul în vârstă nu părea genul care să alerge. Când ieși în fugă din gară și ajunsese pe trotuarul mărginit de gardul ce înconjură apele canalului, o figură familiară îi sări în față. Se opri brusc. Auzi pași în urma ei.

— Doamna Bloom, spuse Stuart Rose-Butler apucând-o de antebraț. Veți fi atât de bună încât să ne urmați?

Bărbatul în vârstă o apucă de celălalt antebraț și ea știu că nu avea de ales. Trebuia să facă exact ce i se spunea.

Jameson își termină paharul și se uită la ceas. Augusta ar fi trebuit să fie deja acolo. Se uită prin fereastra mare din stânga barului. Se vedeau doar câteva persoane care se întorceau acasă de la serviciu. Soarele apunea, iar ei mergeau gârboviți pentru a se încălzi.

— O să ajungă, spuse Sarah jucându-se cu degetele ei subțiri pe marginea paharului de vin.

Îi spusese toată povestea, de la momentul în care Lana primise invitația până la provocările primite de Bloom.

— Mă simt prost că nu ți-am mulțumit că ai venit să mă salvezi, spuse Sarah.

— Normal că aș fi venit să te salvez, o asigură el.

— Mă cunoști de doar două săptămâni.

— 16 zile, dar cine ține socoteala.

Sarah luă o gură de vin, dar îi putea vedea zâmbetul din spatele paharului.

— Crezi că e suficient timp să te îndrăgostești?

Jameson zâmbi. Știa că era suficient, dar mai era cale lungă până să recunoască acest lucru.

— Nu aș spune chiar îndrăgostit.

— Știi, i se spune îndrăgosteală. Nu te poți concentra, îți crește ritmul cardiac, îți e foarte dor de cealaltă persoană.

— Îndrăgosteală? repetă el.

Sarah îl privi în ochi.

— Nu e vorba de dragoste, deși multă lume le confundă. Nu spun că asta ți se întâmplă și ție...

Întinse mâna spre el.

Se ridică de pe scaun, simțindu-se destul de rușinat, și spuse:

— E momentul să mai luăm ceva de băut.

— Așteaptă, spuse Sarah apucându-l strâns de mână. Voiam să ajung undeva cu asta. Am citit că psihopații nu sunt capabili să experimenteze starea de îndrăgosteală pentru că al lor creier nu produce suficientă oxitocină.

— Nu e asta hormonul iubirii?

Sarah încuviință.

— Este adesea supranumit hormonul atașamentului. Îi simțim efectele atunci când formăm o legătură cu alte persoane și chiar cu animale. Este produs atunci când mamele își alăptează copiii, când facem sex și chiar și atunci când mângâiem un câine.

Jameson se așeză la loc, intrigat.

— Așadar, psihopații nu se atașează pentru că nu pot să simtă entuziasmul la acel nivel?

— Este doar una dintre ipoteze, dar ar putea explica de ce psihopații ies dintr-o relație fără să privească în urmă.

— Chiar că sunt construiți altfel.

— Așa se pare. Indiferent dacă e vorba de factori genetici sau factori de mediu. Dar asta e ceva ce Augusta probabil știe.

— O să mă simt puțin ignorant când va ajunge și voi două veți începe să vorbiți despre psihopați...

Își verifică din nou ceasul. Trenul ei ajunsese cu 15 minute în urmă.

— O voi suna. Poate s-a dus la alt bar.

Înainte să poată face acest lucru, un bărbat lat în umeri se apropie de masa lor. Haina lui neagră, pantofii lustruiți și întreaga lui înfățișare țipau „polițist”.

— Domnule Jameson, doamna Mendax. Sunt agent Beardsley.

Le arată legitimația, apoi o puse înapoi în buzunar.

— Mai devreme i-ați dat o declarație colegului meu în parcare din Sovereign Square. Ați menționat numele unui bărbat, Stuart Rose-Butler? Îl caut pe Stuart Rose-Butler în legătură cu un caz la care lucrez. Ați putea să-mi acordați câteva clipe din timpul dumneavoastră?

Jameson simți ceva suspect, dar nu putea spune exact ce. Într-adevăr, el și Sarah îl reclamasera pe Stuart Rose-Butler ofițerului care le luase declarația în parcare.

— Luați loc, spuse Sarah, în mod evident bucuroasă să ajute.

— Am putea discuta despre asta la secție? Întrebă agentul uitându-se când la Sarah, când la Jameson. E la cinci minute de mers pe jos.

— Așteptăm pe cineva, spuse Jameson, simțind o umbră de suspiciune.

— Îi poți da un mesaj în care să-i spui să vină acolo, nu? Întrebă Sarah.

— Ar fi trebuit să ajungă deja.

Se ridică de la masă, se uită pe geam și studie mulțimea de pe stradă. Patru oameni de afaceri trecură pe lângă cafenea și intrară într-un restaurant cu specific brazilian aflat în colțul opus al străzii. Trei studenți îmbrăcați în

blugi mulați și pantofi sport își dezlegau bicicletele din spațiul special amenajat. Nici urmă de Augusta.

Își scoase telefonul și o sună. Îi intră căsuța vocală.

— Eu sunt. Ai prins trenul de la 16.15? Suntem încă la cafeneaua The Lock, spuse el privind-o pe Sarah, care își pusese jacheta pe ea și stătea de vorbă cu agentul. Dar plecăm spre secția de poliție să răspundem la niște întrebări despre Stuart.

Sarah ar fi făcut orice ca atacatorii să fie prinși, iar el nu putea să o condamne pentru asta.

— Deci, la ce caz lucrați? întrebă Jameson ținând ușa deschisă pentru Sarah și pentru agent Beardsley.

„Beardsley”, se gândi el când agentul o luă înaintea. De ce i se părea atât de cunoscut numele?

— Amice, îți voi da toate detaliile când ajungem la secție.

„Amice.” Sesizase un ușor accent din Liverpool.

Asta era. Agent Beardsley era însuși agentul din Liverpool care primise felicitarea. Era unul dintre ei.

— Sarah? Jameson întinse mâna după ea, iar ea se întoarse, intrigată de tonul vocii lui. Hai să intrăm înapoi.

În pub cel puțin erau martori.

Beardsley reacționează pe loc la tonul vocii lui Jameson, băgând mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un pistol Taser pe care-l îndreptă spre Sarah.

— Ești trecut prin viață, Jameson. Știi ce e asta și ce se va întâmpla cu micuța ta prietenă dacă apăs pe trăgaci. Nu ai vrea să se întâmple așa ceva, nu?

Beardsley zâmbea, dar în ochi i se citea altceva.

— Pe de altă parte, dacă nu te deranjează acest lucru, sunt sigur că mă voi bucura de priveliștea corpului său frumos zvârcolindu-se pe jos. E decizia ta.

Jameson nu-i putea lua arma din mână. Dar ar fi fost o nebunie să meargă undeva cu psihopatul ăla.

— Și dacă-ți trece prin minte vreun gest eroic, bagă la cap că dacă păpușica suferă de vreo boală de inimă, chestia asta o va ucide.

Jameson încercă să citească vreun semn în privirea lui Sarah, să vadă dacă avea permisiunea ei. Nu se puteau supune voințelor nebunilor. Singura lor opțiune era să riposteze. Dar privirea lui Sarah nu trăda nimic.

Apoi Beardsley spuse ceva ce schimbă totul.

— Ar fi mai bine să mergem. Doamna Bloom ne așteaptă.

Bloom era așezată pe un scaun de lemn. Avea încheieturile legate cu o sfoară care se prelungea și-i cuprindea și gleznelor. Picioarele îi erau strâns legate și palmele așezate pe genunchi. În fața ei mai erau două scaune de lemn cu sfori ce atârnavă pe spătare și în jurul celor trei scaune, alte șase scaune destul de diferite, așezate în cerc. Erau capitonate și aveau mânere din catifea. Pe ele nu stătea nimeni. Bloom era singură.

Stuart și colegul lui o aduseseră într-un subsol abandonat de sub arcadele gării din Leeds. Nu scosese un cuvânt. Îi ignoraseră toate întrebările. Îi luaseră telefonul, o legaseră și apoi plecaseră. Unele arcade dinspre Granary Wharf fuseseră transformate în baruri sau restaurante, dar aceasta era o arcadă interioară folosită ca parcare. Tavanul și pereții erau făcuți din cărămidă, iar din podea lipseau unele bucăți, lăsând la vedere piatra de dedesubt. Era întuneric și mirosea a umezeală. În stânga lui Bloom erau șase ferestre crăpate și înnegrite de trecerea timpului. Soarele care apunea în spatele lor dădea o lumină de culoarea muștarului. Ieșirea din stânga ei, pe unde intrau și ieșeau mașini, era prevăzută cu uși duble din lemn vopsite în negru și închise etanș. Țipase după ajutor, sperând că un trecător o va auzi, dar nu răspunsese nimeni.

Ușa se deschise din nou, iar ochii lui Bloom îi întâlniră pe ai lui Jameson. Furia de pe fața lui se evaporă, lăsând loc îngrijorării pe măsură ce cerceta cu privirea sfoara cu care era legată. În spatele lui era o fată cu păr lung blond. Probabil era noua lui iubită, Sarah. Un bărbat îmbrăcat într-un sacou gri îi conduse înăuntru și în urma lor venea Stuart, bărbatul în vârstă și o mulțime plinuță. Denise.

— Stai jos, îi spuse bărbatul în costum gri lui Jameson, arătând spre scaunul din stânga lui Bloom.

Bloom crezu că va refuza, dar Jameson făcu așa cum i se spuse. Pe Sarah o așezară pe ultimul scaun din lemn rămas liber, iar Stuart începu să-i lege încheieturile ca pe ale lui Bloom. Sarah evita să-l privească pe Stuart, uitându-se în schimb spre Jameson. Nu părea speriată. Bloom știa că Jameson era impresionat de curajul ei.

— Ești bine? întrebă Jameson aruncând o scurtă privire spre Bloom.

— Da. Tu? răspunse ea.

El nu răspunse. Atenția lui se mutase asupra lui Sarah.

— Nu-ți face griji, îi spuse ea. Ești aici doar pentru că te-au folosit ca să ajungă la mine. Vei fi bine. Mă voi asigura că așa va fi.

Cuvintele lui Jameson erau pline de încredere.

Bloom simți o tristețe apăsătoare.

Bărbatul în costum gri îl legă pe Jameson și se alătură celorlalți, care stăteau deja pe scaunele de catifea.

— Suntem înconjurați de psihopați. Norocoșii de noi, spuse Jameson.

Se uită la celelalte două scaune libere, unul în spatele lui Sarah și unul în spatele lui Bloom.

— Cineva nu le are cu punctualitatea.

Paznicii lor nu scoaseră niciun cuvânt.

— Sarah, nu e așa? întrebă Bloom.

— Tu trebuie să fii Augusta. Nu e cel mai potrivit moment să ne cunoaștem, dar... bună. Marcus mi-a povestit numai lucruri bune despre tine.

Bloom zâmbi.

— Suntem un grup de oameni care se apreciază reciproc. Nu-i așa, Marcus?

Se purta copilărește, dar nu se putea abține, probabil pentru că era legată de un scaun. Sau poate pentru că era conștientă că atenția lui Jameson era îndreptată către o altă persoană.

Bloom se uită în jur. Înțelesese mereu de ce existau psihopații. Erau prototipul evoluționist cel mai puțin complicat. Ne naștem singuri, murim singuri, iar călătoria dintre cele două momente e doar a noastră. Așa că de ce să nu ne dedicăm viața propriei persoane?

Se uită la Jameson, care o privea pe Sarah.

Iubirea. Acesta era răspunsul. Era absolut evident că Marcus Jameson, prietenul ei cel mai bun și persoana de care era cel mai apropiată, era îndrăgostit. Și acest lucru îi frângea inima.

Bloom se întoarse către Sarah.

— Mendax e un nume neobișnuit. Este de origine latină?

Sarah zâmbi impresionată.

— Chiar așa este. Știi că ești prima persoană care mă întreabă asta?

— De ce suntem aici și pe cine așteptăm? întrebă Jameson întorcându-și capul. Ei bine, ei de ce nu-i dați drumul? întrebă el arătând cu bărbia spre Sarah. Ea nu are nimic de-a face cu toate astea.

Lui Bloom nu-i scăpă acel mic zâmbet din colțul buzelor lui Sarah.

— Nu mai așteaptă pe nimeni, Marcus, spuse ea. Celelalte două scaune sunt pentru noi doi.

Jameson se uită la ea. În mintea lui, punctele începeau să se unească, făcând conexiunile.

— O provocare finală?

— Cred că nu atât o provocare, cât o invitație. Vă rog să mă corectați dacă greșesc, spuse ea vorbind cu cei aflați în încăpere.

— Nu o invitație la joc, ci o invitație să ne alăturăm lor? Cuvintele lui ironice lăsară loc nedumeririi pe măsură ce conștientiza seriozitatea din privirea lui Bloom. Serios? Crezi că încearcă să ne recruteze?

Bloom clătină din cap încet.

— Nu pe noi.

— Pe tine? întrebă el. Dar sunt două locuri libere. Pentru cine e cel de-al doilea loc?

Își plimbă din nou privirea prin încăpere:

— Hei! Adunătură de psihopați! Pe cine plănuieți să așezați pe scaunul numărul 2? Eu nu mai vreau să joc jocul ăsta.

O privi din nou pe Bloom.

— De ce nu spune nimeni nimic? Parcă ai spus că lor le place să se dea mari. De ce stau acolo ca niște timizi cărora le-a mâncat cineva limba?

— Pentru că, în ciuda psihopatiei lor, și ei sunt ființe umane care așteaptă ca liderul să ia cuvântul. Nu-i așa, Seraphine?

Jameson se întoarse în scaun spre femeia plinuță cu piele măslinie care era așezată în stânga lui. Frânghia îi intră și mai tare în piele.

— Ea e adolescenta ta sinucigașă? Ai avut dreptate?

— Seraphine se pricepea să-și ascundă identitatea, spuse Bloom, dar nu. Seraphine era blondă, cu pielea deschisă la culoare și ochii albaștri. Nici chiar ea nu ar fi putut să atingă acest nivel de deghizare.

Îi apărură lacrimi în colțul ochilor când Jameson se întoarse cu fața spre ea.

— Îmi pare rău, îi spuse.

— Ce? Nu...

— Mendax, spuse Bloom. E latinescul pentru „mincinos”. O mică glumă de-a ei, îmi imaginez.

— Cred că ești de acord că e o minciună nobilă, spuse Sarah.

Jameson se întoarse cu fața spre ea. Își frecă încheieturile una de alta și sfoara cu care fuseseră legate căzu pe podea.

— Credeam că vei fi încântată să afli că trăiesc și că mi-am găsit un țel.
— Nu la asta mă refeream, spuse Bloom.
— Chiar credeai că mi-aș folosi talentul și anii pierduți pe băncile facultății de medicină ca să ajung un doctor genial, dar ascuns prin cine știe ce sală de operații?

Se uită apoi spre Jameson.

— Cei ca mine au o înclinație spre carierele care implică stres și riscuri.

— Deci ai devenit psihiatru și ai început să selectezi psihopați. De ce?

Când Bloom își dăduse seama că le lipsea o piesă-cheie din puzzle – răspunsul la întrebarea de ce s-ar deranja cineva să recruteze psihopați – fusese foarte aproape de răspuns. În tren, când se ascundea în toaletă, își făcuse în sfârșit curaj să caute pe Google „experți în psihopatie funcțională” și descoperise în capul listei numele psihiatrului Sarah Mendax.

Sarah își încreți vârful nasului.

— O, Augusta. Poți mai mult de atât.

Jameson, care până atunci nu spusese nimic, se trezi din amorteală.

— Scuze... ce? Tu...

Se uită spre Bloom.

— Nu se poate să fie Seraphine. Mi-aș fi dat seama.

— Seraphine Walker este un psihopat funcțional care suferă de o formă avansată de psihopatie, spuse Bloom.

— Prea bine, dar Sarah este călduroasă și... bună. Este medic. Salvează vieți.

Jameson se holbă la Sarah.

— Marcus, spuse Bloom. Uită-te la mine. Uită-te la mine acum. Seraphine... va fi oricine își dorește ea să fie. Orice îți dorești *tu* să fie ca să obțină ce are nevoie de la tine.

Seraphine, acum adult, se ridică de pe scaun și-și întinse spatele. Membrele ei lungi, atletice și trăsăturile atrăgătoare erau cu siguranță o altă armă puternică din arsenalul cu care îi manipula pe cei din jur.

— Acum prefer să mi se spună Sarah.

Își întoarse capul spre Jameson.

— Chiar nu înțelegeam de ce lucrezi cu tipul ăsta, spuse ea ducându-se în fața lui, de unde putea să-l privească mai bine. Nu mă înțelege greșit, ești o bomboană de bărbat.

Se întoarse apoi spre Bloom.

— Dar nu puteam să înțeleg în ce fel te ajuta. Acum înțeleg, spuse ea

punându-și o mână pe umărul lui Jameson. El este cel cu sentimentele dintre voi doi. Aduce lucrurile care ție îți lipsesc aproape la fel de mult ca mie: umorul, încrederea... iubirea.

Jameson se scutură.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Vezi? El reacționează imediat și pasional. Este incredibil.

Seraphine se apropie și mai mult de el.

— Chiar ești incredibil, Marcus. Mi-ar plăcea să te las Augustei.

Bloom simți că temperatura din cameră scade cu câteva grade.

— Stai puțin, spuse Jameson. Dar ce a fost cu toată tărășenia din parcare? Te-ai prefăcut că vei fi aruncată de la înălțime?

— O, dragul de tine, încă încerci să înțelegi ce se întâmplă aici, nu-i așa?

Seraphine se cocoță pe scaunul de lemn.

— Augustei îi lua cam mult să afle cine este noua ta prietenă și sincer... începeam să mă plictisesc.

— Te... plictiseai?

Jameson părea pe punctul să vomite. Nu, asta nu avea nicio logică. Ar fi fost nevoie de o desfășurare de forțe, ar fi trebuit să existe un plan, să se facă măsurători, să se găsească echipamentul necesar...

Seraphine se așază la loc pe scaun și uitându-se la Bloom ridică din sprâncene.

— Și creier, și mușchi. Augusta, de ce nu l-ai luat pentru tine? Crezi că nu i-ar plăcea aerul tău de fată bătrână? Uneori ești chiar drăguță, știi asta? Atunci când depui puțin efort.

Seraphine râse scurt și se uită în altă parte.

— Cred că am atins un punct sensibil, spuse ea făcându-i cu ochiul lui Jameson. Marcus, adevărul este că eram interesată să aflu cât de puternice sunt sentimentele tale. S-ar putea spune că găsesc fascinante poveștile de dragoste.

— Fascinante? Întrebă Jameson dezgustat.

— Care e cuvântul? Captivante. Iubirea mi se pare captivantă, îi spuse ea lui Bloom. Așa cum spuneai și tu, între noi sunt mai multe asemănări decât diferențe. Și, la fel ca toți ceilalți, și noi ne dorim lucruri pe care nu le putem avea.

Bloom îi întâlni privirea.

— Asta mă include și pe mine, apropo. Pentru că răspunsul este nu. Știi asta, nu?

— Până la urmă, ce vrei de la Augusta? întrebă Jameson. Ce are ea de oferit ce nu poți obține singură?

Fiecare cuvânt al lui era plin de ură.

Seraphine își ridică privirea spre geamurile crăpate de deasupra capului lui Jameson.

— Augusta a știut exact ce sunt după doar două ședințe. Niciun alt psihiatru sau psiholog nu a reușit să pună un diagnostic și am fost la destui. Și nu doar că le-a luat mult, dar nici măcar nu au intuit ce am. Pentru că mă pricep foarte bine să ascund asta.

O privi din nou pe Bloom.

— Este singura persoană care a elucidat misterul și mi-am petrecut 15 ani întrebându-mă cum a reușit să facă asta.

— Pentru că e al naibii de bună la ce face, spuse Jameson.

— Poate. Sau poate...

Ochii lui Seraphine se îngustară.

— După ce mi-a spus ce e în neregulă cu mine și că nu e doar o fază, am știut că singura modalitate de a ține asta secret era să iau totul de la capăt. De-a lungul anilor a devenit parte din meseria mea să mă întâlnesc cu toți experții în psihopatie de care auzeam. Am scris chiar și o lucrare în colaborare cu cel mai mare expert, iar el nu a avut cea mai vagă idee că lucra cu unul de-al lor. Am ajuns la două concluzii. Prima, că sunt extrem de talentată. Și a doua, că doamna Augusta Bloom avea sigur ceva informații din interior.

— Ce fel de informații din interior? întrebă Jameson.

Seraphine își încrucișă brațele.

— Augusta, despre ce fel de informații din interior ar putea fi vorba? Vrei să-l luminezi tu, sau mă lași pe mine să fac asta?

— Nu știu despre ce naiba vorbești, spuse Bloom. Și chiar și așa, dacă tot ce ai făcut are legătură cu mine, de ce se află și Marcus aici?

— Știi de ce e și el aici.

— Chiar știu?

— Sigur că da, Augusta. După ce biata ta mamă a pierdut contactul cu realitatea, nu ai mai avut pe nimeni și nimic de valoare în viața ta... în afară de el. Mi se pare ciudat să spun asta, dar a fost doar un colac de salvare.

Fără niciun avertisment, bărbatul în costum gri se ridică în picioare și îndreptă arma cu electroșocuri spre spatele lui Jameson, apoi trase. Corpul lui se încordă în scaun, trăgând de sforile cu care era legat. Nu scoase niciun

sunet când șocul electric îi străbătu corpul, dar expresia de pe chipul lui trăda durerea atroce. O secundă mai târziu scaunul se înclină într-o parte și căzu la podea. Având mâinile și picioarele legate, Jameson nu se putu apăra în cădere și se lovi cu capul de ciment cu un sunet înfundat. Corpul său continua să fie tensionat. Când bărbatul în costum gri luă degetul de pe trăgaci, Jameson rămase nemișcat.

— Marcus! strigă Bloom zbatându-se și trăgând de sfori. Dacă tu crezi că răbindu-l mă vei determina să fac ce vrei, faci o mare greșeală, domnișoară.

Seraphine chicoti, apoi își luă scaunul și veni mai aproape de Bloom.

— Mereu mi-a plăcut tonul ăsta pe care îl folosești când dai ordine. Știi, l-am copiat și acum îl folosesc și eu.

Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un mic obiect galben pe care i-l așează în poală.

— H6, spuse ea în șoaptă.

Bloom se holbă la creion. Avea vârful ascuțit, iar celălalt capăt era vopsit în roșu, ca o premoniție a ce avea să se întâmple.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Seraphine. Când ți-ai dat seama?

— Când mi-am dat seama ce anume?

— Că Sarah e de fapt Seraphine. Când ai deslușit misterul?

— La început m-am gândit că poate ești în viață și după incidentul de la pod m-am gândit că poate ești implicată în toate astea. Am știut că dacă aveam dreptate, tu ai fi vrut să ajungi cât de aproape posibil de ancheta noastră. M-am gândit la toate femeile pe care le-am cunoscut și cu care am vorbit în ultima lună și mi-am dat seama că doar cu tine nu făcusem cunoștință.

— Iubita lui Marcus.

Bloom încuviință.

— Așa că am căutat experți în psihopatia funcțională. Imediat ce ți-am văzut numele, mi-am dat seama ce se întâmplă.

Seraphine părea mulțumită. Învârtea creionul în mână.

— Dacă mi te alături, mă voi asigura că obiectul ăsta nu se va apropia de scumpul tău Jameson. Dar dacă refuzi, trebuie să știi că am exersat... toate acele cadavre... toate acele morgi...

Jameson zăcea nemișcat la podea. Cât avea să dureze până să-și revină? Era bine? Cât de tare se lovise cu capul de ciment?

— De ce naiba ai nevoie de mine? întrebă Bloom. Chiar dacă aș ști

câteva informații din interior, pe care de fapt nici nu le știu, ce rol aş putea să am eu în jocul tău sofisticat?

— Serios? Tot nu știi?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Augusta, nu am nevoie de nimic de la tine. Nu am nevoie de nimic de la nimeni.

Bloom se încruntă. Dacă Seraphine nu avea nevoie de ea, atunci ce naiba voia?

— Deci?

— Deci?

Îi sclipeau ochii jucăuș.

Bloom râse. Bineînțeles. Era evident.

— Nu ai nevoie să mă alătur ție. *Vrei* să o fac.

Seraphine se aplecă, ținându-și coatele pe genunchi și palmele împreunate ca pentru rugăciune.

— Ascunzi atât de bine cine ești cu adevărat! Atât de bine, încât oamenii apelează la tine ca să trateze oameni ca mine. Știi cât de tare e asta? Dar știi care e faza? Ce am admirat mereu cel mai mult la tine e felul în care iei sub aripa ta protectoare tineri pe care-i îndrumi. Asta fac eu acum. Îți continui munca. Și categoric ar trebui să faci și tu parte din asta.

— Eu nu sunt ca tine.

— Chiar așa?

Seraphine gesticula spre Jameson, care zăcea nemișcat.

— Uită-te la el. Ce simți când vezi așa ceva?

Nu știa prea multe despre pistoalele cu șocuri electrice. Dar până acum ar fi trebuit să-și recapete tonusul muscular. De ce zăcea încă?

— Augusta, ce simți? Știu că nu vrei să-i fac rău. Îți place compania lui, îi respecti judecățile și așa mai departe. Dar te simți vinovată că se află aici?

— Nu am de ce să mă simt vinovată. Tu i-ai făcut asta, nu eu.

— Da. Dar se află aici din vina ta. Și zace acolo pe podea din cauza ta. E numai vina ta că a îndurat atât de multe... și nu mă refer doar la descărcarea de șocuri electrice. Ai văzut și tu cum se purta cu mine. Cât de mult ținea la mine. Și totul doar din vina ta.

Bloom se holba la Seraphine, care o privea la rândul ei fix.

— Cum te face asta să te simți? Întrebă Seraphine cu tonul ei grăbit, aproape nerăbdător. Cum te face asta să te simți?

— Nu sunt ca tine.

— Ești sigură de asta?

— Sigur că da. Tu ești o psihopată căreia nu-i pasă de consecințele acțiunilor sale. Tu nu înțelegi că alți oameni țin mult la familie și la prieteni. Uite ce le-ai făcut bieților tăi părinți. Crezi că ești o ființă superioară pentru că ai o gândire logică, dar asta nu te face o persoană mai bună.

— Și știi care e răspunsul meu, Augusta? Că nu puteai să înțelegi adevărul despre mine dacă nu erai ca mine.

— Ai avut nevoie de 15 ani să ajungi la această concluzie? Că mi-am dat seama ce se întâmplă cu adevărat pentru că sunt ca tine? Seraphine, poți mai mult de atât.

— Pun pariu că dacă ți-aș analiza creierul aș vedea toate caracteristicile: o cantitate redusă de materie cenușie în cortexul prefrontal și altele. Toate astea afectează modul în care răspunzi la stimulii sociali și emoționali. Aș vedea poate și un nivel scăzut de oxitocină.

Seraphine se uită la Jameson cu o privire atotștiutoare.

— Să fie asta negare? Sau ai ținut ascuns cine ești de atât de mult timp, încât ai ajuns să crezi și tu că ești așa cum încerci să pari? Ești distantă și rece. Nu te-ai întrebat niciodată de ce? Nici nu ai fost să te cauți?

— Seraphine, știi ce e aia o proiecție?

Seraphine zâmbi.

— Am vrut să te supun unui test, așa cum s-a întâmplat și cu ceilalți, spuse ea uitându-se la restul oamenilor din cameră. Dar le-am spus: „Nu va accepta provocarea. Îi place să dețină controlul”. Când vine vorba de – cum numea profesorul Dutton asta? – mixarea însușirilor în psihopatie, la tine trăsături precum impulsivitatea și luarea deciziilor riscante sunt la un nivel prea scăzut. De aceea poți să ascunzi ce ești atât de bine. Și eu sunt la fel și nu aș fi acceptat în veci provocarea. Și eu, ca tine, sunt prea evoluată, prea bună. Așa că asta a fost singura metodă de a te aduce aici să vezi din ce ai putea face parte. Tu ai început asta pentru că știai cât de uimitori suntem. Noi suntem rasa superioară. Noi controlăm totul, de la politică la afaceri. Noi tragem sforile. Noi începem războaie și tot noi le punem capăt. Noi suntem deja la putere. Alătură-te nouă și vei fi liberă să fii cum ești tu cu adevărat.

Bloom îl văzu pe Stuart scoțându-și telefonul din buzunarul jachetei și citind zâmbind un mesaj. Era acel rânjel pe care-l arborează o persoană când obține ceva ce știa deja că va obține.

Seraphine continuă să vorbească.

— Știu că probabil te întrebi de ce ne-am adunat toți aici. M-au auzit vorbind mult despre tine și cei mai mulți și-au petrecut mult timp studiindu-te. Dar am vrut să vadă cu ochii lor de ce locul tău este aici.

Se întoarse spre Denise.

— Denise a fost prima care mi s-a alăturat. Când am văzut că are potențial, mi-am dat seama ce ai văzut tu în mine.

Bloom privi la cei din încăpere.

— Să înțeleg că ei nu sunt toți.

— Sigur că nu. Suntem mulți și puternici. Dar aceste detalii le vei afla mai târziu... și doar dacă ni te alături.

Seraphine învârtea creionul între degetul arătător și degetul mare.

— Dacă tu continui să negi realitatea, voi fi nevoită să iau măsuri drastice. Voi găsi o altă metodă de a-ți dovedi că am dreptate. Doar atunci când am văzut sângele revărsându-se într-o baltă cristalină pe podea mi-am dat seama cât de diferită sunt. Eu nu eram îngrozită, cum erau ceilalți. Eram fascinată. Vrei să vezi?

Bloom se uita la trupul lui Jameson întins pe podea. Știa ce avea de făcut, dar nu voia să o facă. Curând avea să își revină, urma să audă tot și ea nu avea cum să îi explice. Dacă experiența asta nu le distrusese relația deja, ce avea să urmeze în această încăpere întunecată sigur ar fi făcut-o.

Seraphine se ridică de pe scaun.

— Îți vei da seama, îți promit. După ce fac ce am de făcut, îți vei da seama.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse Bloom întâlnindu-i privirea.

Cealaltă femeie o studie pe Bloom și un zâmbet îi înflori pe buze.

— Îți recunoști natura?

Timp de o clipă, Bloom o privi pe Seraphine. Apoi încuviință abia vizibil.

Lana deschise ochii. Avea mâinile și picioarele încă legate, dar acum nu mai era pe scaun, ci pe podea. Ce se întâmplase? Făcuse tot ce i se ceruse. Își dusesese la bun sfârșit provocările și-i înfruntase pe Marcus Jameson și pe colega lui cea ștearsă. Le-o dăduse chiar și pe Jane. Oare și fiica ei era legată în vreo cameră întunecată?

Se smuci furioasă. Sfoara îi pătrunse și mai tare în piele. Încercă să lărgască legăturile de la glezne, dar fără succes. Nu vedea nimic în jur, dar știa că e închisă undeva. Își folosi piciorul pentru a simți peretele de lângă ea. Să fi fost oare într-un portbagaj? Strigă cât o ținură plămânii, până când o ustură gâtul. Niciun răspuns. Nu veni nimeni.

Cu doar câteva ore în urmă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Primise un telefon prin care i se promitea viața pe care o merita. Porni spre arcadele din subsolul gării din Leeds unde urma să-l întâlnească pe creatorul jocului, o femeie pe nume Sarah.

Luase trenul din Ilkley. Vrusese să bea ceva, dar știa că nici nu se punea problema de așa ceva. Cum de își dăduseră seama ce făcuse? La nicio oră după ce o lăsase pe Jane în fața școlii, primise un telefon de la un număr necunoscut. Femeia de la celălalt capăt al firului îi spusese că acțiunile sale fuseseră puerile. Îi mai spusese că avea mult potențial, că era cu adevărat specială și doar ducând la bun sfârșit provocările și respectând regulile putea obține viața pe care o merita. Ei erau gata să-i acorde o ultimă șansă. Putea continua jocul doar dacă o ducea pe Jane la o adresă din Ilkley, oraș aflat în regiunea Yorkshire, și o ținea acolo închisă în pod. Lana nu se gândise la motivul pentru care i se ceruse să facă asta, pentru că nu-i păsa. În ultimele trei zile nu dormise bine. Acolo urma să aibă un acoperiș deasupra capului fără să plătească nimic și tot ce avea de făcut pentru asta era să o țină pe Jane ascunsă.

După câteva zile apăruse un bărbat slab care venise să le verifice. Lana îl dusesese în pod și el îi spusese că greșelile ei fuseseră iertate. Apoi o dusesese în South Milford pe motocicleta lui. Acolo avusese confruntarea cu Jameson. Lanei îi plăcuse asta. Îi făcuse plăcere să-i arate lui Marcus, cel care întotdeauna o privise de sus, că e puternică și capabilă de multe lucruri.

Pe când se îndrepta spre arcadele întunecate, Lana se întrebase cum urma să fie viața ei. Avea potențial. Asta îi spusese. Era genul de recunoaștere

și laudă după care tânjise toată viața. Știuse mereu că era mai bună ca majoritatea oamenilor, dar ceilalți nu-și dădeau seama de asta. Asta o înfuria. Numai alcoolul și drogurile îi alinau durerea. Singura dată când se simțea cu adevărat adorată și dorită era când seducea bărbații altor femei, dar această stare nu dura mult, pentru că fie erau distrași de propria vină, fie își pierdeau entuziasmul.

Bătuse la ușa masivă din lemn, așa cum i se spusese, apoi așteptase. Ușa se deschisese și văzuse patru persoane așezate pe scaune elegante în mijlocul unui subsol cu pereți de cărămidă.

— Lana, te rog, ia loc.

Recunoscuse vocea celei cu care vorbise la telefon.

— Sarah? întrebuse Lana în timp ce se îndreptase spre un scaun din lemn pe care se așezase.

Abia apoi văzu sforile de pe jos. Oare la ce foloseau?

— Lana, am fost foarte impresionată de tine.

Femeia care vorbea era foarte atrăgătoare, cu părul blond și ochi de un albastru izbitor.

— Ai gestionat impecabil episodul de pe pod cu domnul Jameson și doamna Bloom. Voiam să-ți mulțumesc pentru asta. A fost un moment cu o încărcătură... deosebită pentru mine personal.

— Ce te-a impresionat? întrebuse Lana, avidă după laude.

Sarah zâmbise.

— Știi cine suntem?

Lana se uitase la fiecare persoană din încăpere în parte.

— Ea e Denise, cea care a venit după Jane. Și el e motociclistul.

— Nu, vreau să zic, știi cine suntem noi ca grup? Ce reprezentăm noi?

Lana clătinase din cap.

— Bănuiesc că știi că ești psihopată.

Lana se înfuriase. Nu era prima dată când cineva o insultase în acest mod, dar nu se așteptase să i se întâmple asta și aici.

— Crezi? spusese ea abia ținându-și furia în frâu.

— Nu, Lana, nu credem asta. Știm asta. Ești psihopată. De asta te-am ales și de asta te-am supus testelor. Jocul e o modalitate de a-ți studia alegerile și competențele, pentru a ne da seama dacă ești cu adevărat unul dintre noi. Sper că ești mândră de asta, Lana Reid. Pentru că îți pot confirma că ești.

Lana încercase să digere informația. Chiar era ceva de care să fie

mândră? Nu era vreun soi de monstru sau vreo ciudată?

— Sunteți cu toții psihopați? spusese ea privindu-i pe ceilalți cinci și apoi pe Sarah.

— Suntem, într-adevăr. Cu toate că suntem o categorie aparte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei bine, în spectrul psihopatiei, avem și noi criminalii noștri în serie, tipii ăia care nu-și pot controla dorințele. Și da, de obicei e vorba de bărbați. Mai sunt apoi și criminalii psihopați obișnuiți, pe care impulsurile și egocentrismul îi împiedică să respecte legile societății. Apoi sunteți voi, Lana, psihopații funcționali. Mie personal îmi place să mă gândesc la voi ca la niște psihopați nedescoperiți. Trăiți și prosperați în sânul societății, aveți locuri de muncă, relații de familie, pentru că mimați normalitatea de care este nevoie. Știu că uneori cei normali pot fi incredibil de frustranți și stupizi, dar voi învățați să-i tolerați. Vă găsiți evadarea în alcool și droguri sau vă ascundeți din când în când pentru a vă face propriile plăceri, îți sună cunoscut?

Lana încuviințase.

— Și apoi suntem noi, spusese Sarah, gesticulând spre cei așezați în cerc. De noi ar trebui să se teamă cu adevărat cei normali, pentru că noi nu doar că trăim în societatea lor, noi o manipulăm. Și o facem atât de bine, încât ei nu bănuiesc nimic.

Lana se gândea la toți șefii pe care îi avusese și cât de ușor îi fusese să-i joace pe degete.

— Ai spus că sunt specială și că am potențial?

— Așa am spus.

— Cum? Potențial pentru ce?

— Doamna Bloom mi-a spus odată că nu există conceptul de normalitate. Toți suntem unici. Dar dacă e să mă întreb pe mine, există o diferență uriașă între cei care se lasă conduși de atașamentul emoțional și cei care acționează cu logică și calm. Psihopații joacă pentru a câștiga, și nu există un joc mai important decât viața. Am deci o ultimă provocare pentru tine. Este vorba de o alegere, spusese Sarah ridicând de lângă scaun două cutii de metal.

Ambele cutii erau de mărimea unor tocure obișnuite de ochelari și, cu excepția numerelor inscripționate pe capac, erau identice. I le arătase Lanei.

— Ai o fiică și ai prieteni. Dacă vei alege cutia cu numărul 0, te vom trimite acasă, urându-ți toate cele bune, și acolo vei continua să-ți ascunzi

natura.

Sarah se apropiase mai mult de Lana.

— Dar dacă vei alege cutia cu numărul 1, te vom ajuta să ai viața pe care o meriți cu adevărat. Singura condiție este să nu te mai întorci niciodată acasă.

— Vrei să spui să mă alătur vouă?

Era adevărat ce-i auzeau urechile? Credeau că are potențialul de a li se alătura, că era suficient de puternică încât să manipuleze societatea din umbră?

— Ia o decizie, Lana. Și totul va fi dezvăluit.

Și așa și făcuse.

Jameson zăcea cu obrazul drept lipit de cimentul rece. Mai fusese împușcat cu o armă Taser când făcea parte din MI6, dar doi colegi îl ținuseră de brațe pentru a evita căderea care i-ar fi putut cauza răni grave. Fusese agitat, dar se simțise în siguranță. Avusese specialiștii aproape și totul durase doar 10 secunde. Dar cele 10 secunde îi păruseră o eternitate.

Dar de data asta, Beardsley trebuie să fi acționat arma timp de cel puțin 30 de secunde. Abia acum simțea usturimea mandibulei și a cotului. Spera să nu fie nimic rupt.

Dar durerea fizică pălea în detrimentul șocului produs de faptul că Sarah îl mințise. Știa că în lume existau cel puțin trei femei care ar fi fost extrem de fericite să afle că Marcus Jameson s-a îndrăgostit de o iluzie, că femeia pe care o iubea era doar o proiecție a propriei imaginații. Mai știa și că furia atroce pe care o simțea era doar începutul. Îl păștea depresia. Asta dacă scăpa cu viață din situația în care se afla.

Auzi mișcare deasupra lui. Sunete de scaune târșâite pe ciment și pași. Își cercetă rapid corpul, flexându-și mușchii picioarelor, gleznele, laba piciorului, iar când văzu că totul părea în regulă, făcu același lucru cu brațele și cu trunchiul. Simți un junghi de durere în cotul drept, durere care radia spre biceps și spre umăr. Își mușcă limba și numără până la 5. Durerea înțepătoare dispăru. Probabil că avea umărul rupt. Își ridică pentru o fracțiune de secundă capul, eliberând presiunea din obraz. Simți durere, dar nu se compara cu cea pe care o simțise în cot.

Văzu ceva strălucind ascuns în dalele de ciment din fața lui. Era un pandantiv mic din argint în formă de L. De la un colier. Dar nu era de la orice colier. Era convins că mai văzuse acel colier la gâtul Lanei. Sigur mai erau sute de astfel de coliere, purtate de sute de femei și oricare dintre ele l-ar fi putut pierde aici. Cu toate astea, era sigur că Lana fusese în acea încăpere.

— Trezirea, drăgălașule.

Văzu tocurile lui Seraphine. Cu doar câteva ore în urmă, aceleași picioare îi mângâiaseră coapsa. Și, Doamne, cât de tare-i plăcuse! Simți cum valul de gheață îl lovește din nou. Ea se opri și se aplecă să-i vadă fața.

— Iubitule, ești bine?

Părea cu adevărat îngrijorată și, pentru o fracțiune de secundă, creierul

lui Jameson crezu că sentimentul era real.

— Dă-te la o parte! spuse el revenindu-și în simțiri.

Seraphine își înclină capul ca și cum ar fi studiat un pui de cățeluș.

— Îți aduci aminte de grupul ăla de psihopați, așa cum ne-ai botezat plin de respect? Ei bine, tocmai am devenit mai puternici. Așa că în locul tău mi-aș măsura cuvintele.

Se ridică în picioare înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Ridicați-l.

Beardsley și Rose-Butler îl ridicară și-l așezară pe scaun. Cotul îi pulsa de durere în timp ce Beardsley îl ținea strâns, dar strânse din dinți și lăsă durerea să treacă.

După ce fu ridicat, observă că Augusta fusese dezlegată și acum stătea așezată pe unul dintre scaunele cu tapiserie de catifea, în spatele bărbatului în vârstă, îmbrăcat în pantaloni crem. Nu-l privea în ochi.

— Augusta? întrebă el.

Ce fusese asta? Rușine? Jenă?

— Augusta?

Vorbea în șoaptă, ca și cum ar fi fost numai ei în cameră.

— Ce faci?

Încet, ea își întoarse fața spre el, și pentru prima dată de când ajunseseră în acea temniță simți teamă.

— Augusta? spuse el din nou.

Ochii ei erau lipsiți de orice expresie.

— Nu e așa că e foarte distractiv să-ți dai seama că în tot acest timp ai fost păcălit de două femei?

Seraphine era exuberantă și plină de ea.

— Deci, unde rămăsesem? o întrebă ea pe Bloom.

— Țsta nu e un joc, nu-i așa? întrebă Bloom. E o vânătoare. O epurare.

Seraphine era încântată.

— Vezi? Faptul că te-ai prins de asta dovedește cât de importantă vei fi pentru noi. Adevărul este că dacă vrem să convingem omenirea că psihopații funcționali au tot dreptul să trăiască o viață normală, și chiar mai mult, pentru că noi le suntem superiori din toate punctele de vedere, nu putem să-i lăsăm pe cei care nu cred în cauza noastră să ne stea în drum.

— Nu te poți juca așa cu viețile oamenilor, spuse Jameson.

Atât Bloom, cât și Seraphine se uitară la el.

— Ei bine, teoretic vorbind, ei sunt cei care se joacă, nu eu.

— Un bărbat a murit. Niște copii și-au pierdut tatăl.

— E vorba doar de o familie.

Jameson clătină din cap.

— Nu, nu e vorba doar de o familie. Cum rămâne cu familiile celor care nu s-au mai întors niciodată? Cum rămâne cu Lana și cu Jane?

— Știi foarte bine că Jane e bine.

Jameson își coborî privirea spre pandantivul de argint de pe jos.

— Dar Lana? Nu s-a ridicat așteptărilor tale, nu? Ai folosit-o pentru a ajunge la noi. Deci ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu te preface că-ți pasă de Lana. Mi-ai spus că este o mamă iresponsabilă.

— Asta nu-ți dă dreptul să o desparți de copilul ei.

Nu se gândise niciodată că-i va ține partea Lanei.

Seraphine le zâmbi celorlalți din încăpere.

— Știai că aproape toate societățile secrete din lume, de la Illuminati la francmasoni, au fost conduse de oameni ca noi? Se poate spune că ne place să dirijăm din umbră.

— Atunci la ce folosesc toate artificiiile? întrebă Jameson. De ce ne-ai pus să le căutăm pe Lana și pe Jane? De ce ne-ai supus provocărilor tale? Dacă e atât de măreață cauza ta, de ce nu te-ai dus direct la Augusta?

— Pentru că ea trebuia să vadă nivelul la care am ajuns și eleganța pe care o avem. Am vrut să vadă cât de puternici suntem.

— Vrei să spui cât de puternică ești, spuse Jameson, uimit de cât de drastic i se schimbaseră sentimentele pentru acea femeie în decursul unei conversații.

— Deci de ce îi aduci pe oameni aici? Pentru că asta faci, nu?

Jameson văzu cum Seraphine se încruntă și cum apoi expresia feței i se relaxă.

— Ce te face să crezi asta?

Jameson cântări dacă era avantajos sau nu să menționeze pandantivul Lanei.

Bloom răspunse în locul lui.

— Cred că se referă la punerea în scenă. Este un bun observator când vine vorba de astfel de lucruri.

Bloom atinse șezutul scaunului cu palma și spuse:

— Stejar masiv. Astea nu au fost aduse aici pentru o singură întâlnire.

— Pentru unele întrevederi este nevoie de intimitate.

— Am luat parte la câteva întrevederi pentru care era nevoie de intimitate absolută, spuse Jameson. Ce le faci oamenilor pe care îi aduci aici?

— O, acum suntem oameni? Nu mai suntem psihopați sau monștri?

Îi ignoră remarca.

— Îți aduci jucătorii aici? Cei precum Lana? Ai adus-o pe Lana aici?

— M-am distrat pe cinste, Marcus, dragă, dar acum am obținut ce voiam, spuse Seraphine arătând spre Bloom. Nu mai am nevoie de tine.

— Ce vrei să faci cu el? întrebă Bloom. Bănuiesc că nu-l vei lăsa pur și simplu să plece.

Jameson încercă să o privească în ochi pe Bloom, dar ea nu se uita spre el. Chiar avea de gând să stea acolo și să o privească pe femeia asta nebună ducându-și planul la bun sfârșit?

— Nu-ți face griji. N-o să doară, spuse Seraphine.

Bloom încuviință, ca și cum asta ar fi rezolvat totul.

— Sunt impresionată de eleganța și de dimensiunile jocului tău, spuse ea. Dar cu siguranță nu ai reușit să faci asta singură.

— Nu sunt singură, spuse ea uitându-se la ceilalți din cameră.

— Dar numai tehnologia trebuie să fi costat o avere.

— Aș putea spune că am resursele mele. Știi doar cât de ușor e să le iei banii, nu-i așa, Augusta?

Jameson simți că i se întoarce stomacul pe dos când o văzu pe Bloom zâmbindu-i lui Seraphine.

— Fascinant, spuse Bloom. Și le făceai profilul psihologic după activitatea online?

— Nimic mai simplu, la cât de populare sunt astăzi rețelele de socializare. Toți sunt disperați să fie văzuți de ceilalți. E destul de tragic, serios. Dar asta e doar începutul. Trebuie apoi să-i supunem unor teste pentru a vedea dacă merită.

— Cum îi testezi? Cum afli cine merită și cine nu? întrebă Jameson.

Își dădu seama că era necesar să obțină răspunsuri, dacă voia să plece de acolo viu și nevătămat.

Seraphine se întoarce spre el.

— Întâi le testăm doar caracterul. Sunt impulsivi? Sunt pregătiți să plece de acasă, chiar dacă sunt pe punctul de a deveni părinți? spuse Seraphine uitându-se la Stuart. Apoi punem puțin mai multă presiune. Sunt pregătiți să facă un lucru periculos pentru a-și depăși adversarii? Sunt dispuși să fure, să

depășească viteza legală, să-și facă spontan un tatuaj sau să se transforme în altă persoană?

— Și dacă sunt dispuși să facă toate astea? întrebă Jameson.

— Augusta, știi ce urmează după, nu-i așa? spuse Seraphine cu voce mieroasă.

Bloom răspunse fără să clipească:

— După ce s-a stabilit că respectivul are predispoziție către impulsivitate, asumarea riscurilor și încălcarea regulilor, următorul pas ar fi testarea aptitudinilor sociale. Trebuie să-i determini să-i manipuleze pe cei din jur, să-i folosească sau chiar să le facă rău.

— Exact, spuse Seraphine întorcându-se spre Jameson. Vrem să vedem dacă pot să-i joace pe degete pe cei din jur. Cum am făcut eu cu tine, înțelegi?

— Tu... începu Jameson să spună, dar se opri. Nu l-ar fi ajutat cu nimic să-și piardă cumpătul. De aceea și-a ucis Faye soțul?

— Acela a fost un episod nefericit. Provocarea lor finală este să aleagă un cunoscut pe care să-l distrugă. Majoritatea psihopaților funcționali înțeleg prin asta să le distrugă relațiile sau cariera, dar Faye a înțeles altceva, spuse Seraphine ridicând din umeri. Când vine vorba de cei ca noi, poți să dai oricând peste ciudatul cu apucături violente.

— Îi trimiți pe nebunii ăștia în lume să distrugă viețile unor oameni nevinovați? Care ar fi scopul?

— E simplu, spuse Bloom. Dacă a conceput un sistem de testare suficient de bun, atunci își va da seama dacă jucătorii sunt cu adevărat demni de a fi membri ai grupului.

Bloom părea să o admire cu adevărat pe Seraphine.

În fața laudei venite din partea lui Bloom, Seraphine era și mai încrezătoare.

— Dacă totul este făcut cum trebuie, ne dăm seama cine este psihopat funcțional, ca mine și ca Augusta. Și ne dăm seama și cine este veriga slabă care trebuie îndepărtată.

— Chiar că nu ai suflet, spuse Jameson. Transformi țara în loc de joacă pentru psihopați.

— Frumoasă metaforă, Marcus, dar, să fim serioși, societatea e deja locul nostru de joacă.

El îi ignoră zâmbetul plin de satisfacție.

— Și ce se întâmplă dacă excelează la provocările pe care le dai și se

dovedesc a fi psihopați funcționali?

Seraphine se întoarce cu fața spre Bloom.

— Se reîntorc în societate, spuse Bloom. Dar continuă să lucreze cu noi. Apropo, l-am cunoscut pe Clive Llewellyn, îi spuse ea lui Seraphine. Bănuiesc că e și el unul dintre noi. Și restul? I-ai scos din circulație.

— Clive e un drăguț. A fost foarte impresionat de tine. Mi-a spus că ai o eleganță autentică. Ca să fii sinceră, cred că te-a plăcut, spuse Seraphine.

— Nimeni nu s-a întors acasă, spuse Jameson.

— Ooo, dar le dăm șansa să se ducă acasă, îl corectă Seraphine. Ei aleg cealaltă variantă. Problema când dai de libertate este că vrei mai multă. Și noi asta le oferim... doar că nu aici.

— Îi trimiteți de aici? Asta e... o soluție elegantă, spuse Bloom.

— Și apoi ce se întâmplă cu ei? întrebă Jameson.

— Nu am nici cea mai vagă idee, mărturisi Seraphine. Nu vrem și nici nu avem nevoie să știm ce se alege de ei.

— Dar sunt oameni ca tine, spuse Jameson.

Pe chipul lui Seraphine se citi dezgustul.

— Sigur că nu sunt.

Se aplecă să ia ceva de sub scaun și Jameson auzi cum dezlipește ceva.

Se uită la Bloom, iar Bloom îl privi la rândul ei. Ochii îi erau goi. Era pe cont propriu, iar ei erau șase. Nu voia să moară. Nu acolo. Era penibil. Închise ochii și-și spuse să fie naibii bărbat. Când deschise din nou ochii, Seraphine avea în poală o cutie mică de mărimea unui penar. De acolo scoase o seringă și un flacon cu un lichid transparent.

— Presupun că nu are rost să promit că voi face liniște, spuse el.

Buzele lui Seraphine se curbară într-un zâmbet în timp ce umplea seringă cu lichidul din flacon.

Marcus se gândi să le propună să își unească forțele cu ei. Avea destule abilități. Putea să le ofere ceva de valoare. Dar nu putea să o facă.

— Măcar spune-mi ce e aia, spuse el.

— E cât se poate de logic să procedeze așa, Marcus, spuse Bloom. Se întoarce spre Seraphine. Presupun că treaba asta funcționează dacă nimeni nu știe ce se întâmplă. Oamenii din afara grupului nu trebuie să știe cine suntem și cu ce ne ocupăm, deci nu putem să lăsăm pe cineva să plece de aici cu aceste informații.

— Într-adevăr, spuse Seraphine. Își trase scaunul mai aproape de Jameson și cu o mână începu să-i ruleze în sus mâneca dreaptă. Mai ales pe

cineva care cunoaște atâția polițiști.

Era inutil să încerce să-și miște brațul. Sforile erau prea strânse.

— De ce ai trimis invitațiile? Există riscul ca acestea să te dea de gol, nu-i așa?

Seraphine se încruntă.

— A fost un risc, într-adevăr, dar unul temporar.

— Invitațiile erau pentru mine, spuse Bloom. Așa că o să încerc să rezolv misterul.

Seraphine îi împinse mâneca și mai sus. Cotul lui rănit se împotrivi. Ea îi suci antebratul pentru a ajunge la vene. Un geamăt își făcu loc printre dinții lui încleștați. Seraphine se opri și îi întâlni privirea.

— Pot să folosesc celălalt braț, dacă vrei.

Tocul vocii ei era cald, ca al unui doctor care are grijă de un pacient.

El nu spuse nimic. Nu avea de gând să discute cu ea despre ce braț să folosească pentru a-l omorî.

Ea îi suci brusc antebratul.

Valuri de durere urcară din cotul lui direct către creier. Înjură gălăgios.

— Ai spus că n-o să fie durere.

Cuvintele lui Bloom erau detașate. Mai degrabă un comentariu al unui fapt care nu o afecta direct decât îngrijorare pentru ce simțea el. Dar când Augusta se uită la el, Marcus fu convins că vede ceva. Acel ceva dispăru foarte rapid, dar el avu convingerea că nu fusese doar o impresie. Lucrase cu femeia asta cinci ani. Poate că pe Seraphine putea să o păcălească, dar pe el nu. O cunoștea mai bine decât oricine. Știa cum putea ea să citească oamenii, să tragă concluzii și să ia decizii bune. Și știa că ea se baza pe faptul că el va ține minte lucrurile acestea. Și ceea ce văzuse. Era un mesaj adresat doar lui. Scurt, dar clar. Mesajul era: „Ai încredere în mine”.

— Voia ca eu să fac asta. Îi place să facă pe masculul feroce. Nu-i așa, Marcus? Seraphine îi lovi ușor brațul pentru ca venele lui să iasă în evidență. Alese una umflată, care traversa diagonal pielea. Niciodată nu am crezut că ești genul puternic și tăcut. Întotdeauna erai foarte gălăgios cu mine... În special în dormitor. Se uită scurt la el înainte să-și îndrepte din nou atenția asupra venei și să aducă acul aproape de pielea lui. Oftă. Chiar o să-mi lipsească treaba aia.

Jameson simți acul intrând în contact cu pielea lui. Dacă se înșelase? Dacă acea privire a Augustei fusese doar în imaginația lui? Mintea poate să îți joace feste când chiar îți dorești să vezi ceva.

— Stuart, ce nume i-a dat Libby băiatului tău?

Întrebarea lui Bloom era atât de lipsită de legătură cu ce făceau ei acolo încât privirea tuturor se întoarse asupra ei, inclusiv privirea lui Seraphine. Bloom continuă să se uite la Stuart cu sprâncenele ușor ridicate, așteptând un răspuns.

Stuart dădu ușor din cap. Se uită când la Bloom, când la Seraphine.

Seraphine stătea acum dreaptă, cu seringă departe de vena lui Jameson. El se uită la acest obiect din mâna ei. Sfoara care îi lega încheieturile mâinilor de glezne îi restricționa mișcările, dar dacă își mișca piciorul stâng și mâna stângă în același timp, poate putea să ajungă la seringă.

— Nu despre asta era mesajul tău? întrebă Bloom.

— De unde știi asta?

Sprâncenele negre ale lui Stuart se uniră într-o încruntare uimită.

Jameson spera că partenera lui știa ce face. Cu acest grup nu era de joacă. În trecut, el bănuise uneori când cineva putea fi psihopat. Dar nu fusese niciodată sigur. Dar oamenii din această încăpere erau cu siguranță psihopați și știau asta unii despre ceilalți. Se simțea în aer că erau altfel decât oamenii obișnuiți.

— Mă așteptam să-ți instruiști jucătorii să-și abandoneze telefoanele și să folosească alte numere, pe care să le schimbe des ca să rămână nedescoperiți, spuse Bloom. Să înțeleg că nu mai e necesar să procedeze așa după ce sunt acceptați în grup?

— Despre ce vorbești? întrebă Stuart.

Seraphine se lăsă ușor pe spate și seringă se mai îndepărtă puțin de Jameson. El trebuia să o apuce repede, înainte ca ea să-și schimbe din nou poziția.

— În dimineața asta, în jur de zece și un sfert, i-ai scris un mesaj lui Libby de pe noul tău telefon și ai întrebat-o ce nume i-a pus copilului tău, îi spuse Bloom lui Stuart.

— Și?

Jameson își strânse picioarele laolaltă de la coapse până la glezne. Trebuia să-și miște picioarele și mâinile în același timp.

Seraphine vorbi.

— Deci i-ai dezvăluit numărul tău fostei iubite și fosta iubită i l-a dat Augustei, care ce a făcut cu el, mă întreb?

Bloom se uită la Seraphine și zâmbi.

Era rândul lui Jameson. Se scurgea timpul. Orice făcuse Augusta nu era

pe placul lui Seraphine. Își îndreptă corpul către Seraphine, mâinile și picioarele lui rotindu-se exact așa cum plănuise pentru ca mâna lui dreaptă să ajungă deasupra celei stângi, acolo unde Seraphine încă ținea seringă. O apucă, simțind în palmă plasticul ei fin. Și atunci când Seraphine încercă să o tragă înapoi, el înfipse acul adânc în antebrațul ei și împinse în trupul ei tot conținutul seringii.

— E mai bine să fie în tine decât în mine, spuse el.

Chiar în acea dimineață se trezise sperând să-și petreacă restul vieții cu ea.

— Asta crezi tu.

Seraphine își trase brațul și îndepărtă seringă.

O secundă mai târziu, Jameson văzu apropiindu-se pumnul lui Beardsley.

Nu avu timp să-și miște capul înaintea celui de-al doilea contact dur cu podeaua.

— Lasă-l, spuse Seraphine. Nu avem timp. Cât timp avem, Augusta?

Vocea ei era calmă ca întotdeauna și Jameson își dădu seama cât de mult se înșelase în privința ei. Crezuse că e curajoasă, dar ea era doar detașată.

— N-aș putea să spun cu exactitate, dar cred că e vorba de câteva minute.

— Stuart, dezleagă-l pe Marcus. Voi, ceilalți, puteți pleca.

De jos, de pe podea, Jameson îi văzu pe Beardsley, pe Denise și pe bărbatul în vârstă care nu spusese nimic ieșind pe ușă.

Stuart se lăsă pe un genunchi și începu să desfacă sforile din jurul mâinilor și gleznelor lui Jameson.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Azi ai luat telefoanele noastre ca să nu poată fi urmărite, îi spuse Bloom.

Stuart încuviință printr-o mișcare a capului.

— Dar aveai numărul meu de telefon.

Se uita de sus la Bloom în timp ce vorbea. Avea peste un metru optzeci. Jameson se ridică în picioare cât de repede putu. Nu stătu să se gândească la ce șanse avea Bloom în fața acestui psihopat.

Bloom stătea încă pe scaunul ei de catifea, cu fața la Seraphine.

— Și sunt convinsă că știi cât de inteligente sunt sistemele de supraveghere din zilele noastre. Doar anul trecut poliția a cumpărat tehnologia necesară ascultării de conversații prin microfonul telefonului. E destinată detectării activităților teroriste, dar oamenilor le place să se joace

cu o jucărie nouă.

Stuart se uită la Seraphine.

— Deci au auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus?

— De asta sunt încă aici, răspunse ea.

— Și mi-ai spus pe numele întreg, deci am fost identificat și eu?

— De aceea și tu ești încă aici, Stuart. Era illogic să îi supun pe ceilalți riscului de a fi descoperiți.

— Mă tem că e mai rău de atât, spuse Bloom. În timpul investigației noastre am întâlnit un tânăr polițist foarte talentat și foarte priceput la rețelele de socializare. Până să sosească poliția, cine ești cu adevărat și detaliile jocului tău vor fi cunoscute în toată țara, dacă nu cumva în toată lumea.

Jameson îi făcu cu ochiul lui Bloom, apoi îi spuse lui Seraphine:

— Nu e frumos când cineva te păcălește, nu-i așa?

Seraphine se ținu de scaun ca și cum ar fi cuprins-o amețeala, apoi clipi de câteva ori.

— Știu că tu crezi că știi mai multe decât mine, Marcus, dar gândește-te puțin. Luă o gură de aer. Se străduia să mențină contactul vizual. Augusta a făcut exact ce aș fi făcut și eu. A jucat jocul. Doar că de data asta a fost cu un pas sau doi înaintea mea.

— Deci, dacă te-a bătut la joc, asta înseamnă că e ca tine?

— Ca să facă ce a făcut, ea trebuia să știe cine sunt înainte să ajungă în această încăpere. Dar nu te-a avertizat, nu-i așa? Nicio clipă nu ți-a dat șansa să scapi... așa cum ar fi putut să o facă. Ar fi putut să îți scrie un mesaj sau să te sune... dar a ales să nu o facă. Pentru că avea nevoie de tine aici ca să facă această scenă să funcționeze, să mă facă să cred că sunt în avantaj. Pentru ca...

Tuși și respiră adânc.

— Pentru ca tu să vorbești, îi termină el fraza.

Se uită la Bloom. Ce spunea Seraphine avea o logică. Partenera lui ar fi putut să îl avertizeze, să îl includă în planul ei, astfel încât deciziile ei să nu îl coste viața, aproape.

— Dacă ăsta nu e un comportament psihopatie... Seraphine se uită la Bloom. Cu fiecare cuvânt, vocea ei devenea mai slabă. Aș fi putut să-ți fac viața mult mai bună.

— Viața mea e foarte bună, mulțumesc.

Seraphine dădu din cap.

— Du-te, Stuart.

Bărbatul vru să plece, dar Jameson îi blocă ieșirea.

— Nu prea cred, psihopatule.

Nu era convins că putea să-l țină pe Rose-Butler pe loc cu un cot rupt, dar era bucuros să încerce.

Seraphine se ținea de scaun în timp ce se legăna dintr-o parte în alta. Medicamentul din flacon era menit să fie injectat intravenos, dar îi ajunsese în mușchi. Bloom știa că acest lucru va încetini efectul.

Stuart încercă să treacă pe lângă Jameson, dar acesta îi blocă drumul și-i administră un singur pumn în stomac. Stuart căzu în genunchi.

Bloom se gândea la convorbirea avută în tren cu chestorul-șef adjunct Steve Barker. Fusese o loterie să încerce să folosească telefonul lui Stuart pentru a-i asculta pe ceilalți. Nici măcar nu fusese sigură că Stuart avea să fie acolo, dar era singurul ei as din mânecă. Știa că era foarte probabil să-i fie confiscat telefonul după ce avea să dezvăluie adevărata identitate a lui Sarah, așa că Barker fusese de acord ca echipa lui să aibă acces la telefonul lui Stuart. O instruiseră pe Libby, așa că atunci când aveau să știe că Bloom, Stuart și Seraphine erau împreună, ea trebuia să-i trimită un singur mesaj în care să-i spună: „Pe fiul tău îl cheamă Harry”. Din acel moment Bloom știa că totul trebuia înregistrat.

Dacă Stuart nu și-ar fi verificat mesajele, situația s-ar fi încheiat foarte diferit. Steve Barker avusese reținerile lui în privința planului lui Bloom, dar trebuiau să audă toate dezvăluirile lui Seraphine. Se ținuse departe de toate infracțiunile comise de jucători. Trebuia să o determine să recunoască faptul că ea era cea care dirija jocul din umbră. Acum aceste detalii nu mai contau.

— Ce era în seringă? întrebă Bloom.

Seraphine se clătină, dar nu spuse nimic.

— Seraphine, trebuie să-mi spui! Doctorii trebuie să știe.

O voce de bărbat de afară anunță prezența agenților înarmați.

— Nu suntem înarmați! strigă Jameson.

— Și avem nevoie de ambulanță, răsună vocea lui Bloom.

Ușa se deschise și intrară doi agenți cu armele ridicate în aer. Cercetară camera din priviri și-i văzură pe Stuart căzut lângă Jameson și pe Seraphine așezată pe scaunul din fața lui Bloom, privind în gol. Își lăsară armele în jos și cerură prin stație o ambulanță.

Bloom se ridică și se lăsă pe vine în fața lui Seraphine. O voia în viață. Voia să afle mai multe informații despre grupul pe care îl formase. Trebuia să știe ce avea să urmeze.

— Seraphine, ce era în seringă?

Seraphine închise ochii și îi deschise încet. Apoi, înainte de a leșina, spuse:

— Nu contează.

Bloom și Jameson stăteau unul lângă altul, privind cum paramedicii o conectau pe Seraphine la aparate în ambulanță.

— De ce nu m-ai prevenit? întrebă Jameson în timp ce ambulanța se îndepărta.

— Nu m-ai fi crezut. Dacă ți-aș fi trimis un mesaj sau dacă te-aș fi sunat să-ți spun că Sarah e de fapt Seraphine, mi-ai fi spus că vorbesc prostii. Sau, și mai rău, i-ai fi spus lui Sarah. Nu puteam risca să se întâmple asta.

— Aș fi putut muri.

— Nu aș fi lăsat să se întâmple așa ceva.

— Am fost al naibii de aproape.

— Marcus? spuse ea punându-și o mână pe umărul lui, cu grijă să nu-i lovească brațul rănit. Nu am avut de ales. Îmi pare rău. Și în realitate a fost ideea ta. Operațiunea Romanova. Fă-i să creadă că sunt în avantaj și scoate detalii de la ei.

Jameson o privi.

— Cred că s-ar putea ca ea să fi avut dreptate. E ceva în neregulă cu tine.

O luă de-a lungul străzii. Ajuns în colțul aleii, coti și dispăru din raza ei vizuală.

Soarele strălucea când Bloom traversa Russell Square. Îi făcuse o vizită lui Libby Goodman și apoi se întorsese direct la Londra, nerăbdătoare să revină la rutina zilelor de lucru. Dar nimic nu mai părea normal fără Jameson, care refuza să se întoarcă. Îi înțelegea furia, dar trecuseră deja trei săptămâni. În dimineața acelei zile îi răspunsese în sfârșit la telefon, doar pentru a-i spune simplu:

— Augusta, nu mă mai căuta.

Închisese înainte ca ea să apuce să spună ceva.

Claire îi spusese că avea nevoie de timp. Era convinsă că în cele din urmă avea să se împace cu cele întâmplate. Spusese că nu-și mai văzuse niciodată fratele atât de fericit cum fusese în ultimii cinci ani.

— Înainte umbrele îl urmăreau peste tot. Apoi, când a început să lucreze cu tine l-am redescoperit pe vechiul Marcus.

Bloom întrebă dacă umbrele se întorseseră, iar Claire îi răspunse:

— Nu e la fel de rău ca înainte. Se simte rănit și umilit, dar trebuie doar să-și lingă rănila și să-și dea seama că a scăpat ca prin urechile acului.

Confruntarea cu Seraphine o ținuse ocupată. Fusese atât de ocupată încercând să o facă să-și recunoască faptele, încât nu-și dăduse seama că purtarea ei față de Marcus nu fusese una morală. Își spusese că nu avusese altă variantă decât să nu-i spună nimic, și la vremea aia chiar era adevărat. Dar apoi, când reflectase asupra acestui aspect, își dăduse seama că ar fi putut face lucrurile altfel. Ar fi putut să-l sune și să-l oblige să o asculte.

Trebuia să accepte posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă niciodată. Înainte de Marcus fusese fericită să lucreze singură. Dar nu voia să se întoarcă la viața de atunci. Îi era dor de prezența și de umorul lui.

Îl sunase de dimineață pentru a-i spune că acuzațiile împotriva ei fuseseră retrase în cele din urmă. Dave Jones își retrăsese plângerea după ce îi fuseseră arătate fotografiile cu doctorița Sarah Mendax. Sarah fusese cea care îi făcuse o vizită pentru a-i sugera că între Bloom și Amy ar fi existat o relație nepotrivită. Ea fusese cea care trucasă fotografiile.

Ca în fiecare dimineață, Bloom o luă pe aleea din parc, trecând pe lângă cele câteva mese și scaune din metal așezate în fața cafenelei.

— Ce zi frumoasă!

Nu era posibil. Seraphine Walker era așezată la masa cea mai apropiată

de gard, picior peste picior, cu mâinile în poală.

— Ce faci aici? întrebă Bloom.

În seringă fusese o doză de ketamină cu efect anestezic. O doză suficientă pentru a duce la pierderea cunoștinței și pentru a avea efecte asupra memoriei, dar prea mică pentru a provoca decesul. La câteva ore după ce fusese internată la spitalul din Leeds, Seraphine își recăpătase cunoștința.

— Am fost eliberată pe cauțiune.

— Știi. Asta s-a întâmplat acum trei săptămâni. Ce cauți aici acum?

— M-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă.

Încălțată în pantofi cu toc, Seraphine îi împinse scaunul liber.

Bloom nu se mișcă.

— Despre?

— Despre cum mi-ai distrus viața... din nou.

— Glumești.

Seraphine împinse scaunul și mai aproape de Bloom.

— Ia loc, Augusta. Poți să-mi acorzi cinci minute.

Fără tragere de inimă, Bloom se apropie de masa la care stătea Seraphine și se așază. Ce căuta ea acolo?

— Știi, am toate motivele să te urăsc, spuse ea luând o gură de espresso dintr-o ceșcuță cu model floral. Mi-ai distrus cariera și ai atentat la libertatea mea. Nu că ar avea suficiente motive pentru a mă băga la închisoare. Nu au decât niște înregistrări și voi continua să-mi susțin povestea. N-am făcut decât să-mi bat joc de tine.

La câteva minute după ce jucătorii ieșiseră din încăperea de sub arcade, orice urmă a jocului dispăruse. Psihopații se evaporaseră și își acoperiseră toate urmele.

— Pe de altă parte, am fost impresionată de micul tău coleg și de ce a reușit să facă pe rețelele de socializare.

Agent Logan încercase pe internet câteva bucăți din înregistrare, pe care le distribuise apoi în masă.

— A reușit să selecteze cele mai bune pasaje pentru a ne compromite activitățile.

— Cum a fost acea parte în care spuneai că, pentru a convinge omenirea că psihopații sunt rasa superioară, trebuie să-i elimini pe cei care-ți strică apele.

Seraphine zâmbi.

— Da, dar se pare că asta i-a înstrăinat atât pe cei ca tine, cât și pe cei ca mine.

— Tu ai spus-o. Nu poți învinovăți pe nimeni în afară de tine. Așa că de ce nu dispari din nou? Ai mai făcut asta o dată.

— S-ar putea să nu mai pot continua să-mi exercit profesia și există o șansă, slabă ce-i drept, de a petrece ceva timp la dispoziția Maiestății Sale. Dar, mulțumită ție, acum sunt cel mai cunoscut psihopat de pe planetă. Și nu a trebuit să omor pe nimeni.

— Așa să fie?

— E o premieră, nu-ți dai seama? Încep deja să schimb percepția lumii. Acum psihopații nu trebuie să fie criminali în serie pentru a fi puternici și cunoscuți.

— Cum rămâne cu biata fată pe care ai folosit-o pentru a-ți înscena sinuciderea?

Seraphine ridică din umeri.

— Doar una dintre multele persoane fără adăpost dependente de droguri din Leeds. Pe atunci erau o mulțime de tinere care trăiau pe străzi. Nu a fost greu să o găsesc pe una căreia să-i promit că va da lovitura vieții.

Lui Bloom nu-i scăpă dublul sens al cuvântului pe care-l folosisese și se simți cuprinsă de un nou val de greață față de femeia din fața ei.

— Ce vrei, Seraphine?

— Cum se simte Marcus?

Bloom nu spuse nimic. Nu voia să vorbească despre Marcus cu ea. Dar nici nu știa nimic.

— Știe că nu i-aș fi făcut rău cu adevărat, nu-i așa? Îmi place de el. A fost diferit de toți bărbații pe care i-am avut în trecut. Cred că poate...

— Nu, în niciun caz. Nici măcar să nu te gândești la asta. Te urăște și te va urî mereu.

Seraphine mai luă o gură de cafea.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi mers conform planului și i-ai fi injectat seringă cu ketamină? Întrebă Bloom. L-ai fi catalogat drept un jucător nedemn și l-ai fi trimis cine știe unde? Cu siguranță nu l-ai fi lăsat să plece, nici măcar să nu încerci să-mi spui că te-ai fi purtat frumos cu el.

Se gândi la Lana și Grayson. Geoff Taylor nu reușise să ajungă la timp la secția din Peterborough ca să îl ia pe fiul lui, în ciuda eforturilor depuse de agent Green. Agentul care se ocupase de caz îl eliberase pe Grayson pe cautiune, iar acesta părăsise secția de poliție și de atunci nimeni nu mai știa

nimic de el. Cât despre Lana, Jane le confirmase că pandantivul pe care îl găsisese Jameson fusese al mamei ei. Dar, până la acel moment, ea nu se întorsese.

— Dumnezeule, Augusta! Câtă furie! De unde vine furia asta?

— Ce vrei, Seraphine?

— Nu ne poți opri. Știi asta, nu?

Bloom se lăsă pe spate. Știa că Seraphine avea dreptate. Psihopații învățau din propriile greșeli, se regroupau și mergeau înainte.

— Seraphine, ai dat greș. Ai avut toată puterea în mâinile tale și ai pierdut-o pe toată pentru că ai vrut să te dai mare în fața mea. A meritat? Pentru că nici măcar nu sunt impresionată. Sunt chiar consternată că ai permis ca semenii tăi să fie atrași și manipulați într-un mod atât de crud. Și nici măcar nu știi ce s-a întâmplat cu ei. Ai vrut ca eu să văd ce ai învățat, cum ai crescut și cum ai excelat în toate, dar încă ești acea fetiță naivă, care nu e capabilă să accepte consecințele propriilor fapte. Nu ai pic de empatie, Seraphine, iar asta te face ridicolă.

Seraphine se ridică. Furia din ochi îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Am crezut că ești singura persoană care mă înțelege.

— Sunt, Seraphine. Doar că tu nu asculți și nu cred că o vei face vreodată.

Seraphine privi înspre parc la oamenii obișnuiți care își vedeau de activitățile lor de zi cu zi: își plimbau câinii, se duceau la lucru, își verificau telefoanele.

— Sunt anumite persoane cu care nu ar trebui să te pui, spuse ea uitându-se din nou la Bloom. Iar eu sunt una dintre ele.

Preț de câteva clipe, cele două se priviră în liniște. Apoi Seraphine arboră cel mai dulce zâmbet din lume.

— Augusta, a fost o adevărată plăcere să te revăd după toți acești ani. Hai să ținem legătura.

Și apoi plecă.

Mulțumiri

Drumul până la tipar a fost un lung șir de încercări și greșeli, pe parcursul căruia am apelat la familie și la prieteni să lectureze și să comenteze numeroase povești. Le sunt extrem de recunoscătoare pentru criticile constructive și pentru încurajări. Am învățat foarte multe lucruri de la ei și m-au încurajat întotdeauna. Le mulțumesc lui Liz, Jo și lui Richard, Barbarei și lui Malcolm Rigby, lui Catherine Meardon, lui David Rigby, lui Elizabeth Kirkpatrick, lui Dominic Gateley, lui Kathryn Scott, Nicolei Eastwood și, bineînțeles, părinților mei, Norman și Jillian. Fără voi nu aș fi ajuns atât de departe.

Îi mulțumesc de asemenea și Emmei Stevenson, psiholog criminalist, care m-a ajutat să înțeleg mai bine mintea unui psihopat. Perspectiva ta a fost de mare ajutor și orice greșeală îmi aparține mie și numai mie.

Le sunt profund recunoscătoare celor de la The Penguin Random House Writers' Academy, nu doar pentru că prin ei am cunoscut un editor minunat, în persoana lui Lizzy Goudsmit, dar și pentru inspirația și învățăturile acumulate în timpul cursului despre scrierea unui roman. Trebuie să-i mulțumesc în special profesoarei mele îndrumătoare, Barbara Henderson, al cărei entuziasm și ale cărei sfaturi au fost neprețuite.

Mulțumesc membrilor echipei de la Transworld pentru că m-au primit în lumea lor și pentru că au adus povestea mea la cea mai bună variantă a ei. Îi voi fi veșnic recunoscătoare lui Lizzy pentru că a văzut potențial în ideea mea și pentru că a susținut-o cu atât de multă pasiune. Ești o campioană. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Kate Samano pentru că mi-a șlefuit până la perfecție cuvintele și lui Joshua Crosley, care mi-a negociat minunat drepturile de traducere.

În cele din urmă, frumoasa mea Ella, îți mulțumesc pentru că luminezi zilele lui mami.

„Întunecată, acordând atenție unui subiect puțin cunoscut, psihopatia, această carte este, fără îndoială, thrillerul anului 2019. Ca cititor, tremuri când Augusta Bloom e atrasă într-un joc înfiorător, cu mize foarte mari. Ceea ce face ca acest roman să fie special este dezvăluirea finală, care e șocantă și îți rămâne în minte mult timp după ce închei lectura.“

Woman & Home

„Dacă vrei să citești un thriller scris ca la carte, care să îți răscolească fricile, acesta e pentru tine!“

EMMA CURTIS, autoarea romanului *One Little Mistake*

„Fabuloasă. Frumos imaginată, frumos scrisă, captivantă și înfiorătoare.“

LEE CHILD

ISBN: 978-606-006-593-7

www.raobooks.com

- {1} Lanț de supermarketuri din Marea Britanie (n. tr.).
- {2} French Connection – marcă de îmbrăcăminte și accesorii din Marea Britanie (n. tr.).
- {3} Departament al poliției ce acoperă jurisdicția regiunii South Yorkshire, comitat din nord-estul Angliei (n. tr.).
- {4} General Certificate of Secondary Education – examen susținut de elevi la finalizarea clasei a VIII-a (n. tr.).
- {5} Marcă de cereale populară în Marea Britanie (n. tr.).
- {6} Serviciul Secret de Informații, cunoscut în Marea Britanie sub denumirea de MI6 (n. tr.).
- {7} Asociație din care fac parte medicii din Marea Britanie (n. tr.).
- {8} Metropolitan Police – organizație a poliției cu sediul la Londra (n. tr.).
- {9} Crown Prosecution Service – echivalentul Serviciului de Procuratură din Marea Britanie (n. tr.).
- {10} Organism cu rol de reglementare din Marea Britanie, echivalentul Colegiului Medicilor din România (n. tr.).
- {11} Health and Care Professions Tribunal Service – instituția care se ocupă de cazurile înaintate de Colegiul Medicilor (n. tr.).
- {12} *The Avengers* – film cu supereroi produs de Marvel Studios (n. tr.).
- {13} Băutură răcoritoare din Japonia (n. tr.).
- {14} Tribunalul care se ocupă de cazurile înaintate de Colegiul Medicilor (n. tr.).
- {15} United Kingdom National Health Service – sistemul de asistență medicală din Marea Britanie (n. tr.).
- {16} Gruparea teroristă Statul Islamic (n. tr.).
- {17} Lanț de magazine celebru în Marea Britanie (n. tr.).
- {18} Produse de panificație obținute din aluat dospit, prăjite și servite cu unt și gem (n. tr.).
- {19} Centrul Național de Cartografie din Marea Britanie (n. tr.).
- {20} Platformă digitală pe care se vând bilete de tren (n. tr.).
- {21} Companie feroviară din Marea Britanie (n. tr.).
- {22} Lanț de magazine din Marea Britanie (n. tr.).

JOCUL ACESTA E CADOUL TĂU.
AI CURAJUL SĂ-L JOCI?

DISPĂRUȚI

LEONA DEAKIN